Ἐκεῖνο πού διακρίνει τό στοχαστή Μουάμαρ ἀλ Κανταφι εἶναι ὅτι δέν παρουσιάζει τίς σκέψεις του γιά χλιδή καί διασκέδαση, οὔτε τίς παρουσιάζει στούς θαμῶνες τῶν σαλονιῶν, ὅπου η σκέψη μετατρέπεται σέ αἰνίγματα γιά τέρψη τῶν ἀργόσχολων πού ἀγναντεύουν ἀπό τό πεζοδρόμιο τῆς ζωῆς.

Η σκέψη τοῦ Μουάμαρ ἀλ Κανταφι ἐμπνέει τή ζωή καί ἀναβλύζει ἀπό τήν καρδιά της... ἀπό τίς καρδιές τῶν τυραννισμένων, τῶν καταδυναστευμένων, τῶν καταλυπημένων καί τῶν στερημένων... ἀπό τήν καρδιά τῆς ἀεί διευρυνόμενης καί ἀγωνιζόμενης πραγματικότητας, σέ ἀναζήτηση κάτι καλύτερου καί ὡραιότερου. Αὐτό μᾶς ἐξηγεῖ πῶς ἔγινε τό πρῶτο μέρος τοῦ Πράσινου Βιβλίου ἕνα πραγματικό ξεκίνημα τῆς ἐποχῆς τῶν Μαζῶν, ἐνῶ τό δεύτερο Μέρος ἀντιπροσωπεύει μιά Παγκόσμια Οἰκονομική Ἐπανάσταση πού σφυροκοπᾶ τίς ξεπερασμένες οἰκονομικές δομές, γιά νά καταρρεύσουν τσακίζοντας τούς ἐκμεταλλευτές...

Τό τρίτο Μέρος τοῦ Πράσινου Βιβλίου ἀποτελεῖ ἀδιαφιλονίκητα τήν ἀρχή μιᾶς κοινωνικῆς ἐπανάστασης, ὅπου βρίσκεται ἡ ὀρθόδοξη ἑρμηνεία τῆς ἱστορίας, ἡ λύση τοῦ προβλήματος τοῦ ἀγώνα τοῦ ἀτόμου στήν ἀνθρώπινη ζωή καί λύση τοῦ προβλήματος τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας πού ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἄλυτο. Περικλείνει ἀκόμη τή λύση τοῦ προβλήματος τῶν Μειονοτήτων καί τῶν Μαύρων, γιά τήν ἀνοικοδόμηση τῆς κοινωνικῆς ζωῆς πάνω σέ στέρεα θεμέλια.

Αἰώνια σκέψη εἶναι ἐκείνη πού συμβαδίζει μέ τή ζωή... ἐκείνη πού ἀναβλύζει ἀπό τήν καρδιά της... Αὐτή εἶναι ἡ σκέψη τοῦ Μουάμαρ ἀλ Κανταφι.

Ο Ἐκδότης

Μουαμαρ Αλ
Κανταφι

το Πρασινο Βιβλιο

Μερος Πρωτο — **Η Λυση του Προβληματος της Δημοκρατιας**
(Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ)

Μερος Δευτερο — **Η Λυση του Οικονομικου Προβληματος**
(Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ)

Μερος Τριτο — **Η Κοινωνικη πλευρα της τριτης Παγκοσμιας Θεωριας**

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ

Μέρος Πρῶτο

Ὁ Λύση τοῦ Προβλήματος

τῆς

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

"Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ"

ΑΘΗΝΑ 1982

ΤΟ ΟΡΓΑΝΟ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

«Τό Ὄργανο Διακυβέρνησης εἶναι τό πρωταρχικό πολιτικό πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζουν οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες».

Ἀκόμη καί ἡ σύγκρουση μέσα στήν οἰκογένεια εἶναι, συχνά, τό ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ προβλήματος.

«Τό πρόβλημα αὐτό ἔχει γίνει σοβαρό ἀπό τήν ἐμφάνιση τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν».

Οἱ λαοί ἀντιμετωπίζουν σήμερα αὐτό τό ἐπίμονο πρόβλημα καί οἱ κοινωνίες ὑποφέρουν ἀπό ποικίλους κινδύνους καί σοβαρές συνέπειες στά ὁποῖα αὐτό ὁδηγεῖ. Δέν κατάφεραν ἀκόμη νά τό λύσουν τελικά καί δημοκρατικά. Αὐτό τό ΠΡΑΣΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ παρουσιάζει τή θεωρητική λύση στό πρόβλημα τοῦ ὀργάνου διακυβέρνησης.

Ὅλα τά πολιτικά συστήματα στόν κόσμο σήμερα εἶναι τό προϊόν τοῦ ἀγώνα γιά ἐξουσία ἀνάμεσα σέ ὄργανα διακυβέρνησης. Ὁ ἀγώνας μπορεῖ νά εἶναι εἰρηνικός ἤ ἔνο-

πλος, ὅπως ἡ σύγκρουση τῶν τάξεων, τῶν αἱρέσεων, τῶν φυλῶν, τῶν κομμάτων ἤ τῶν ἀτόμων. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι πάντα ἡ νίκη ἑνός ὀργάνου διακυβέρνησης — εἴτε αὐτό εἶναι ἕνα ἄτομο, μιά ὁμάδα, ἕνα κόμμα ἤ μιά τάξη καί ἡ ἧττα τοῦ λαοῦ, δηλ. ἡ ἧττα τῆς γνήσιας δημοκρατίας.

Ὁ πολιτικός ἀγώνας πού καταλήγει στή νίκη ἑνός ὑποψήφιου μέ τό 51 στά ἑκατό τῶν ψήφων ὁδηγεῖ σέ ἕνα δικτατορικό σῶμα διακυβέρνησης μεταμφιεσμένο σέ μιά ψεύτικη δημοκρατία, ἐφόσον τό 49 στά ἑκατό τῶν ἐκλογέων κυβερνιέται ἀπό ἕνα ὄργανο διακυβέρνησης τό ὁποῖο δέν ὑπερψήφισαν, ἀλλά τό ὁποῖο τούς ἐπιβλήθηκε. Αὐτό εἶναι δικτατορία. Ἐπιπλέον, αὐτή ἡ πολιτική σύγκρουση μπορεῖ νά προκαλέσει τό σχηματισμό ἑνός σώματος διακυβέρνησης τό ὁποῖο ἀντιπροσωπεύει μόνο μιά μειοψηφία, γιατί ὅταν οἱ ψῆφοι μοιράζονται ἀνάμεσα σέ διάφορους ὑποψήφιους, ἕνας ἀπό αὐτούς συγκεντρώνει περισσότερους ἀπό κάθε ἄλλο ὑποψήφιο. Ἀλλά ἄν οἱ ψῆφοι πού συγκεντρώθηκαν ἀπό αὐτούς πού πῆραν λιγότερους προστεθοῦν, μποροῦν νά ἀποτελέσουν μιά συντριπτική πλειοψηφία. Ὡστόσο, ὁ ὑποψήφιος μέ τούς λιγότερους ψήφους κερδίζει καί ἡ ἐπιτυχία του θεωρεῖται νόμιμη καί δημοκρατική! Στήν πραγματικότητα, ἐγκαθιδρύεται δικτατορία κάτω ἀπό τό κάλυμμα ψεύτικης δημοκρατίας. Αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα τῶν πολιτικῶν συστημάτων πού ἐπικρατοῦν στόν κόσμο σήμερα. Εἶναι δικτατορικά συστήματα καί φαίνεται καθαρά ὅτι παραποιοῦν τή γνήσια δημοκρατία.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΑ

Ὄχι ἀντιπροσώπευση στή θέση τοῦ λαοῦ

Ἡ ἀντιπροσώπευση εἶναι παραποίηση

Τά κοινοβούλια εἶναι ἡ σπονδυλική στήλη τῆς παραδοσιακῆς δημοκρατίας ὅπως αὐτή ὑπάρχει σήμερα. Ἕνα κοινοβούλιο εἶναι μιά παραπλανητική περιγραφή τοῦ λαοῦ καί οἱ κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις εἶναι μιά παραπλανητική λύση στό πρόβλημα τῆς δημοκρατίας. Ἕνα κοινοβούλιο ἱδρύεται ἀρχικά γιά νά ἀντιπροσωπεύει τό λαό, ἀλλά αὐτό ἀπό μόνο του δέν εἶναι δημοκρατικό ἀφοῦ δημοκρατία σημαίνει ἡ ἐξουσία τοῦ λαοῦ καί ὄχι μιά ἐξουσία πού ἐνεργεῖ γιά λογαριασμό του. Ἡ ἁπλή ὕπαρξη ἑνός κοινοβουλίου σημαίνει τήν ἀπουσία τοῦ λαοῦ, ἀλλά ἀληθινή δημοκρατία ὑπάρχει μόνο μέσα ἀπό τή συμμετοχή τοῦ λαοῦ, ὄχι μέσα ἀπό τή δραστηριότητα τῶν ἀντιπροσώπων του. Τά κοινοβούλια εἶναι ἕνας νομικός φραγμός ἀνάμεσα στούς λαούς καί τήν ἄσκηση τῆς ἐξουσίας, ἀποκλείοντας τίς μάζες ἀπό τήν ἐξουσία ἐνῶ σφετερίζονται τήν κυριαρχία τους. Στούς λαούς

ἀφήνεται μόνο ἡ ψεύτικη ἐξωτερική ἐμφάνιση τῆς δημοκρατίας πού ἐκφράζεται στίς μεγάλες οὐρές γιά νά ρίξουν τίς ψήφους τους στίς κάλπες.

Ἡ ἀντιπροσώπευση εἶναι ἄρνηση τῆς συμμετοχῆς

Γιά νά ἀποκαλύψουμε τό χαρακτήρα τοῦ κοινοβουλίου, πρέπει νά δοῦμε τήν προέλευση ἑνός τέτοιου κοινοβουλίου. Τό κοινοβούλιο εἴτε ἐκλέγεται ἀπό ἐκλογικές περιφέρειες ἤ ἀπό κόμμα ἤ ἀπό συνασπισμό κομμάτων, ἤ σχηματίζεται μέ κάποια μέθοδο διορισμοῦ. Ἀλλά ὅλες αὐτές οἱ διαδικασίες δέν εἶναι δημοκρατικές, γιατί χωρίζοντας τόν πληθυσμό σέ ἐκλογικές περιφέρειες σημαίνει ὅτι ἕνα μέλος τοῦ κοινοβουλίου ἀντιπροσωπεύει χιλιάδες, ἑκατοντάδες χιλιάδες ἤ ἑκατομμύρια λαοῦ, ἀνάλογα μέ τό μέγεθος τοῦ πληθυσμοῦ. Σημαίνει ἐπίσης ὅτι τό μέλος δέν διατηρεῖ λαϊκό ὀργανωτικό δεσμό μέ τούς ἐκλογεῖς ἀφοῦ αὐτός, ὅπως καί τά ἄλλα μέλη, θεωρεῖται σάν ἀντιπρόσωπος ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ. Αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ κυρίαρχη παραδοσιακή δημοκρατία. Οἱ μάζες, συνεπῶς, εἶναι τελείως ἀπομονωμένες ἀπό τόν ἀντιπρόσωπο καί αὐτός, μέ τή σειρά του, εἶναι τελείως χωρισμένος ἀπό αὐτές. Γιατί ἀμέσως ἀφοῦ κερδίσει τίς ψήφους τους αὐτός ὁ ἴδιος ἁρπάζει τήν κυριαρχία τους καί ἐνεργεῖ ἀντί γι' αὐτές. Ἡ κυρίαρχη παραδοσιακή δημοκρατία προικίζει τό μέλος ἑνός κοινοβουλίου μέ μιά ἱερότητα καί ἀσυλία πού τήν ἀρνεῖται σέ ἄλλα ξεχωριστά μέλη τοῦ λαοῦ. Αὐτό σημαίνει ὅτι τά κοινοβούλια ἔχουν γίνει ἕνα μέσο λεηλασίας καί σφετερισμοῦ τῆς ἐξουσίας τοῦ λαοῦ. Ἀπό ἐδῶ πηγάζει καί τό δικαίωμα τοῦ λαοῦ νά ἀγωνιστεῖ, μέσα ἀπό τή λαϊκή ἐπανάσταση γιά νά καταστρέψει τά ὄργανα πού σφετερίζονται τή δημοκρατία καί τήν κυριαρχία καί στεροῦν τίς μάζες ἀπό αὐτά. Ἔχει ἐπίσης τό δικαίωμα νά διατυπώσει τή νέα ἀρχή, ΟΧΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. Ἄν, ὡστόσο, τό κοινοβούλιο προέρχεται ἀπό ἕνα κόμμα σάν ἀποτέλεσμα νίκης στίς ἐκλογές, τότε εἶναι κοινοβούλιο τοῦ κόμματος καί ὄχι τοῦ λαοῦ. Ἀντιπροσωπεύει τό κόμμα καί ὄχι τό λαό, καί ἡ ἐκτελεστική ἐξουσία πού ἐκχωρεῖται στό κοινοβούλιο εἶναι ἡ ἐξουσία τοῦ κόμματος πού κέρδισε καί ὄχι τοῦ λαοῦ. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τό κοινοβούλιο στό ὁποῖο κάθε κόμμα διαθέτει ἕνα ἀριθμό ἑδρῶν. Γιατί τά μέλη τοῦ κοινοβουλίου ἀντιπροσωπεύουν τό κόμμα τους καί ὄχι τό λαό, καί ἡ ἐξουσία πού ἐγκαθιδρύεται ἀπό ἕνα τέτοιο συνασπισμό εἶναι ἡ ἐξουσία τῶν συνασπισμένων κομμάτων καί ὄχι τοῦ λαοῦ. Μέ τέτοια συστήματα ὁ λαός εἶναι θύμα πού τόν ἐξαπατοῦν καί τόν ἐκμεταλλεύονται τά πολιτικά σώματα. Ὁ λαός στέκεται σιωπηλός σέ μακριές οὐρές γιά νά ρίξει τίς ψήφους του στίς κάλπες μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ρίχνει ἄλλα χαρτιά στό σκουπιδοτενεκέ. Αὐτή εἶναι ἡ παραδοσιακή δημοκρατία πού ἐπικρατεῖ σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο, εἴτε τό σύστημα εἶναι μονοκομματικό, δικομματικό, πολυκομματικό ἤ ἀκομματικό. Ἔτσι γίνεται φανερό ὅτι ἡ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΤΗ. Οἱ συνελεύσεις πού διαμορφώνονται μέ μιά μέθοδο διορισμοῦ ἤ κληρονομικῆς διαδοχῆς δέν ὑπάγονται σέ καμιά μορφή δημοκρατίας. Ἐπιπλέον, ἀφοῦ τό σύστημα τῶν ἐκλεγμένων κοινοβουλίων βασίζεται στήν προπαγάνδα γιά νά κερδηθοῦν ψῆφοι, εἶναι ἕνα δημαγωγικό σύστημα μέ τήν πραγματική σημασία

Ἡ ἀντιπροσώπευση εἶναι παραποίηση τῆς δημοκρατίας

τῆς λέξης, καί οἱ ψῆφοι μποροῦν νά ἀγοραστοῦν καί νά παραποιηθοῦν. Οἱ φτωχοί δέν καταφέρνουν νά συναγωνιστοῦν στήν ἐκλογική ἐκστρατεία καί εἶναι πάντα οἱ πλούσιοι — καί μόνο οἱ πλούσιοι — πού βγαίνουν νικητές.

Φιλόσοφοι, στοχαστές καί συγγραφεῖς ὑποστήριξαν τή θεωρία τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς διακυβέρνησης σέ μιά ἐποχή ὅπου οἱ λαοί, χωρίς νά τό καταλαβαίνουν, ὁδηγοῦνταν σάν πρόβατα ἀπό βασιλιάδες, σουλτάνους καί κατακτητές. Ἡ μεγαλύτερη φιλοδοξία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἦταν νά ἔχουν κάποιον νά τούς ἀντιπροσωπεύει μπροστά σ' αὐτούς τούς κυβερνήτες. Ἀκόμη κι αὐτή ἡ φιλοδοξία ἀπορριπτόταν. Οἱ λαοί πέρασαν ἀπό μακρεῖς καί σκληρούς ἀγῶνες γιά νά πετύχουν αὐτό πού προσδοκοῦσαν. Μετά τήν ἐπιτυχημένη ἐγκαθίδρυση τῆς ἐποχῆς τῶν δημοκρατιῶν καί τήν ἀπαρχή τῆς ἐποχῆς τῶν μαζῶν, εἶναι παράλογο ὅτι ἡ δημοκρατία πρέπει νά σημαίνει τήν ἐκλογή λίγων μόνο ἀντιπροσώπων γιά νά ἐνεργοῦν γιά λογαριασμό τῶν μεγάλων μαζῶν. Αὐτή εἶναι μιά ἀπαρχαιωμένη θεωρία καί μιά ξεπερασμένη ἐμπειρία. Ὁλόκληρη ἡ ἐξουσία πρέπει νά εἶναι τοῦ λαοῦ.

Οἱ πιό τυραννικές δικτατορίες πού γνώρισε ὁ κόσμος ὑπῆρξαν κάτω ἀπό τή σκιά τῶν κοινοβουλίων.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Τό κομματικό σύστημα ἀποβάλλει τή δημοκρατία

Τό κόμμα εἶναι ἡ σύγχρονη δικτατορία. Εἶναι τό σύγχρονο δικτατορικό ὄργανο διακυβέρνησης. Τό κόμμα εἶναι ἡ ἐξουσία ἑνός τμήματος πάνω στό σύνολο. Εἶναι τό πιό πρόσφατο δικτατορικό ὄργανο. Καθώς τό κόμμα δέν εἶναι ἀτομικό, ἀσκεῖ μιά πλαστή δημοκρατία μέσω τῆς ἐγκατάστασης κοινοβουλίων καί ἐπιτροπῶν καί μέσω τῆς προπαγάνδας τῶν μελῶν του. Τό κόμμα δέν εἶναι καθόλου δημοκρατικό ὄργανο γιατί ἀποτελεῖται ἀπό ἀνθρώπους πού ἔχουν κοινά συμφέροντα, μιά κοινή ἄποψη ἤ ἕνα κοινό πολιτισμό· ἤ πού ἀνήκουν στήν ἴδια περιοχή ἤ ἔχουν τήν ἴδια πίστη. Σχηματίζουν ἕνα κόμμα γιά νά πετύχουν τούς σκοπούς τους, νά ἐπιβάλλουν τήν ἄποψή τους ἤ νά ἐπεκτείνουν τήν ἐπιρροή τῆς πίστης τους στήν κοινωνία συνολικά. Ὁ σκοπός ἑνός κόμματος εἶναι νά κατακτήσει τήν ἐξουσία μέ τήν πρόφαση τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματός του. Καί ἐπιπλέον, ἀπό δημοκρα-

Ὁ σχηματισμός κομμάτων διασπᾶ τίς κοινωνίες

τική ἄποψη, κανένα ἀπό τά κόμματα αὐτά δέν πρέπει νά κυβερνᾶ ὅλο τό λαό ἐξαιτίας τῆς ποικιλίας τῶν συμφερόντων, τῶν ἰδεῶν, τῆς ἰδιοσυγκρασίας, τῶν περιοχῶν καί τῶν πίστεων, πού ἀποτελοῦν τήν ταυτότητα τοῦ λαοῦ. Τό κόμμα εἶναι ἕνα δικτατορικό ὄργανο διακυβέρνησης πού ἐπιτρέπει σ' αὐτούς πού ἔχουν μία ἄποψη καί ἕνα κοινό συμφέρον νά κυβερνοῦν τό λαό σά σύνολο. Σέ σύγκριση μέ τό λαό, τό κόμμα εἶναι μιά μειοψηφία.

Ὁ σκοπός τοῦ σχηματισμοῦ ἑνός κόμματος εἶναι ἡ δημιουργία ἑνός ὀργάνου γιά νά κυβερνᾶ τό λαό· οὐσιαστικά γιά νά κυβερνᾶ τά μή μέλη τοῦ κόμματος. Γιατί τό κόμμα βασίζεται, θεμελιακά, σέ μιά αὐθαίρετη αὐταρχική θεωρία ... δηλ. τήν κυριαρχία τῶν μελῶν τοῦ κόμματος πάνω στά ὑπόλοιπα μέλη τοῦ λαοῦ. Τό κόμμα προϋποθέτει ὅτι ἡ ἄνοδός του στήν ἐξουσία εἶναι ὁ τρόπος γιά νά πετύχει τούς σκοπούς του, θεωρώντας ὅτι οἱ σκοποί του εἶναι οἱ σκοποί τοῦ λαοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ θεωρία τῆς δικαιολόγησης τῆς δικτατορίας τοῦ κόμματος, πού εἶναι ἡ βάση κάθε δικτατορίας. Ἀνεξάρτητα ἀπό τό πόσα κόμματα ὑπάρχουν, ἡ θεωρία παραμένει ἡ ἴδια. Ἀλλά ἡ ὕπαρξη πολλῶν κομμάτων κλιμακώνει τόν ἀγώνα γιά τήν ἐξουσία καί αὐτό καταλήγει στήν καταστροφή κάθε ἐπιτεύγματος τοῦ λαοῦ καί κάθε κοινωνικά ὠφέλιμου σχεδίου. Μιά τέτοια καταστροφή ἁρπάζεται ἀπό τό ἀντίθετο κόμμα σάν δικαιολογία γιά νά ὑπονομεύσει τή θέση τοῦ κόμματος πού κυβερνᾶ ἔτσι ὥστε νά μπορεῖ νά τό διαδεχθεῖ. Τά κόμματα καταφεύγουν στόν ἀγώνα τους, ἄν ὄχι στά ὅπλα, πράγμα πού συμβαίνει σπάνια, ἀλλά στήν καταγγελία καί τή

γελοιοποίηση τῶν πράξεών τους. Αὐτή εἶναι μιά μάχη πού διεξάγεται ἀναπόφευκτα σέ βάρος τῶν πιό ὑψηλῶν καί ζωτικῶν συμφερόντων τῆς κοινωνίας. Μερικά, ἄν ὄχι ὅλα, ἀπό αὐτά τά ὑψηλά συμφέροντα θά θυσιαστοῦν στόν ἀγώνα γιά τήν ἐξουσία τῶν ὀργάνων διακυβέρνησης. Γιατί ἡ καταστροφή αὐτῶν τῶν συμφερόντων ὑποστηρίζει τό κόμμα ἤ τά κόμματα τῆς ἀντιπολίτευσης στήν ἐπιχειρηματολογία τους ἐνάντια στό κόμμα πού κυβερνᾶ. Τό κόμμα τῆς ἀντιπολίτευσης, σάν ὄργανο διακυβέρνησης, πρέπει νά διώξει τό σῶμα πού κυβερνᾶ γιά νά ἀποκτήσει πρόσβαση στήν ἐξουσία. Γιά νά ἀποδείξει τήν ἀκαταλληλότητα τοῦ ὀργάνου διακυβέρνησης, τό κόμμα τῆς ἀντιπολίτευσης πρέπει νά καταστρέψει τά ἐπιτεύγματά του καί νά ρίξει ἀμφιβολίες γιά τά σχέδιά του, ἀκόμη κι ἄν αὐτά τά σχέδια εἶναι ὠφέλιμα γιά τήν κοινωνία. Κατά συνέπεια τά συμφέροντα καί τά προγράμματα τῆς κοινωνίας θυσιάζονται στόν ἀγώνα τῶν κομμάτων γιά τήν ἐξουσία. Ὁ ἀγώνας αὐτός εἶναι, λοιπόν, πολιτικά, κοινωνικά καί οἰκονομικά καταστροφικός γιά τήν κοινωνία, παρά τό γεγονός ὅτι δημιουργεῖ πολιτική δραστηριότητα. Ἐκτός ἀπό αὐτά, ὁ ἀγώνας καταλήγει στή νίκη ἑνός ἄλλου ὀργάνου διακυβέρνησης, δηλ. στήν πτώση τοῦ ἑνός κόμματος καί τήν ἄνοδο ἑνός ἄλλου. Ἀλλά εἶναι μιά ἧττα γιά τό λαό, μιά ἧττα γιά τή δημοκρατία. Ἐπιπλέον, τά κόμματα μποροῦν νά ἐξαγοραστοῦν ἤ νά δωροδοκηθοῦν εἴτε ἀπό τό ἐσωτερικό ἤ τό ἐξωτερικό.

Ἀρχικά, τό κόμμα σχηματίζεται γιά νά ἀντιπροσωπεύει τό λαό. Μετά ἡ ἡγετική ὁμάδα τοῦ κόμματος ἀντιπροσωπεύει τά μέλη του καί ὁ ἀνώτατος ἡγέτης τοῦ κόμμα-

τος ἀντιπροσωπεύει τήν ἡγετική ὁμάδα. Γίνεται φανερό ὅτι τό κομματικό παιχνίδι εἶναι μιά ἀπατηλή φάρσα πού βασίζεται σέ μιά πλαστή μορφή δημοκρατίας πού ἔχει ἕνα ἐγωϊστικό περιεχόμενο στηριγμένο σέ ἑλιγμούς, τεχνάσματα καί πολιτικά παιχνίδια. Ὅλα αὐτά δίνουν ἔμφαση στό γεγονός ὅτι τό κομματικό σύστημα εἶναι ἕνα δικτατορικό, καί μάλιστα σύγχρονο, ὄργανο. Τό κομματικό σύστημα εἶναι μιά ἀνοιχτή, ὄχι καλυμμένη δικτατορία. Ὁ κόσμος δέν τήν ἔχει ξεπεράσει ἀκόμη καί σωστά ὀνομάζεται «ἡ δικτατορία τῆς σύγχρονης ἐποχῆς».

Τό κοινοβούλιο τοῦ κόμματος πού ἔχει νικήσει εἶναι πράγματι ἕνα κοινοβούλιο τοῦ κόμματος, καθώς ἡ ἐκτελεστική ἐξουσία πού ἔχει ἐκχωρηθεῖ ἀπ᾽ αὐτό τό κοινοβούλιο εἶναι ἡ ἐξουσία τοῦ κόμματος πάνω στό λαό. Ἡ ἐξουσία τοῦ κόμματος, ἡ ὁποία ὑποτίθεται ὅτι εἶναι γιά τό καλό ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ, εἶναι στήν πραγματικότητα δριμύτατος ἐχθρός ἑνός τμήματος τοῦ λαοῦ, δηλ. τοῦ κόμματος ἤ τῶν κομμάτων τῆς ἀντιπολίτευσης καί τῶν ὑποστηρικτῶν τους. Ἔτσι ἡ ἀντιπολίτευση δέν εἶναι ἕνας λαϊκός ἔλεγχος στό κόμμα πού κυβερνᾶ, ἀλλά ἀναζητεῖ ἡ ἴδια μιά εὐκαιρία γιά νά ἀντικαταστήσει τό κόμμα πού κυβερνᾶ. Σύμφωνα μέ τή σύγχρονη δημοκρατία, ὁ νόμιμος ἔλεγχος στό κόμμα πού κυβερνᾶ εἶναι τό κοινοβούλιο, ἡ πλειοψηφία τοῦ ὁποίου προέρχεται ἀπό αὐτό τό κόμμα πού κυβερνᾶ. Πράγμα πού σημαίνει, ὅτι ὁ ἔλεγχος βρίσκεται στά χέρια τοῦ κόμματος πού κυβερνᾶ καί ἡ κυβέρνηση εἶναι στά χέρια τοῦ κόμματος πού ἐλέγχει. Ἔτσι γίνεται φανερή ἡ ἀπατηλότητα, ἡ ἀβασιμότητα καί ἡ ἀκυρότητα τῶν πολιτικῶν θεωριῶν πού κυριαρχοῦν σήμερα στόν κόσμο, ἀπό τίς ὁποῖες πηγάζει ἡ σύγχρονη παραδοσιακή δημοκρατία.

Τό κόμμα εἶναι μόνο ἕνα τμῆμα τοῦ λαοῦ, ἀλλά ἡ κυριαρχία τοῦ λαοῦ εἶναι ἀδιαίρετη.

Τό κόμμα κυβερνᾶ στό ὄνομα τοῦ λαοῦ, ἀλλά ἡ ἀρχή εἶναι ΟΧΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Τό κομματικό σύστημα εἶναι τό σύγχρονο σύστημα φυλῶν καί αἱρέσεων. Ἡ κοινωνία πού κυβερνιέται ἀπό ἕνα κόμμα εἶναι ἀκριβῶς σάν τήν κοινωνία πού κυβερνιέται ἀπό μιά φυλή ἤ μιά αἵρεση. Τό κόμμα, ὅπως ἀναφέρθηκε πιό πάνω, ἀντιπροσωπεύει τήν ἄποψη μιᾶς ὁρισμένης ὁμάδας τοῦ λαοῦ, ἤ τά συμφέροντα μιᾶς ὁμάδας τῆς κοινωνίας, ἤ μιά πίστη ἤ μιά περιοχή. Ἕνα τέτοιο κόμμα πρέπει νά εἶναι μιά μειοψηφία σέ σύγκριση μέ τό σύνολο τοῦ λαοῦ ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ἡ φυλή καί ἡ αἵρεση. Ἡ μειοψηφία ἔχει κοινά συμφέροντα ἤ μιά αἱρετική πίστη. Ἀπό αὐτά τά συμφέροντα ἤ τήν πίστη, σχηματίζεται ἡ κοινή ἄποψη. Μόνο ἡ σχέση αἵματος διακρίνει μιά φυλή ἀπό ἕνα κόμμα ἀλλά ἀκόμη καί στήν ἵδρυση ἑνός κόμματος μπορεῖ νά ὑπάρχει σχέση αἵματος. Δέν ὑπάρχει διαφορά ἀνάμεσα στούς κομματικούς ἀγῶνες καί τούς φυλετικούς ἤ αἱρετικούς ἀγῶνες γιά τήν ἐξουσία. Καί ἄν ἡ ἐξουσία τῆς φυλῆς καί τῆς αἵρεσης ἀπορρίπτεται πολιτικά καί ἀποκηρύσσεται, τότε τό κομματικό σύστημα πρέπει ἐξίσου νά ἀπορρίπτεται καί νά ἀποκηρύσσεται. Καί τά δύο ἀκολουθοῦν τό ἴδιο μονοπάτι καί ὁδηγοῦν στόν ἴδιο σκοπό. Ἡ ἀρνητική καί καταστροφική ἐπίδραση πάνω στήν κοινωνία τῶν φυλετικῶν καί αἱρετικῶν ἀγώνων εἶναι ταυτόσημη μέ τήν ἀρνητική καί καταστροφική ἐπίδραση τοῦ κομματικοῦ ἀγώνα.

ΤΑΞΗ

Τό ταξικό πολιτικό σύστημα εἶναι τό ἴδιο μέ τό κομματικό, τό φυλετικό ἤ τό αἱρετικό σύστημα, δηλ. μιά τάξη κυριαρχεῖ στήν κοινωνία μέ τόν ἴδιο τρόπο πού κυριαρχεῖ ἕνα κόμμα, μία φυλή ἤ μιά αἵρεση. Ἡ τάξη, ὅπως τό κόμμα, ἡ αἵρεση καί ἡ φυλή, εἶναι μιά ὁμάδα ἀνθρώπων ἀπό τήν κοινωνία, πού ἔχουν κοινά συμφέροντα Τά κοινά συμφέροντα πηγάζουν ἀπό τήν ὕπαρξη μιᾶς ὁμάδας ἀνθρώπων πού συνδέονται μεταξύ τους ἀπό σχέση αἵματος, πίστη, πολιτισμό, περιοχή ἤ ἐπίπεδο ζωῆς. Ἐπίσης ἡ τάξη, τό κόμμα, ἡ αἵρεση καί ἡ φυλή προκύπτουν ἀπό παρόμοιους παράγοντες πού ὁδηγοῦν σέ παρόμοια ἀποτελέσματα, δηλ. προκύπτουν γιατί ἡ σχέση αἵματος, ἡ πίστη, τό ἐπίπεδο ζωῆς, ὁ πολιτισμός καί ἡ περιοχή δημιουργοῦν μιά κοινή ἄποψη γιά τήν ἐπίτευξη ἑνός κοινοῦ σκοποῦ. Ἔτσι ἐμφανίζεται ἡ κοινωνική δομή μέ τίς μορφές τῆς τάξης, τοῦ κόμματος, τῆς φυλῆς ἤ τῆς αἱρε-

σης πού τελικά γίνεται μιά πολιτική σύλληψη πού κατευθύνεται πρός τήν πραγματοποίηση τῆς ἄποψης καί τῶν σκοπῶν αὐτῆς τῆς ὁμάδας. Σέ ὅλες τίς περιπτώσεις ὁ λαός δέν εἶναι οὔτε ἡ τάξη, τό κόμμα, ἡ φυλή οὔτε ἡ αἵρεση· αὐτά δέν εἶναι τίποτε παραπάνω ἀπό ἕνα τμῆμα τοῦ λαοῦ καί ἀποτελοῦν μιά μειοψηφία. Ἄν μιά τάξη, ἕνα κόμμα, μία φυλή ἤ αἵρεση κυριαρχεῖ σέ μιά κοινωνία, ὁλόκληρο τό σύστημα γίνεται μιά δικτατορία. Ὡστόσο, ἕνας ταξικός ἤ φυλετικός συνασπισμός εἶναι καλύτερος ἀπό ἕνα κομματικό συνασπισμό γιατί ὁ λαός ἀποτελεῖται ἀρχικά ἀπό μιά ὁμάδα φυλῶν. Σπάνια βρίσκει κανείς ἀνθρώπους πού δέν ἀνήκουν σέ μιά φυλή, καί ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀνήκουν σέ μιά ὁρισμένη τάξη. Ἀλλά κανένα κόμμα ἤ κόμματα δέν ἀγκαλιάζει ὅλους τούς ἀνθρώπους καί κατά συνέπεια τό κόμμα ἤ ὁ συνασπισμός κομμάτων ἀντιπροσωπεύει μιά μειονότητα σέ σύγκριση μέ τίς μάζες πού εἶναι ἔξω ἀπό αὐτό. Μέ τή γνήσια δημοκρατία δέν δικαιολογεῖται μιά τάξη νά συντρίβει ἄλλες τάξεις γιά δικό της ὄφελος, δέν δικαιολογεῖται ἕνα κόμμα νά συντρίβει ἄλλα κόμματα γιά δικό του συμφέρον, δέν δικαιολογεῖται μιά φυλή νά συντρίβει ἄλλες φυλές γιά δικό της ὄφελος καί δέν δικαιολογεῖται μιά αἵρεση νά συντρίβει ἄλλες αἱρέσεις γιά δικό της συμφέρον. Τό νά ἐπιτρέπονται τέτοιες πράξεις σημαίνει νά ἐγκαταλείπεται ἡ λογική τῆς δημοκρατίας καί νά γίνεται προσφυγή στή λογική τῆς βίας. Μιά τέτοια πράξη εἶναι δικτατορική, γιατί δέν εἶναι πρός ὄφελος ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία δέν ἀποτελεῖται ἀπό μιά μόνο τάξη ἤ φυλή ἤ αἵρεση ἤ ἀπό τά μέλη ἑνός κόμματος. Δέν ὑπάρχει

δικαιολογία γιά μιά τέτοια πράξη. Ἡ δικτατορική δικαιολόγηση εἶναι ὅτι ἡ κοινωνία ἀποτελεῖται στήν πραγματικότητα ἀπό διάφορα μέρη, καί ἕνα ἀπό τά μέρη ἀναλαμβάνει νά διαλύσει τά ἄλλα μέρη γιά νά μείνει μόνο του στήν ἐξουσία. Αὐτή ἡ πράξη δέν εἶναι ὅμως πρός τό συμφέρον ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας, ἀλλά πρός τό συμφέρον μιᾶς ὁρισμένης τάξης, φυλῆς, αἵρεσης ἤ κόμματος, δηλ. εἶναι πρός τό συμφέρον αὐτῶν πού ἀντικαθιστοῦν τήν κοινωνία. Ἡ πράξη τῆς διάλυσης κατευθύνεται ἀρχικά ἐνάντια στά μέλη τῆς κοινωνίας πού δέν ἀνήκουν στό κόμμα, τήν τάξη, τή φυλή ἤ τήν αἵρεση πού ἀναλαμβάνει τή διάλυση.

Ἡ διασπασμένη κοινωνία ἀπό τούς κομματικούς ἀγῶνες εἶναι παρόμοια μέ μιά κοινωνία διασπασμένη ἀπό φυλετικούς καί αἱρετικούς ἀγῶνες.

Τό κόμμα πού σχηματίζεται στό ὄνομα μιᾶς τάξης γίνεται αὐτόματα ἕνα ὑποκατάστατο γιά τήν τάξη αὐτή καί συνεχίζει μέχρις ὅτου ἀντικαταστήσει τήν ἐχθρική πρός αὐτό τάξη.

Κάθε τάξη πού γίνεται κληρονόμος μιᾶς κοινωνίας, κληρονομεῖ, ταυτόχρονα, τά χαρακτηριστικά της. Πράγμα πού σημαίνει ὅτι ἄν ἡ ἐργατική τάξη, γιά παράδειγμα, συντρίψει ὅλες τίς ἄλλες τάξεις, γίνεται κληρονόμος τῆς κοινωνίας, πού σημαίνει, ὅτι γίνεται ἡ ὑλική καί κοινωνική βάση τῆς κοινωνίας. Ὁ κληρονόμος φέρει τά χαρακτηριστικά αὐτοῦ πού κληρονομεῖ, ἄν καί μπορεῖ νά μήν εἶναι φανερά ἀμέσως. Καθώς ὁ καιρός περνᾶ, τά γνωρίσματα τῶν ἄλλων τάξεων πού ἔχουν ἐξαλειφθεῖ ἐμφανίζονται στούς ἴδιους τούς κόλπους τῆς ἐργατικῆς τάξης. Καί οἱ κάτοχοι αὐτῶν τῶν χαρακτη-

ριστικῶν υἱοθετοῦν τίς στάσεις καί τίς ἀπόψεις πού ἀντιστοιχοῦν στά χαρακτηριστικά τους. Ἔτσι ἡ ἐργατική τάξη γίνεται μιά ξεχωριστή κοινωνία, δείχνοντας τίς ἴδιες ἀντιφάσεις ὅπως ἡ παλιά κοινωνία. Τά ὑλικά καί ἠθικά κριτήρια τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας εἶναι διαφορετικά στήν ἀρχή ἀλλά μετά δημιουργοῦνται οἱ φατρίες πού αὐτόματα ἐξελίσσονται σέ τάξεις, ὅπως εἶχαν διαλυθεῖ. Ἔτσι ὁ ἀγώνας γιά κυριαρχία τῆς κοινωνίας ἀρχίζει πάλι. Κάθε ὁμάδα ἀνθρώπων, ὕστερα κάθε φατρία καί τέλος κάθε νέα τάξη, προσπαθεῖ νά γίνει τό ὄργανο διακυβέρνησης.

Ἡ ὑλική βάση τῆς κοινωνίας δέν εἶναι σταθερή γιατί ἔχει μιά κοινωνική ἄποψη. Τό Ὄργανο διακυβέρνησης μόνο τῆς ὑλικῆς βάσης τῆς κοινωνίας θά εἶναι, ἴσως, σταθερό γιά ὁρισμένο διάστημα, ἀλλά ξεπερνιέται καθώς νέα ὑλικά καί κοινωνικά κριτήρια δημιουργοῦνται ἀπό τήν ἴδια ὑλική βάση. Κάθε κοινωνία μέ ταξική σύγκρουση ἦταν στό παρελθόν μονοταξική κοινωνία ἀλλά, χάρη στήν ἀναπόφευκτη ἐξέλιξη, ἡ συγκρουόμενη τάξη ἀναδύθηκε ἀπ᾽ αὐτή τήν ἴδια τάξη.

Ἡ τάξη πού ἰδιοποιεῖται τίς περιουσίες τῶν ἄλλων γιά νά διατηρήσει τό ὄργανο διακυβέρνησης γιά δικό της συμφέρον, θά διαπιστώσει ὅτι οἱ ὑλικές περιουσίες ἔφεραν μέσα σ᾽ αὐτή τήν τάξη ὅ,τι φέρνουν συνήθως οἱ ὑλικές περιουσίες μέσα στήν κοινωνία συνολικά.

Μέ λίγα λόγια, οἱ προσπάθειες νά ἑνωθεῖ ἡ ὑλική βάση τῆς κοινωνίας γιά νά λυθεῖ τό πρόβλημα τῆς διακυβέρνησης ἤ γιά νά τεθεῖ ἕνα τέλος στόν ἀγώνα πρός ὄφελος τοῦ κόμματος, τῆς τάξης, τῆς αἵρεσης ἤ τῆς

φυλῆς, ἀπέτυχαν ὅπως καί οἱ προσπάθειες νά ἱκανοποιηθοῦν οἱ μάζες μέσω τῆς ἐκλογῆς ἀντιπροσώπων ἤ μέ τήν ὀργάνωση δημοψηφισμάτων γιά νά ἀνακαλυφθοῦν οἱ ἀπόψεις τους. Τό νά συνεχίσουμε μέ αὐτές τίς προσπάθειες ἔγινε χάσιμο χρόνου καί ἐμπαιγμός τοῦ λαοῦ.

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΑ

Ἡ πλάνη τοῦ δημοψηφίσματος μέ ἕνα «Ναί» ἤ ἕνα «Ὄχι»

Τά δημοψηφίσματα εἶναι μιά ἀπάτη κατά τῆς δημοκρατίας. Αὐτοί πού λέγουν «ναί» καί αὐτοί πού λέγουν «ὄχι» δέν ἐκφράζουν, στήν πραγματικότητα, τή θέλησή τους. Ἔχουν σιωπήσει μέσα ἀπό τήν ἀντίληψη τῆς σύγχρονης δημοκρατίας. Τούς ἐπιτρέπεται νά λέγουν μόνο μιά λέξη εἴτε «ναί» εἴτε «ὄχι». Αὐτό εἶναι τό πιό σκληρό καί καταπιεστικό δικτατορικό σύστημα. Αὐτός πού λέει «ὄχι» πρέπει νά ἐξηγεῖ τήν ἀπάντησή του. Πρέπει νά ἐξηγεῖ γιατί δέν εἶπε «ναί». Καί αὐτός πού λέει «ναί» πρέπει νά ἐξηγεῖ τήν ἀποδοχή του καί γιατί δέν εἶπε «ὄχι». Καθένας πρέπει νά διευκρινίζει αὐτό πού θέλει καί τούς λόγους γιά τήν ἀποδοχή ἤ τήν ἀπόρριψή του.

Ποιό δρόμο, λοιπόν, πρέπει νά ἀκολουθήσουν οἱ ἀνθρώπινες ὁμάδες γιά νά ἀπαλλαγοῦν, μιά γιά πάντα, ἀπό τίς τυραννικές καί δικτατορικές ἐποχές ;

Ἐφόσον τό περίπλοκο πρόβλημα στήν

περίπτωση τῆς δημοκρατίας εἶναι τό ὄργανο διακυβέρνησης, πού ἐκφράζεται μέ τίς συγκρούσεις τάξεων, κομμάτων καί ἀτόμων· καί ἐφόσον οἱ ἐκλογικές καί δημοψηφισματικές μέθοδοι ἐφευρέθηκαν γιά νά καλύψουν τήν ἀποτυχία αὐτῶν τῶν ἀνεπιτυχῶν πειραμάτων γιά τήν ἐπίλυση τοῦ προβλήματος, τότε ἡ λύση βρίσκεται στήν ἐξεύρεση ἑνός ὀργάνου διακυβέρνησης διαφορετικοῦ ἀπό αὐτά πού ἀποτελοῦν τό θέμα σύγκρουσης καί πού ἀντιπροσωπεύουν μόνο μία πλευρά τῆς κοινωνίας. Πράγμα πού σημαίνει, ἕνα ὄργανο διακυβέρνησης πού δέν εἶναι ἕνα κόμμα, μία τάξη, μία αἵρεση ἤ μιά φυλή, ἀλλά ἕνα ὄργανο διακυβέρνησης πού εἶναι ὁ λαός στό σύνολό του. Ἕνα ὄργανο πού οὔτε ἀντιπροσωπεύει τό λαό οὔτε μιλᾶ στό ὄνομά του.

ΟΧΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ καί Η ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΤΗ. Ἐάν αὐτό τό ὄργανο μπορέσει καί ὑπάρξει τό πρόβλημα θά λυθεῖ, ἡ λαϊκή δημοκρατία θά πραγματοποιηθεῖ, ἡ ἀνθρωπότητα θά ἔχει βάλει τέλος στίς τυραννικές ἐποχές καί τά δικτατορικά συστήματα, καί ἡ ἐξουσία τοῦ λαοῦ θά ἔχει πάρει τή θέση της.

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ παρουσιάζει τή λύση στό πρόβλημα τοῦ ὀργάνου διακυβέρνησης. Δείχνει στό λαό τό δρόμο γιά νά περάσει ἀπό τίς ἐποχές τῆς δικτατορίας στίς ἐποχές τῆς γνήσιας δημοκρατίας.

Αὐτή ἡ νέα θεωρία βασίζεται στήν ἐξουσία τοῦ λαοῦ, χωρίς ἀντιπροσώπευση ἤ ἐξουσιοδότηση. Πραγματοποιεῖ τήν ἄμεση δημοκρατία κατά τρόπο τακτικό καί ἀποτελεσματικό. Διαφέρει ἀπό τήν παλιότερη προσπάθεια γιά ἄμεση δημοκρατία, ἡ ὁποία δέν θά μποροῦσε νά ἐφαρμοστεῖ στήν πράξη καί ἡ ὁποία ἦταν ἐπιπόλαιη γιατί τῆς ἔλειπε ἡ λαϊκή ὀργάνωση στά κατώτερα ἐπίπεδα.

ΛΑ·Ι·ΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΛΑ·Ι·ΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ

Τά λαϊκά συνέδρια εἶναι τό μόνο μέσο γιά τήν ἐπίτευξη τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας. Κάθε σύστημα διακυβέρνησης ἐκτός ἀπό τά λαϊκά συνέδρια δέν εἶναι δημοκρατικό. Ὅλα τά συστήματα διακυβέρνησης πού ἐπικρατοῦν στόν κόσμο σήμερα, δέν εἶναι δημοκρατικά, ἐκτός ἄν υἱοθετήσουν αὐτή τή μέθοδο. Τά λαϊκά συνέδρια εἶναι τό τέλος τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ κινήματος τῶν μαζῶν στήν ἀναζήτησή του γιά τή δημοκρατία.

Ὄχι δημοκρατία χωρίς λαϊκά συνέδρια

Τά λαϊκά συνέδρια καί οἱ λαϊκές ἐπιτροπές εἶναι ὁ τελικός καρπός τοῦ ἀγώνα τοῦ λαοῦ γιά δημοκρατία. Τά λαϊκά συνέδρια καί οἱ λαϊκές ἐπιτροπές δέν εἶναι δημιουργήματα τῆς φαντασίας, πολύ περισσότερο ἀφοῦ εἶναι τό προϊόν τῆς ἀνθρώπινης σκέψης, ἡ ὁποία ἔχει ἀφομοιώσει ὅλες τίς ἀνθρώπινες ἐμπειρίες γιά τήν ἐπίτευξη τῆς δημοκρατίας. Ἡ ἄμεση δημοκρατία εἶναι ἡ ἰδανική μέθοδος, ἡ ὁποία, ἄν ἐφαρ-

μοστεῖ στήν πράξη, εἶναι ἀδιαφιλονίκητη καί ἀναμφισβήτητη. Τά ἔθνη ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τήν ἄμεση δημοκρατία γιατί, ὅσο μικρός κι ἄν ἦταν ἕνας λαός, ἦταν ἀδύνατο νά συγκεντρωθεῖ ὁλόκληρος μιά ὁρισμένη στιγμή γιά νά συζητήσει, νά μελετήσει καί νά ἀποφασίσει γιά τήν πολιτική του. Ἡ ἄμεση δημοκρατία παρέμεινε μιά Οὐτοπική ἰδέα μακριά ἀπό τήν πραγματικότητα. Ἀντικαταστάθηκε ἀπό διάφορες θεωρίες διακυβέρνησης ὅπως τίς συνελεύσεις τῶν ἀντιπροσώπων, τά κόμματα, τούς συνασπισμούς, καί τά δημοψηφίσματα. Ὅλα ὁδήγησαν στήν ἀπομόνωση τοῦ λαοῦ ἀπό τήν πολιτική δραστηριότητα καί στό σφετερισμό τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ καί στήν ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας του ἀπό τά διαδοχικά καί συγκρουόμενα ὄργανα διακυβέρνησης ἀρχίζοντας ἀπό τό ἄτομο καί συνεχίζοντας μέ τήν τάξη, τήν αἵρεση, τή φυλή, τό κοινοβούλιο καί τό κόμμα.

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ἀναγγέλλει στό λαό τήν εὐτυχή ἀνακάλυψη τοῦ δρόμου γιά τήν ἄμεση δημοκρατία, μέ μιά πρακτική μορφή. Ἐφόσον δέν ὑπάρχουν οὔτε δύο εὐφυεῖς ἄνθρωποι πού νά μποροῦν νά ἀμφισβητήσουν τό γεγονός ὅτι ἡ ἄμεση δημοκρατία εἶναι τό ἰδανικό — ἀλλά ἡ μέθοδός της ἦταν ἀδύνατο νά ἐφαρμοστεῖ — καί ἐφόσον αὐτή ἡ Τρίτη Παγκόσμια Θεωρία μᾶς προσφέρει ἕνα ρεαλιστικό πείραμα ἄμεσης δημοκρατίας, τό πρόβλημα τῆς δημοκρατίας στόν κόσμο λύνεται ὁριστικά. Ἐκεῖνο πού χρειάζεται νά κάνουν τώρα οἱ μάζες εἶναι νά ἀγωνιστοῦν γιά νά θέσουν τέρμα σέ ὅλες τίς μορφές δικτατορικῆς ἐξουσίας στόν κόσμο σήμερα, σέ ὅλες τίς μορφές αὐτοῦ πού ἀνακριβῶς ὀνομάζεται δημο-

κρατία — ἀπό τά κοινοβούλια ὡς τήν αἵρεση, τή φυλή, τήν τάξη καί ὡς τά μονοκομματικά, δικομματικά καί πολυκομματικά συστήματα.

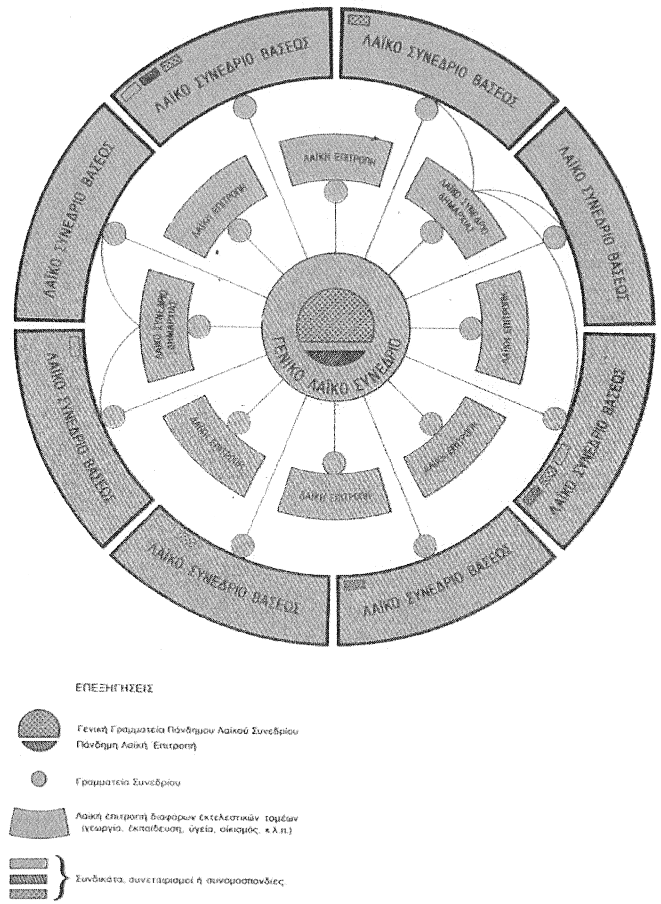
Ἡ δημοκρατία δέν ἔχει παρά μιά μέθοδο καί μιά θεωρία. Ἡ ἀνισότητα καί ἡ ἀνομοιότητα τῶν συστημάτων πού ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι δημοκρατικά εἶναι ἀπόδειξη ὅτι δέν εἶναι δημοκρατικά στήν πραγματικότητα. Ἡ ἐξουσία τοῦ λαοῦ ἔχει μόνο ἕνα πρόσωπο καί μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ μόνο μέ μιά μέθοδο, δηλαδή, τά λαϊκά συνέδρια καί τίς λαϊκές ἐπιτροπές. ΟΧΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΑΪΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ καί ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΝΤΟΥ.

Πρῶτα, ὁ λαός χωρίζεται σέ βασικά λαϊκά συνέδρια. Κάθε βασικό λαϊκό συνέδριο διαλέγει τή δική του ἐπιτροπή ἐργασίας. Οἱ ἐπιτροπές ἐργασίας μαζί, ἀποτελοῦν τά λαϊκά συνέδρια γιά κάθε περιοχή, τά ὁποῖα εἶναι διαφορετικά ἀπό τά βασικά συνέδρια. Μετά οἱ μάζες αὐτῶν τῶν βασικῶν λαϊκῶν συνεδρίων διαλέγουν τίς διοικητικές λαϊκές ἐπιτροπές γιά νά ἀντικαταστήσουν τήν κυβερνητική διοίκηση. Ἔτσι ὅλες οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες διευθύνονται ἀπό λαϊκές ἐπιτροπές οἱ ὁποῖες θά εἶναι ὑπεύθυνες ἀπέναντι στά βασικά λαϊκά συνέδρια καί αὐτά ὑπαγορεύουν τήν πολιτική πού πρέπει νά ἀκολουθοῦν οἱ λαϊκές ἐπιτροπές καί ἐλέγχουν τήν ἐφαρμογή της. Ἔτσι, καί ἡ διοίκηση καί ὁ ἔλεγχος γίνονται λαϊκά καί ὁ ξεπερασμένος ὁρισμός τῆς δημοκρατίας — Δημοκρατία εἶναι ὁ ἔλεγχος τῆς κυβέρνησης ἀπό τό λαό — καταργεῖται. Θά ἀντικατασταθεῖ ἀπό τό σωστό ὁρισμό ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΟ.

Ὅλοι οἱ πολίτες πού εἶναι μέλη αὐτῶν τῶν λαϊκῶν συνεδρίων ἀνήκουν, ἐπαγγελματικά καί λειτουργικά σέ διάφορες κατηγορίες καί τομεῖς, ὅπως ἐργάτες, ἀγρότες, σπουδαστές, ἔμποροι, τεχνίτες, ὑπάλληλοι καί ἐπαγγελματίες. Πρέπει, συνεπῶς, νά ἱδρύσουν τίς δικές τους ἑνώσεις καί τά συνδικάτα ἐκτός ἀπό τό γεγονός ὅτι εἶναι, σάν πολίτες, μέλη τῶν βασικῶν λαϊκῶν συνεδρίων ἤ τῶν λαϊκῶν ἐπιτροπῶν. Τά θέματα πού συζητοῦνται ἀπό τά βασικά λαϊκά συνέδρια ἤ τίς λαϊκές ἐπιτροπές, τά συνδικάτα καί τίς ἑνώσεις, θά πάρουν τήν τελική τους μορφή στό Γενικό Λαϊκό Συνέδριο, ὅπου συνέρχονται οἱ ὁμάδες ἐργασίας τῶν λαϊκῶν συνεδρίων, τῶν λαϊκῶν ἐπιτροπῶν, τῶν συνδικάτων καί τῶν ἑνώσεων. Ὅ,τι συζητεῖται στό Γενικό Λαϊκό Συνέδριο, τό ὁποῖο συνέρχεται μιά φορά τό χρόνο, θά ὑποβληθεῖ, μέ τή σειρά του, στά λαϊκά συνέδρια, τίς λαϊκές ἐπιτροπές, τά συνδικάτα καί τίς ἑνώσεις. Οἱ λαϊκές ἐπιτροπές, ὑπεύθυνες ἀπέναντι στά βασικά λαϊκά συνέδρια θά ἀρχίσουν, τότε, τήν ἐκτέλεση. Τό Γενικό Λαϊκό Συνέδριο δέν εἶναι μιά συνάθροιση μελῶν ἤ ἁπλῶν ἀνθρώπων ὅπως συμβαίνει μέ τά κοινοβούλια. Εἶναι μιά συγκέντρωση τῶν βασικῶν λαϊκῶν συνεδρίων, τῶν λαϊκῶν ἐπιτροπῶν, τῶν ἑνώσεων, τῶν συνδικάτων καί ὅλων τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων.

Μέ αὐτό τόν τρόπο, λύνεται, ἀπό τά ἴδια τά πράγματα, τό πρόβλημα τοῦ ὀργάνου διακυβέρνησης καί τά δικτατορικά ὄργανα θά ἐξαφανιστοῦν. Ὁ λαός εἶναι τό ὄργανο διακυβέρνησης καί τό πρόβλημα τῆς δημοκρατίας στόν κόσμο λύνεται τελείως.

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ὁ νόμος εἶναι τό ἄλλο παράλληλο πρόβλημα τοῦ ὀργάνου διακυβέρνησης. Δέν ἔχει λυθεῖ ἀκόμη στή σύγχρονη ἐποχή ἄν καί ἔχει λυθεῖ σέ ὁρισμένες περιόδους τῆς ἱστορίας.

Εἶναι χωρίς κύρος καί μή δημοκρατικό νά ἀνατίθεται σέ μιά ἐπιτροπή ἤ σ' ἕνα κοινοβούλιο ἡ σύνταξη τοῦ νόμου γιά τήν κοινωνία. Εἶναι ἐπίσης χωρίς κύρος καί μή δημοκρατικό γιά ἕνα ἄτομο, μιά ἐπιτροπή ἤ ἕνα κοινοβούλιο νά τροποποιεῖ ἤ νά καταργεῖ τό νόμο τῆς κοινωνίας.

Ποιός εἶναι, λοιπόν, ὁ νόμος τῆς κοινωνίας ; ποιός τόν συντάσσει καί ποιά εἶναι ἡ σημασία του γιά τή δημοκρατία ;

Ὁ γνήσιος νόμος κάθε κοινωνίας εἶναι εἴτε ἡ παράδοση (τό ἔθιμο) ἤ ἡ θρησκεία. Κάθε ἄλλη προσπάθεια νά συνταχθεῖ νόμος γιά ὁποιαδήποτε κοινωνία, ἔξω ἀπό αὐτές τίς δύο πηγές, εἶναι ἄκυρη καί παράλογη. Τά συντάγματα δέν εἶναι ὁ νόμος τῆς κοι-

νωνίας. Τό σύνταγμα εἶναι ἕνας βασικός νόμος φτιαγμένος ἀπό τόν ἄνθρωπο. Αὐτός ὁ βασικός, κατασκευασμένος ἀπό τόν ἄνθρωπο, νόμος πρέπει νά ἔχει μιά πηγή γιά τή δικαιολόγησή του. Τό πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας στή σύγχρονη ἐποχή εἶναι ὅτι τά συντάγματα ἔχουν γίνει ὁ νόμος τῆς κοινωνίας, καί τά συντάγματα δέν βασίζονται σέ τίποτε ἄλλο παρά στίς ἀπόψεις τῶν ὀργάνων τῆς δικτατορικῆς ἐξουσίας πού κυριαρχοῦν στόν κόσμο, καί πού ἐκτείνονται ἀπό τό ἄτομο ὡς τό κόμμα. Ἡ ἀπόδειξη γι' αὐτό εἶναι ὅτι ὑπάρχει μιά διαφορά ἀνάμεσα στά συντάγματα ἄν καί ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἴδια. Ὁ λόγος τῆς διαφορᾶς εἶναι ἡ ἀνισότητα στίς ἀντιλήψεις τῶν ὀργάνων διακυβέρνησης. Αὐτό εἶναι τό σημεῖο ὅπου ἡ ἐλευθερία εἶναι τρωτή στά συστήματα τοῦ σύγχρονου κόσμου. Ἡ μέθοδος μέ τήν ὁποία τά ὄργανα διακυβέρνησης προσπαθοῦν νά κυριαρχοῦν στούς λαούς διατυπώνεται στό σύνταγμα καί ὁ λαός εἶναι ὑποχρεωμένος νά τήν ἀποδεχθεῖ κάτω ἀπό τή δύναμη τῶν νόμων πού πηγάζουν ἀπό αὐτό τό σύνταγμα, τό ὁποῖο εἶναι τό ἴδιο τό προϊόν τῆς ἰδιοσυγκρασίας καί τῆς ἀντίληψης τοῦ ὀργάνου διακυβέρνησης.

Ὁ νόμος τῶν δικτατορικῶν ὀργάνων διακυβέρνησης ἀντικατέστησε τό φυσικό νόμο. Ἐπειδή ὁ ἀνθρώπινος νόμος ἀντικατέστησε τό φυσικό νόμο, τά κριτήρια ἔχουν χαθεῖ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἴδιος παντοῦ. Ἡ φυσική του διάπλαση εἶναι ἡ ἴδια καί τό ἴδιο εἶναι τό ἔνστικτό του. Γι' αὐτό τό λόγο ὁ φυσικός νόμος ἔγινε λογικός νόμος γιά τόν ἄνθρωπο πού εἶναι παντοῦ ὁ ἴδιος. Ὕστερα τά συντάγματα, πού εἶναι νόμοι φτιαγμένοι ἀπό τόν ἄνθρωπο, ἄρχισαν νά βλέπουν

τόν ἄνθρωπο σά νά μήν εἶναι παντοῦ ὁ ἴδιος. Δέν ἔχουν ἄλλη δικαιολογία γι' αὐτή τήν ἀντίληψη ἐκτός ἀπό τή θέληση τῶν ὀργάνων διακυβέρνησης — τοῦ ἀτόμου, τοῦ κοινοβουλίου, τῆς φυλῆς ἤ τοῦ κόμματος — νά κυριαρχοῦν στούς λαούς. Ἔτσι βλέπουμε ὅτι τά συντάγματα συνήθως ἀλλάζουν ὅταν τά ὄργανα διακυβέρνησης ἀλλάζουν. Αὐτό ἀποδείχνει ὅτι τό σύνταγμα εἶναι τό προϊόν τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν ὀργάνων διακυβέρνησης καί ὑπάρχει γιά νά ἐξυπηρετεῖ τά συμφέροντά τους. Δέν εἶναι φυσικός νόμος. Αὐτός εἶναι ὁ ἀπειλούμενος κίνδυνος γιά τήν ἐλευθερία πού ὑπολανθάνει ὅπου ὁ γνήσιος νόμος τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας ἀπουσιάζει καί ἔχει ἀντικατασταθεῖ ἀπό ἀνθρώπινους νόμους πού σχεδιάστηκαν ἀπό τό ὄργανο διακυβέρνησης γιά νά ἐξουσιάζει τίς μάζες. Τό ὀρθό εἶναι ἡ μέθοδος διακυβέρνησης νά εἶναι σέ συμφωνία μέ τούς νόμους τῆς κοινωνίας, ὄχι τό ἀντίθετο.

Κατά συνέπεια, ὁ νόμος τῆς κοινωνίας δέν ὑπόκειται σέ σχεδιασμό καί κωδικοποίηση. Ἡ σημασία τοῦ νόμου βρίσκεται στό γεγονός ὅτι εἶναι ὁ ἀποφασιστικός παράγοντας πού διακρίνει ἀνάμεσα στό ἀληθινό καί τό ψεύτικο, τό σωστό καί τό λαθεμένο, καί τά δικαιώματα καί καθήκοντα τοῦ ἀτόμου. Ἡ ἐλευθερία ἀπειλεῖται ἐκτός ἄν ἡ κοινωνία ἔχει ἕνα ἱερό νόμο βασισμένο σέ σταθερούς κανόνες πού δέν ὑπόκεινται σέ ἀλλαγή ἤ ὑποκατάσταση ἀπό ὁποιοδήποτε ὄργανο διακυβέρνησης. Ἀντίθετα, ἐπιβάλλεται στό ὄργανο διακυβέρνησης νά συμμορφώνεται μέ τό νόμο τῆς κοινωνίας. Ὡστόσο, οἱ λαοί σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο κυβερνοῦνται σήμερα ἀπό νόμους φτιαγμένους ἀπό τόν ἄνθρωπο, πού ἐπιδέχονται

ἀλλαγή καί κατάργηση ἐξαιτίας τοῦ ἀγώνα γιά ἐξουσία ἀνάμεσα στά ὄργανα διακυβέρνησης. Τά δημοψηφίσματα γιά τά συντάγματα δέν ἀρκοῦν γιατί τά ἴδια τά δημοψηφίσματα εἶναι μιά ψεύτικη δημοκρατία, ἐπιτρέποντας μόνο τό ναί ἤ τό ὄχι Μέ τούς ἀνθρώπινους νόμους, οἱ λαοί εἶναι ὑποχρεωμένοι νά δέχονται τά δημοψηφίσματα. Ἕνα δημοψήφισμα γιά τό σύνταγμα δέν σημαίνει ὅτι εἶναι ὁ νόμος τῆς κοινωνίας· σημαίνει ὅτι εἶναι μόνο ἕνα σύνταγμα, ἤ αὐτό τό «πράγμα» πού τίθεται σέ δημοψήφισμα, τίποτε ἄλλο.

Ὁ νόμος τῆς κοινωνίας εἶναι μιά αἰώνια ἀνθρώπινη κληρονομιά πού δέν εἶναι ἀπόκτημα τῶν ζωντανῶν μόνο. Κατά συνέπεια, ἡ σύνταξη ἑνός συντάγματος καί ἡ διεξαγωγή ἑνός δημοψηφίσματος ἀπό τούς τωρινούς ψηφοφόρους εἶναι γελοῖα.

Ἐγκυκλοπαίδειες τῶν ἀνθρώπινων νόμων πού πηγάζουν ἀπό ἀνθρώπινα συντάγματα εἶναι γεμάτες ἀπό ὑλικές τιμωρίες ἐνάντια στόν ἄνθρωπο ἐνῶ ὁ παραδοσιακός νόμος σπάνια ἔχει τέτοιες ποινές. Ὁ παραδοσιακός νόμος ἐπιβάλλει ἠθικές, ὄχι ὑλικές ποινές, πού ταιριάζουν στόν ἄνθρωπο. Ἡ θρησκεία ἀγκαλιάζει καί ἀπορροφᾶ τήν παράδοση. Οἱ περισσότερες ὑλικές τιμωρίες στή θρησκεία ἀναβάλλονται μέχρι τήν Ἡμέρα τῆς Κρίσης. Τό μεγαλύτερο μέρος τῶν κανόνων της εἶναι παραινέσεις, δηγίες καί ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήσεις. Αὐτός ὁ νόμος δείχνει τόν ἀπαιτούμενο σεβασμό στόν ἄνθρωπο. Ἡ θρησκεία δέν ἀναγνωρίζει ἐγκόσμιες τιμωρίες, ἐκτός ἀπό ἐξαιρετικές περιπτώσεις ὅπου αὐτές εἶναι ἀναγκαῖες γιά νά προστατεύσουν τήν κοινωνία.

Ἡ θρησκεία ἀγκαλιάζει τήν παράδοση,

πού εἶναι μιά ἔκφραση τῆς φυσικῆς ζωῆς τῶν λαῶν. Ἔτσι, ἡ θρησκεία, ἀγκαλιάζοντας τήν παράδοση, εἶναι μιά ἐπιβεβαίωση τοῦ φυσικοῦ νόμου. Οἱ μή θρησκευτικοί, οἱ μή παραδοσιακοί νόμοι ἐφευρέθηκαν ἀπό τόν ἕνα ἄνθρωπο γιά νά χρησιμοποιηθοῦν κατά τοῦ ἄλλου. Συνεπῶς εἶναι ἄκυροι γιατί δέν οἰκοδομήθηκαν πάνω στή φυσική πηγή τῆς παράδοσης καί τῆς θρησκείας.

ΠΟΙΟΣ ΕΠΙΒΛΕΠΕΙ ΤΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ;

Τό ζήτημα πού προκύπτει εἶναι : ποιός προστατεύει τήν κοινωνία ἀπό κάθε παρέκκλιση ἀπό τό νόμο; Ἀπό δημοκρατική ἄποψη, δέν ὑπάρχει καμιά ὁμάδα πού μπορεῖ νά διεκδικήσει τό δικαίωμα τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ἐπίβλεψης πάνω στήν κοινωνία. «Ἡ κοινωνία εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἐπιτηρητής της». Κάθε ἀξίωση ἀπό ὁποιοδήποτε ἄτομο ἤ ὁμάδα ὅτι εἶναι ὑπεύθυνο γιά τό νόμο εἶναι δικτατορία. Δημοκρατία σημαίνει τήν εὐθύνη ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας, καί ἡ ἐπίβλεψη πρέπει νά γίνεται ἀπό ὁλόκληρη τήν κοινωνία. Αὐτή εἶναι ἡ δημοκρατία καί ἡ σωστή ἐφαρμογή της γίνεται μέσα ἀπό τό δημοκρατικό ὄργανο διακυβέρνησης· τό ὁποῖο προκύπτει ἀπό τήν ὀργάνωση τῆς ἴδιας τῆς κοινωνίας σέ βασικά λαϊκά συνέδρια καί ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ λαοῦ μέσα

ἀπό τίς λαϊκές ἐπιτροπές καί τό Γενικό Λαϊκό Συνέδριο (Ἐθνικό Συνέδριο) στό ὁποῖο συγκεντρώνονται τά λαϊκά συνέδρια, οἱ διοικητικές λαϊκές ἐπιτροπές, οἱ ἑνώσεις, τά συνδικάτα καί ὅλα τά ἄλλα ἐπαγγελματικά σωματεῖα. Σύμφωνα μέ αὐτή τή θεωρία, ὁ λαός εἶναι τό ὄργανο διακυβέρνησης καί σ' αὐτή τήν περίπτωση εἶναι ὁ ἴδιος ἐπιτηρητής του. Μέ αὐτό τόν τρόπο πραγματοποιεῖται ἡ αὐτο-επιτήρηση τῆς κοινωνίας πάνω στό νόμο της.

ΠΩΣ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΜΟ ΤΗΣ;

Ἄν ἕνα ὄργανο διακυβέρνησης εἶναι δικτατορικό, ὅπως στά πολιτικά συστήματα στόν κόσμο σήμερα, ἡ ἐπαγρύπνηση τῆς κοινωνίας ἀπέναντι σέ παρεκκλίσεις ἀπό τό νόμο θά ἔχει μόνο ἕνα τρόπο γιά νά πετύχει ἀναδιευθέτηση. Αὐτός εἶναι ἡ βία, πού σημαίνει ἐπανάσταση ἐνάντια στό ὄργανο διακυβέρνησης. Αὐτή ἡ βία ἤ ἐπανάσταση, ἀκόμη κι ἄν εἶναι ἔκφραση τοῦ αἰσθήματος τῆς κοινωνίας ἐνάντια στήν παρέκκλιση, δέν ἐξασκεῖται ἀπό ὁλόκληρη τήν κοινωνία. Ἀναλαμβάνεται μόνο ἀπό αὐτούς πού ἔχουν τήν πρωτοβουλία καί τό θάρρος νά διακηρύξουν τή θέληση τῆς κοινωνίας.

Ὡστόσο, αὐτή ἡ προσέγγιση εἶναι ὁ δρόμος γιά τή δικτατορία, γιατί αὐτή ἡ ἐπαναστατική πρωτοβουλία αὐξάνει τήν πιθανότητα νά ἀναδειχθεῖ ἕνα ὄργανο διακυβέρνησης, ἀντιπροσωπευτικό τοῦ λαοῦ. Αὐτό σημαίνει ὅτι τό ὄργανο διακυβέρνησης εἶναι ἀκόμη δικτατορικό. Ἐπιπλέον, ἡ βία καί ἡ βίαιη ἀλλαγή δέν εἶναι οἱ ἴδιες δημοκρατικές, μολονότι συμβαίνουν σάν ἀποτέλεσμα τῆς ὕπαρξης μιᾶς προηγούμενα μή δημοκρατικῆς κατάστασης. Ἡ κοινωνία πού εἶναι ἀκόμη περιπλεγμένη γύρω ἀπ' αὐτή τή συνισταμένη εἶναι μιά καθυστερημένη κοινωνία. Ποιά εἶναι, τότε, ἡ λύση;

Ἡ λύση εἶναι νά γίνει ὁ λαός τό ὄργανο διακυβέρνησης — ἀπό τά βασικά λαϊκά συνέδρια ὥς τό Γενικό Λαϊκό Συνέδριο. Ἡ κυβερνητική διοίκηση καταργεῖται καί ἀντικαθίσταται ἀπό λαϊκές ἐπιτροπές. Τό Γενικό Λαϊκό Συνέδριο πρέπει νά εἶναι ἕνα ἐθνικό συνέδριο ὅπου τά βασικά λαϊκά συνέδρια, οἱ διοικητικές λαϊκές ἐπιτροπές, οἱ ἑνώσεις, τά συνδικάτα καί ὅλα τά ἐπαγγελματικά σωματεῖα συγκεντρώνονται. Ἄν μιά παρέκκλιση ἀπό τό νόμο τῆς κοινωνίας συμβαίνει μέ αὐτό τό σύστημα, αὐτό δείχνει μιά πλήρη ἀπομάκρυνση ἡ ὁποία πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ μέ κατανόηση μέσα ἀπό μιά δημοκρατική ἀναθεώρηση μᾶλλον παρά μέ τή βία. Αὐτό δέν εἶναι μιά διαδικασία ἐθελοντικῆς ἐκλογῆς τῆς μεθόδου ἀλλαγῆς ἤ μεταχείρισης· μᾶλλον εἶναι ἕνα ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα τῆς φύσης ἑνός τέτοιου δημοκρατικοῦ συστήματος. Σέ αὐτή τήν περίπτωση, δέν ὑπάρχει μιά ἀπό ἔξω ὁμάδα ἐνάντια στήν ὁποία ἡ βίαιη δράση θά μποροῦσε νά στραφεῖ ἤ ἡ ὁποία μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὑπεύθυνη γιά παρέκκλιση.

Ο ΤΥΠΟΣ

Δημοκρατία
σημαίνει
λαϊκή ἐξουσία
ὄχι
λαϊκή ἔκφραση

Τό φυσικό πρόσωπο εἶναι ἐλεύθερο νά ἐκφράζεται ἀκόμη κι ἄν, ὅταν εἶναι τρελός, συμπεριφέρεται παράλογα γιά νά ἐκφράσει τήν τρέλα του. Τό σωματειακό πρόσωπο εἶναι ἐπίσης ἐλεύθερο νά ἐκφράσει τή σωματειακή του ταυτότητα. Σέ αὐτές τίς περιπτώσεις, τό πρῶτο ἀντιπροσωπεύει μόνο τόν ἑαυτό του, καί τό δεύτερο δέν ἀντιπροσωπεύει παρά τήν ὁμάδα τῶν φυσικῶν προσώπων πού συγκροτοῦν τό σωματειακό του πρόσωπο. Ἡ κοινωνία ἀποτελεῖται ἀπό πολλά φυσικά καί πολλά σωματειακά πρόσωπα. Συνεπῶς, ὅταν ἕνα ἄτομο, γιά παράδειγμα, ἐκφράζει τόν ἑαυτό του κατά παράλογο τρόπο, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι τά ἄλλα ἄτομα τῆς κοινωνίας εἶναι ἐπίσης τρελοί. Ἡ ἔκφραση ἑνός φυσικοῦ προσώπου εἶναι μόνο ἔκφραση τοῦ ἑαυτοῦ του, καί ἡ ἔκφραση ἑνός σωματειακοῦ προσώπου εἶναι μόνο ἡ ἔκφραση τῶν συμφερόντων ἤ ἀπόψεων τῶν προσώπων πού ἀποτελοῦν τό σωματειακό

πρόσωπο. Γιά παράδειγμα, ἡ ἑταιρεία γιά τήν παραγωγή καί πώληση τοῦ καπνοῦ ἐκφράζει μόνο τά συμφέροντα ὅσων συμμετέχουν σ' αὐτή τήν ἑταιρεία, δηλ. αὐτῶν πού ὠφελοῦνται ἀπό τήν παραγωγή ἤ πώληση τοῦ καπνοῦ ἄν καί εἶναι βλαβερός στήν ὑγεία τῶν ἄλλων.

Ὁ τύπος εἶναι ἕνα μέσο ἔκφρασης τῆς κοινωνίας καί δέν εἶναι μέσο ἔκφρασης ἑνός φυσικοῦ ἤ σωματειακοῦ προσώπου. Λογικά καί δημοκρατικά, λοιπόν, ὁ τύπος δέν μπορεῖ νά ἀνήκει σέ κανένα ἀπό αὐτά.

Κάθε ἐφημερίδα πού ἀνήκει σέ ἕνα ἄτομο εἶναι δική του καί ἐκφράζει μόνο τή δική του ἄποψη. Κάθε ἰσχυρισμός ὅτι μιά ἐφημερίδα ἐκπροσωπεῖ τήν κοινή γνώμη εἶναι ἀστήρικτος γιατί στήν πραγματικότητα ἐκφράζει τίς ἀπόψεις ἑνός φυσικοῦ προσώπου. Ἀπό δημοκρατική ἄποψη, σέ ἕνα φυσικό πρόσωπο δέν πρέπει νά ἐπιτρέπεται νά κατέχει ὁποιοδήποτε μέσο ἔκδοσης ἤ πληροφόρησης. Ὡστόσο ἔχει τό φυσικό δικαίωμα νά ἐκφράζεται μέ κάθε μέσο, ἀκόμη καί ἄν εἶναι ἕνας παράλογος τρόπος γιά νά ἀποδείξει τήν τρέλα του. Κάθε περιοδικό πού ἐκδίδεται ἀπό ἕνα ἐμπορικό ὀργανισμό ἤ ἀπό ἕνα ἐμπορικό ἐπιμελητήριο εἶναι μόνο ἕνα μέσο ἔκφρασης γι' αὐτή τήν ἰδιαίτερη κοινωνική ὁμάδα. Παρουσιάζει τή δική της ἄποψη καί ὄχι τήν ἄποψη τῆς κοινῆς γνώμης. Αὐτό ἰσχύει καί γιά ὅλα τά ἄλλα σωματειακά καί φυσικά πρόσωπα στήν κοινωνία. Ὁ δημοκρατικός τύπος εἶναι αὐτός πού ἐκδίδεται ἀπό μιά λαϊκή ἐπιτροπή πού περιλαμβάνει ὅλες τίς διάφορες κατηγορίες τῆς κοινωνίας, μαζί καί τίς ὀργανώσεις ἐργατῶν, γυναικῶν, σπουδαστῶν, ἀγροτῶν, ἐπαγγελματιῶν, δημοσίων ὑπαλλήλων, τεχνιτῶν κ.τ.λ. Μόνο σ' αὐτή τήν περίπτωση, καί σέ καμιά ἄλλη, θά εἶναι ὁ τύπος ἤ ὁποιοδήποτε μέσο πληροφόρησης ἔκφραση ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας καί φορέας τῆς ἄποψής της· καί ἔτσι ὁ τύπος ἤ τό μέσο πληροφόρησης θά εἶναι πράγματι δημοκρατικά.

Ἄν ὁ Ἰατρικός Σύλλογος ἐκδίδει ἕνα περιοδικό, πρέπει νά εἶναι καθαρά ἰατρικό γιά νά ἀντιπροσωπεύει πραγματικά τό ἰδιαίτερο σῶμα πού τό ἐκδίδει. Καί ἄν ἕνα συνδικάτο δικηγόρων ἐκδώσει ἕνα περιοδικό, πρέπει νά εἶναι καθαρά νομικό γιά νά ἐκφράζει τήν ἄποψη τοῦ σώματος πού τό ἐκδίδει. Αὐτό ἰσχύει ἐξίσου καί γιά ἄλλες κατηγορίες. Τό φυσικό πρόσωπο ἔχει τό δικαίωμα νά ἐκφράζει μόνο τόν ἑαυτό του καί δέν τοῦ ἐπιτρέπεται ἀπό δημοκρατική ἄποψη νά ἐκφράζει ὁποιονδήποτε ἄλλο. Μέ αὐτό τόν τρόπο, αὐτό πού ὀνομάζεται τό πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου στόν κόσμο, θά λυθεῖ ριζικά καί δημοκρατικά. Τό συνεχιζόμενο πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου στόν κόσμο σήμερα εἶναι γενικά τό προϊόν τοῦ προβλήματος τῆς δημοκρατίας. Δέν μπορεῖ νά λυθεῖ ἄν δέν λυθεῖ συνολικά ἡ κρίση τῆς δημοκρατίας στήν κοινωνία ὁλόκληρη. Μόνο ἡ Τρίτη Παγκόσμια Θεωρία μπορεῖ νά λύσει τό περίπλοκο πρόβλημα τῆς δημοκρατίας.

* * *

Σύμφωνα μέ αὐτή τή θεωρία, τό δημοκρατικό σύστημα εἶναι μιά συνεκτική δομή τῆς ὁποίας τά θεμέλια στηρίζονται σταθερά στά βασικά λαϊκά συνέδρια, τίς λαϊκές ἐπιτροπές καί τά ἐπαγγελματικά σωματεῖα. Ὅλα αὐτά συγκεντρώνονται στό Γενικό Λαϊκό Συνέδριο. Δέν ὑπάρχει ἀπολύτως καμιά ἄλλη ἀντίληψη γιά μιά γνήσια δημοκρατική κοινωνία.

Τέλος, ἡ ἐποχή τῶν μαζῶν, ἡ ὁποία μᾶς ποοσεγγίζει μέ γρήγορο βῆμα ἀκολουθώντας τήν ἐποχή τῶν δημοκρατιῶν, ἀνάβει τίς αἰσθήσεις καί θαμπώνει τά μάτια. Ὅσο αὐτή ἡ ἐποχή ἀναγγέλλει χαρούμενα τήν πραγματική ἐλευθερία τῶν μαζῶν καί τήν εὐτυχισμένη χειραφέτησή τους ἀπό τά δεσμά τῶν ὀργάνων διακυβέρνησης, τόσο προειδοποιεῖ γιά τήν προσέγγιση μιᾶς ἐποχῆς ἀναρχίας καί δημαγωγίας, ἄν ἡ νέα δημοκρατία, πού εἶναι ἡ ἐξουσία τοῦ λαοῦ, δέν ξεπέσει καί ἐπικρατήσει πάλι ἡ ἐξουσία τοῦ ἀτόμου, τῆς τάξης, τῆς φυλῆς, τῆς αἵρεσης ἤ τοῦ κόμματος.

Θεωρητικά, αὐτή εἶναι ἡ γνήσια δημοκρατία. Ἀλλά ἀπό ρεαλιστική ἄποψη, ὁ δυνατός πάντα κυβερνᾶ, δηλ. τό πιό δυνατό τμῆμα στήν κοινωνία εἶναι ἐκεῖνο πού κυβερνᾶ.

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ

Μέρος Δεύτερο

Ἡ Λύση τοῦ Οἰκονομικοῦ Προβλήματος
(ὁ σοσιαλισμός)

ΜΟΥΑΜΑΡ ΕΛ ΚΑΝΤΑΦΙ

Η ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Σημαντικές ἱστορικές ἐξελίξεις ἔχουν συμβεῖ οἱ ὁποῖες συμβάλλουν στή λύση τοῦ προβλήματος τῆς ἐργασίας καί τῶν μισθῶν, δηλ. τῆς σχέσης ἀνάμεσα στούς ἐργάτες καί τούς ἐργοδότες, ἀνάμεσα στούς παραγωγούς καί τούς ἰδιοκτῆτες. Οἱ ἐξελίξεις περιλαμβάνουν καθορισμένες ἐργάσιμες ὧρες, μισθούς γιά πρόσθετη ἐργασία, διάφορα εἴδη ἀδειῶν, κατώτατα ὅρια μισθῶν, καταμερισμό κερδῶν καί συμμετοχή στή διοίκηση. Ἐπί πλέον, ἡ αὐθαίρετη ἀπόλυση ἀπαγορεύτηκε καί ἐξασφαλίστηκε ἡ κοινωνική ἀσφάλιση, μαζί μέ τό δικαίωμα ἀπεργίας καί ὅσες ἄλλες διατάξεις ὑπάρχουν σχεδόν σέ ὅλες τίς σύγχρονες ἐργατικές νομοθεσίες. Δέν ἔχουν μικρότερη σημασία οἱ ἀλλαγές στό πεδίο τῆς ἰδιοκτησίας ὅπως ἡ ἐμφάνιση συστημάτων πού περιορίζουν τό εἰσόδημα ἤ ἀπαγορεύουν τήν ἀτομική ἰδιοκτησία καί τήν μεταβιβάζουν στό κράτος.

Συμμέτοχοι
όχι
μισθωτοί εργάτες

Παρ' ὅλες αὐτές τίς διόλου ἀσήμαντες ἐξελίξεις στήν ἱστορία τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος, τό πρόβλημα βασικά ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει. Οἱ μετατροπές, οἱ βελτιώσεις, οἱ προβλέψεις καί τά ἄλλα μέτρα ἔκαναν τό πρόβλημα λιγότερο σοβαρό ἀπ' ὅ,τι ἦταν στούς προηγούμενους αἰῶνες ἐπιτυγχάνοντας πολλά πλεονεκτήματα γιά τούς ἐργάτες. Ὅμως, τό οἰκονομικό πρόβλημα δέ λύθηκε. Ὅλες οἱ προσπάθειες πού στράφηκαν στήν ἰδιοκτησία δέν ἔλυσαν τό πρόβλημα τῶν παραγωγῶν, πού ἐξακολουθοῦν νά εἶναι μισθωτοί ἐργάτες, ἀκόμη κι ὅταν ἡ ἰδιοκτησία μεταβιβάστηκε ἀπό τήν ἄκρα δεξιά στήν ἄκρα ἀριστερά ἤ τῆς δόθηκαν διάφορες ἐνδιάμεσες θέσεις.

Οἱ προσπάθειες γιά τή βελτίωση τῶν μισθῶν εἶναι ἐξίσου σημαντικές μέ αὐτές πού ὁδηγοῦν στή μεταβίβαση τῆς ἰδιοκτησίας. Τά προνόμια πού κέρδισαν οἱ ἐργάτες, πού ἐξασφαλίζονται ἀπό τά συνδικάτα εἶναι ὅ,τι ἐπιτεύχθηκε μέ τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος τῶν μισθῶν. Ἔτσι οἱ σκληρές συνθῆκες τῶν παραγωγῶν ἀμέσως μετά τή Βιομηχανική Ἐπανάσταση μεταβλήθηκαν, καί, στήν πορεία τοῦ χρόνου οἱ ἐργάτες, οἱ τεχνικοί καί οἱ διευθυντές κέρδισαν δικαιώματα πού ἦταν ἀνέφικτα πρίν. Ὡστόσο, στήν πραγματικότητα, τό οἰκονομικό πρόβλημα ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει.

Ἡ προσπάθεια αὐτή πού περιοριζόταν στούς μισθούς δέν ἦταν βέβαια καθόλου μιά λύση. Εἶναι μιά τεχνητή προσπάθεια, πού ἀποβλέπει ἁπλῶς στή μεταρρύθμιση, εἶναι περισσότερο φιλανθρωπία παρά ἀναγνώριση τοῦ δικαιώματος τῶν ἐργατῶν. Γιατί δίνονται μισθοί στούς ἐργάτες; Γιατί ἐκτελοῦν μιά παραγωγική διαδικασία πρός ὄφελος ἄλλων,

οἱ ὁποῖοι τούς προσλαμβάνουν γιά νά παράγουν ἕνα ὁρισμένο προϊόν. Σ' αὐτή τήν παραγωγή τους, ἀλλά ἔχουν ὑποχρεωθεῖ νά τήν παραδώσουν γιά ἕνα μισθό. Ὁ ὀρθός κανόνας εἶναι:

«Αὐτός πού παράγει εἶναι αὐτός πού καταναλώνει».

Οἱ μισθωτοί ἐργάτες εἶναι ἕνα εἶδος σκλάβων, ὅσο βελτιωμένοι κι ἄν εἶναι οἱ μισθοί τους.

Ὁ μισθωτός ἐργάτης εἶναι σά σκλάβος γιά τό ἀφεντικό πού τόν προσλαμβάνει. Ἐπί πλέον εἶναι προσωρινός σκλάβος, ἀφοῦ ἡ σκλαβιά του διαρκεῖ ὅσο αὐτός ἐργάζεται μέ μισθό ἀπό τόν ἐργοδότη, εἴτε αὐτός εἶναι ἰδιώτης, εἴτε κράτος. Οἱ σχέσεις τῶν ἐργοδοτῶν μέ τόν ἰδιοκτήτη τῆς παραγωγικῆς ἐγκατάστασης σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τά δικά του συμφέροντα εἶναι ἡ ἴδια... Κάτω ἀπό ὅλες τίς συνθῆκες πού κυριαρχοῦν σήμερα στόν κόσμο αὐτοί εἶναι μισθωτοί ἐργάτες, ἔστω κι ἄν ἡ ἰδιοκτησία ἀλλάζει... ἀπό τή δεξιά στήν ἀριστερά. Τό ἴδιο τό δημόσιο οἰκονομικό ἵδρυμα δίνει στούς ἐργάτες του μόνο μισθούς καί ἄλλα κοινωνικά προνόμια καί αὐτά δέ διαφέρουν ἀπό τή φιλανθρωπία πού δίνεται στούς ἐργάτες ἀπό τούς πλούσιους, τούς ἰδιοκτῆτες τῶν ἰδιωτικῶν οἰκονομικῶν ἐπιχειρήσεων.

Τό ἐπιχείρημα ὅτι, στήν περίπτωση τῆς δημόσιας ἰδιοκτησίας, τό εἰσόδημα ἐπανέρχεται στήν κοινωνία, μαζί καί στούς ἐργάτες, σέ ἀντίθεση μέ τήν περίπτωση τῆς ἰδιωτικῆς ἐπιχείρησης ὅπου τό εἰσόδημα ἐπιστρέφει μόνο στόν ἰδιοκτήτη της, ἰσχύει. Αὐτό συμβαίνει μέ τήν προϋπόθεση ὅτι παίρνουμε ὑπόψη τά γενικά συμφέροντα τῆς κοινωνίας μᾶλλον παρά τά ἰδιαίτερα συμφέροντα τῶν

ἐργατῶν, καί μέ τήν προϋπόθεση ὅτι δεχόμαστε ὅτι ἡ πολιτική ἐξουσία πού μονοπωλεῖ τήν ἰδιοκτησία εἶναι ἡ ἐξουσία ὅλου τοῦ λαοῦ, δηλαδή ἡ ἐξουσία τοῦ λαοῦ στό σύνολό του, ὅπως ἀσκεῖται μέσα ἀπό τά λαϊκά του συνέδρια, τίς λαϊκές ἐπιτροπές καί τά ἐπαγγελματικά συνδικάτα καί ὄχι ἡ ἐξουσία μιᾶς τάξης, ἑνός κόμματος, ὁμάδας κομμάτων, αἵρεσης, οἰκογένειας, φυλῆς, ἀτόμου ἤ ὁποιας ἄλλης ἀντιπροσωπευτικῆς ἐξουσίας. Ὡστόσο, αὐτό πού παίρνουν ἄμεσα οἱ ἐργάτες, σέ σχέση μέ τά δικά τους συμφέροντα, μέ τή μορφή μισθῶν, ποσοστοῦ στό κέρδος ἤ κοινωνικῶν προνομίων, εἶναι τό ἴδιο μέ αὐτό πού παίρνουν οἱ ἐργάτες στήν ἰδιωτική ἐπιχείρηση. Δηλαδή, οἱ ἐργάτες καί στά δημόσια καί τά ἰδιωτικά ἱδρύματα εἶναι ἐξίσου μισθωτοί ἐργάτες ἄν καί οἱ ἰδιοκτῆτες διαφέρουν. Ἔτσι ἡ ἀλλαγή ἀπό τόν ἕνα τύπο ἰδιοκτησίας στόν ἄλλο δέν ἔλυσε τό πρόβλημα τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργάτη σέ αὐτό πού ἔχει παραχθεῖ ἄμεσα ἀπό τόν ἴδιο, καί ὄχι ἀπό τήν κοινωνία ἤ γιά μισθό. Ἡ ἀπόδειξη εἶναι ὅτι οἱ παραγωγοί εἶναι ἀκόμη μισθωτοί ἐργάτες παρά τήν ἀλλαγή στήν ἰδιοκτησία.

Ἡ τελική λύση εἶναι ἡ κατάργηση τοῦ συστήματος τῶν μισθῶν, ἡ χειραφέτηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τή δουλεία καί ἡ ἐπιστροφή στό φυσικό δίκαιο πού καθόριζε τίς σχέσεις πρίν τήν ἐμφάνιση τῶν τάξεων, τῶν μορφῶν διακυβέρνησης καί τῶν νόμων πού ἔφτιαξε ὁ ἄνθρωπος.

Τό φυσικό δίκαιο ὁδήγησε στό φυσικό σοσιαλισμό πού βασίζεται στήν ἰσότητα ἀνάμεσα στούς οἰκονομικούς συντελεστές τῆς παραγωγῆς καί σχεδόν ἐπέβαλε, ἀνάμεσα στά ἄτομα, μιά κατανάλωση ἴση μέ τήν παραγωγή τῆς φύσης. Ἀλλά ἡ ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο καί ἡ κατοχή ἀπό ορισμένα ἄτομα περισσότερου ἀπό τό γενικό πλοῦτο ἀπ' ὅ,τι χρειάζονται, εἶναι μιά φανερή ἐγκατάλειψη τοῦ φυσικοῦ δικαίου καί ἡ ἀρχή τῆς παραμόρφωσης καί διαφθορᾶς στή ζωή τῆς ἀνθρώπινης κοινότητας. Εἶναι ἡ ἀρχή τῆς ἐμφάνισης τῆς ἐκμεταλλευτικῆς κοινωνίας.

Ἄν ἀναλύσουμε τούς οἰκονομικούς συντελεστές τῆς παραγωγῆς ἀπό τούς ἀρχαίους χρόνους μέχρι σήμερα βρίσκομε πάντα ὅτι ἀποτελοῦνται ἀπό τά παρακάτω στοιχεῖα: πρῶτες ὕλες, ἕνα ἐργαλεῖο παραγωγῆς καί ἕναν παραγωγό. Ὁ φυσικός κανόνας τῆς ἰσότητας εἶναι ὅτι κάθε συντελεστής ἔχει μερίδιο σ' αὐτή τήν παραγωγή, γιατί ἄν κάποιος ἀπ' αὐτούς ἀποσυρθεῖ, δέ θά ὑπάρχει παραγωγή. Κάθε συντελεστής ἔχει ἕναν οὐσιαστικό ρόλο στήν παραγωγική διαδικασία καί χωρίς αὐτόν ἡ παραγωγή σταματᾶ. Στό βαθμό πού κάθε συντελεστής εἶναι οὐσιαστικός καί θεμελιώδης, εἶναι ὅλοι ἴσοι λόγω τοῦ οὐσιαστικοῦ τους χαρακτήρα μέσα στήν παραγωγική διαδικασία. Συνεπῶς ὅλοι πρέπει νά εἶναι ἴσοι στά δικαιώματά τους πάνω σ' αὐτό πού παράγεται. Ἡ καταπάτηση τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἑνός συντελεστῆ ἀπό τόν ἄλλο, εἶναι ἀντίθετη στό φυσικό κανόνα τῆς ἰσότητας, καί εἶναι ἐπίθεση ἐνάντια στά δικαιώματα τῶν ἄλλων. Κάθε συντελεστής, λοιπόν, ἔχει ἕνα μερίδιο ἀνεξάρτητα ἀπό τόν ἀριθμό τῶν συντελεστῶν. Ἄν βροῦμε μιά παραγωγική διαδικασία ἡ ὁποία νά μπορεῖ νά ἐκτελεστεῖ μόνο μέ δύο συντελεστές, κάθε συντελεστής θά πρέπει νά ἔχει τή μισή παραγωγή. Ἄν ἐκτελεῖται ἀπό τρεῖς συντελεστές, ὁ καθένας πρέπει νά ἔχει τό ἕνα τρίτο τῆς παραγωγῆς καί πάει λέγοντας...

Ἐφαρμόζοντας αὐτό τό φυσικό κανόνα καί στίς ἀρχαῖες καί στίς σύγχρονες συνθῆκες καταλήγουμε στά παρακάτω:

Στήν κατάσταση τῆς χειρωνακτικῆς παραγωγῆς, ἡ παραγωγική διαδικασία ἀφοροῦσε τίς πρῶτες ὕλες καί τόν ἄνθρωπο, δηλ. τόν παραγωγό. Ἀργότερα, ἕνα ἐργαλεῖο παραγωγῆς παρεμβλήθηκε ἀνάμεσα στούς δύο καί ὁ ἄνθρωπος τό χρησιμοποίησε στήν παραγωγική διαδικασία. Τό ζῶο μπορεῖ νά θεωρηθεῖ σάν ἕνα παράδειγμα τοῦ ἐργαλείου ὡς μονάδα ἐνέργειας. Ἀργότερα αὐτό ἐξελίχθηκε καί ἡ μηχανή ἀντικατέστησε τό ζῶο. Οἱ πρῶτες ὕλες αὐξήθηκαν σέ εἶδος καί ποσότητα, ἀπό φτηνές ἁπλές ὕλες σέ ἀκριβές σύνθετες ὕλες. Μέ τόν ἴδιο τρόπο καί ὁ ἄνθρωπος ἐξελίχθηκε ἀπό ἁπλός ἐργάτης σέ τεχνικό καί σέ μηχανικό καί ἕνας μεγάλος ἀριθμός ἐργατῶν ἄρχισε νά ἀντικαθίσταται ἀπό μερικούς τεχνικούς. Ἄν καί οἱ συντελεστές τῆς παραγωγῆς ἄλλαξαν ποσοτικά καί ποιοτικά, ὁ οὐσιαστικός ρόλος τοῦ κάθε συντελεστή δέν ἄλλαξε. Γιά παράδειγμα, τό σιδηρομετάλλευμα πού εἶναι ἕνας ἀπό τούς συντελεστές τῆς παραγωγῆς καί στό παρελθόν καί στό παρόν, δουλευόταν πρωτόγονα ἀπό τόν σιδερά γιά νά παραχθεῖ ἕνα σπαθί, ἕνα τσεκούρι ἤ μιά λόγχη.. κ.τ.λ. Τό ἴδιο σιδηρομετάλλευμα βιομηχανοποιεῖται τώρα σέ μεγάλες ὑψικαμίνους καί ἀπό αὐτό οἱ μηχανικοί καί οἱ τεχνικοί παράγουν μηχανές, κινητῆρες καί κάθε εἴδους ὀχήματα. Τό ζῶο — τό ἄλογο, τό μουλάρι ἤ ἡ καμήλα καί τά παρόμοια — πού ἦταν ἕνας ἀπό τούς συντελεστές τῆς παραγωγῆς ἀντικαταστάθηκε τώρα ἀπό τό μεγάλο ἐργοστάσιο καί τίς τεράστιες μηχανές. Τά μέσα τῆς παραγωγῆς πού ἦταν πρίν πρωτόγονα ἐργαλεῖα ἔγιναν τώρα ὑπερσύγχρονος

τεχνικός ἐξοπλισμός. Οἱ οὐσιαστικοί φυσικοί συντελεστές τῆς παραγωγῆς εἶναι βασικά σταθεροί παρά τή μεγάλη τους ἐξέλιξη. Ἡ οὐσιαστική σταθερότητα τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς κάνει σωστό τό φυσικό κανόνα. Εἶναι ἀναπόφευκτο, μετά τήν ἀποτυχία ὅλων τῶν προηγουμένων ἱστορικῶν προσπαθειῶν, οἱ ὁποῖες ἀγνόησαν τό φυσικό δίκαιο, νά γυρίσουμε σ' αὐτό γιά νά λύσουμε, τελικά, τό οἰκονομικό πρόβλημα.

Οἱ προηγούμενες ἱστορικές θεωρίες προσέγγισαν τό οἰκονομικό πρόβλημα εἴτε μόνο ἀπό τή σκοπιά τῆς ἰδιοκτησίας ἑνός ἀπό τούς συντελεστές τῆς παραγωγῆς, εἴτε μόνο ἀπό τή σκοπιά τῶν μισθῶν γιά τήν παραγωγή. Δέν ἔλυσαν τό πραγματικό πρόβλημα, δηλ. τό πρόβλημα τῆς ἴδιας τῆς παραγωγῆς. Ἔτσι τό σημαντικότερο χαρακτηριστικό τῶν οἰκονομικῶν συστημάτων πού κυριαρχοῦν στόν κόσμο σήμερα εἶναι τό σύστημα τῶν μισθῶν τό ὁποῖο στερεῖ τόν ἐργάτη ἀπό ὁποιοδήποτε δικαίωμα πάνω στήν παραγωγή εἴτε παράγει γιά τήν κοινωνία ἤ γιά ἕνα ἰδιωτικό ἵδρυμα.

Ἡ βιομηχανική ἐγκατάσταση βασίζεται στίς πρῶτες ὕλες, τίς μηχανές καί τούς ἐργάτες. Ἡ παραγωγή εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς χρήσης τῶν μηχανῶν ἀπό τούς ἐργάτες στό ἐργοστάσιο γιά τήν ἐπεξεργασία τῶν πρώτων ὑλῶν. Μ' αὐτόν τόν τρόπο, τά ἕτοιμα προϊόντα περνοῦν μέσα ἀπό μιά παραγωγική διαδικασία, ἡ ὁποία θά ἦταν ἀδύνατη χωρίς τίς πρῶτες ὕλες, τό ἐργοστάσιο καί τούς ἐργάτες. Ἔτσι ἄν ἀφαιρέσουμε τίς πρῶτες ὕλες, τό ἐργοστάσιο δέ μπορεῖ νά λειτουργήσει· ἄν ἀφαιρέσουμε τό ἐργοστάσιο, οἱ πρῶτες ὕλες δέν θά ὑποστοῦν ἐπεξεργασία καί ἄν ἀπομακρύνουμε τούς παραγωγούς, τό ἐρ-

γοστάσιο σταματᾶ. Οἱ τρεῖς συντελεστές εἶναι ἐξίσου οὐσιαστικοί στήν παραγωγική διαδικασία. Χωρίς τούς τρεῖς αὐτούς συντελεστές, δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει παραγωγή. Κάθε ἕνας συντελεστής δέν μπορεῖ νά ἐκτελέσει αὐτή τή διαδικασία μόνος του. Καί δύο ἀκόμη ἀπ' αὐτούς τούς συντελεστές δέν μποροῦν νά τήν ἐκτελέσουν. Ὁ φυσικός κανόνας σ' αὐτή τήν περίπτωση, ἀπαιτεῖ τά μερίδια τῶν τριῶν συντελεστῶν στήν παραγωγή νά εἶναι ἴσα, δηλ. ἡ παραγωγή ἑνός τέτοιου ἐργοστάσιου χωρίζεται σέ τρία μερίδια, ἕνα μερίδιο γιά καθένα ἀπό τούς συντελεστές τῆς παραγωγῆς. Δέν εἶναι μόνο τό ἐργοστάσιο πού ἔχει σημασία, ἀλλά ἐπίσης καί αὐτοί πού καταναλώνουν τήν παραγωγή του.

Τό ἴδιο συμβαίνει στή διαδικασία τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς. Αὐτή πού ἀφορᾶ τόν ἄνθρωπο καί τή γῆ χωρίς τόν τρίτο συντελεστή, τό ἐργαλεῖο, εἶναι ἀκριβῶς ὅπως ἡ χειρωνακτική διαδικασία τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Ἐδῶ, ἡ παραγωγή χωρίζεται μόνο σέ δύο μερίδια σύμφωνα μέ τόν ἀριθμό τῶν συντελεστῶν παραγωγῆς. Ἀλλά ἄν χρησιμοποιεῖται μιά γεωργική μηχανή ἤ κάτι παρόμοιο, ἡ παραγωγή χωρίζεται σέ τρία μερίδια: τή γῆ, τόν ἀγρότη καί τό ἐργαλεῖο πού χρησιμοποιεῖται στή διαδικασία τῆς γεωργίας.

Παραγωγοί εἶναι οἱ ἐργάτες.Τούς ἀποκαλοῦμε «παραγωγούς» γιατί οἱ λέξεις «ἐργάτες», «ἐργαζόμενοι» ἤ «δουλευτές» δέν χρησιμοποιοῦνται πιά. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι οἱ ἐργάτες, σύμφωνα μέ τόν παραδοσιακό ὁρισμό, ἀλλάζουν ποσοτικά καί ποιοτικά. Ἡ ἐργατική τάξη συνεχῶς μειώνεται καθώς ἡ ἐπιστήμη καί οἱ μηχανές ἀναπτύσσονται.

Ἐπίπονα καθήκοντα τά ὁποῖα ἔπρεπε νά ἐκτελεστοῦν προηγούμενα ἀπό ἕναν ἀριθμό

ἐργατῶν, ἐκτελοῦνται τώρα ἀπό μηχανές. Γιά νά λειτουργήσει μιά μηχανή ἀπαιτεῖται μικρότερος ἀριθμός ἐργατῶν. Αὐτή εἶναι ἡ ποσοτική ἀλλαγή στήν ἐργατική δύναμη. Ἐνῶ ἡ ποιοτική ἀλλαγή ἔκανε ἀναγκαία τήν ἀντικατάσταση τῆς φυσικῆς δύναμης μέ τήν τεχνική ἐπιδεξιότητα.

Μιά δύναμη πού εἶναι τελείως ἀπασχολημένη μέ τήν παραγωγή ἔγινε τώρα ἕνας ἀπό τούς συντελεστές τῆς παραγωγῆς. Σάν ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν ἐξελίξεων, οἱ ἐργάτες μεταβλήθηκαν ἀπό μιά μάζα ἀγράμματων δουλευτάδων σ' ἕναν περιορισμένο ἀριθμό τεχνικῶν, μηχανικῶν καί ἐπιστημόνων. Κατά συνέπεια, τά συνδικάτα θά ἐξαφανιστοῦν γιά νά ἀντικατασταθοῦν ἀπό ἐπαγγελματικά καί τεχνικά συνδικάτα, γιατί ἡ ἐπιστημονική ἀνάπτυξη εἶναι ἕνα ἀμετάκλητο κέρδος γιά τήν ἀνθρωπότητα. Μέσα ἀπό αὐτή τήν ἐπιστημονική ἀνάπτυξη, ὁ ἀναλφαβητισμός θά ξεριζωθεῖ καί ὁ συνηθισμένος ἐργάτης σά φαινόμενο τοῦ κόσμου θά ἐξαφανιστεῖ σταδιακά. Ὡστόσο, ὁ ἄνθρωπος, μέ τή νέα του μορφή, θά παραμένει πάντοτε ἕνας οὐσιαστικός συντελεστής στήν παραγωγική διαδικασία.

ΑΝΑΓΚΗ

Στήν ἀνάγκη ἡ ἐλευθερία ὑποχωρεῖ

Ὁ ἄνθρωπος στερεῖται τήν ἐλευθερία του ἄν κάποιος ἄλλος ἐλέγχει τίς ἀνάγκες του. Γιατί ἡ ἀνάγκη μπορεῖ νά καταλήξει στό σκλάβωμα ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο. Ἡ ἀνάγκη εἶναι ἕνα πραγματικό πρόβλημα καί ἡ σύγκρουση πηγάζει ἀπό τήν κυριαρχία στίς ἀνθρώπινες ἀνάγκες.

Τό σπίτι γιά τόν ἐνοικιαστή

Τό σπίτι εἶναι μιά βασική ἀνάγκη καί γιά τό ἄτομο καί γιά τήν οἰκογένεια. Συνεπῶς, δέν πρέπει νά εἶναι ἰδιοκτησία ἄλλων. Δέν ὑπάρχει ἐλευθερία γιά ἕναν ἄνθρωπο πού ζεῖ στό σπίτι κάποιου ἄλλου, εἴτε πληρώνει νοίκι, εἴτε ὄχι. Ὅλες οἱ προσπάθειες πού ἔγιναν ἀπό διάφορες χῶρες γιά νά λύσουν τό πρόβλημα τῆς κατοικίας δέν εἶναι καθόλου λύσεις. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι αὐτές οἱ προσπάθειες δέν ἀποβλέπουν στή ριζική καί τελική λύση τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ προβλήματος τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ἡ ἀνάγκη νά ἔχει τό δικό του σπίτι. Οἱ προσπάθειες στρά-

φηκαν στή μείωση ή τήν αὔξηση τοῦ ἐνοικίου καί τήν τυποποίησή του, εἴτε μέ δημόσια, εἴτε μέ ἰδιωτικά ἔξοδα. Στή σοσιαλιστική κοινωνία κανείς, μαζί καί ἡ ἴδια ἡ κοινωνία, δέν ἐπιτρέπεται νά ἐλέγχει τίς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου.

Κανείς δέν ἔχει τό δικαίωμα νά χτίσει ἕνα σπίτι, ἐκτός ἀπό τό δικό του καί τῶν κληρονόμων του, μέ σκοπό τήν ἐνοικίασή του, γιατί τό σπίτι ἀντιπροσωπεύει τήν ἀνάγκη ἑνός ἄλλου ἀτόμου, καί χτίζοντάς το μέ σκοπό τό ἐνοίκιο, εἶναι μιά προσπάθεια νά ἐλεγχθεῖ ἡ ἀνάγκη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί «Στήν Ἀνάγκη ἡ Ἐλευθερία ὑποχωρεῖ».

Τό *εἰσόδημα* εἶναι μιά ἐπιτακτική ἀνάγκη γιά τόν ἄνθρωπο. Ἔτσι τό εἰσόδημα κάθε ἀνθρώπου στή σοσιαλιστική κοινωνία δέν πρέπει νά εἶναι ἕνας μισθός ἀπό ὁποιαδήποτε πηγή ἤ ἀπό φιλανθρωπία ἀπό κανένα. Γιατί δέν ὑπάρχουν μισθωτοί ἐργάτες στή σοσιαλιστική κοινωνία, μόνο συμμέτοχοι. Τό εἰσόδημά σου εἶναι εἶναι μιά μορφή ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας. Τό διαχειρίζεσαι μόνος σου γιά νά ἀντιμετωπίσεις τίς ἀνάγκες σου ἤ γιά νά συμμετάσχεις στήν παραγωγή, ὅπου εἶσαι ἕνας ἀπό τούς κύριους συντελεστές της. Τό μερίδιό σου δέν θά χρησιμοποιηθεῖ σά μισθός πού θά πληρωθεῖ σέ ὁποιοδήποτε πρόσωπο σέ ἀντάλλαγμα τῆς παραγωγῆς.

Τό *ὄχημα* εἶναι μιά ἀνάγκη τόσο γιά τό ἄτομο ὅσο καί γιά τήν οἰκογένεια. Τό ὄχημά σου δέν πρέπει νά εἶναι ἰδιοκτησία ἄλλων. Στή σοσιαλιστική κοινωνία κανένας ἄνθρωπος ἤ κάποια ἄλλη ἐξουσία δέν μποροῦν νά κατέχουν ἰδιωτικά ὀχήματα μέ σκοπό νά τά ἐνοικιάζουν, γιατί αὐτό εἶναι κυριαρχία στίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων.

ΓΗ

Ἡ γῆ δέν εἶναι ἰδιοκτησία κανενός. Ἀλλά καθένας ἔχει τό δικαίωμα νά τή χρησιμοποιεῖ, γιά νά ἐπωφελεῖται ἀπό αὐτήν *δουλεύοντας, καλλιεργώντας* ἤ *βόσκοντας*.

Αὐτό θά γίνεται σέ ὁλόκληρη τή διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ζωῆς τῶν κληρονόμων του, καί θά γίνεται μέ τή δική του προσπάθεια χωρίς τή χρησιμοποίηση ἄλλων, μέ ἤ χωρίς μισθούς, καί μόνο στό βαθμό πού θά ἱκανοποιεῖ τίς δικές του ἀνάγκες.

Ἄν ἡ κατοχή τῆς γῆς ἐπιτρέπεται, μόνο αὐτοί πού ζοῦν ἐκεῖ ἔχουν μερίδιο σ' αὐτήν. Ἡ γῆ εἶναι διαρκῶς ἐκεῖ, ἐνῶ, στήν πορεία τοῦ χρόνου, αὐτοί πού τήν χρησιμοποιοῦν ἀλλάζουν σέ *ἐπάγγελμα, σέ δυνατότητα* καί μέ τήν *παρουσία* τους.

Ὁ σκοπός τῆς νέας σοσιαλιστικῆς κοινωνίας εἶναι νά δημιουργήσει μιά κοινωνία πού εἶναι εὐτυχισμένη, γιατί εἶναι ἐλεύθερη. Αὐτό μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέσω τῆς ἱκανοποίησης

τῶν ὑλικῶν καί πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου, καί αὐτό, μέ τή σειρά του, ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἀπελευθέρωση αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν ἀπό τήν κυριαρχία καί τόν ἔλεγχο ἀπό ἔξω.

Ἡ ἱκανοποίηση αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν πρέπει νά ἐπιτυγχάνεται χωρίς τήν ἐκμετάλλευση ἤ τήν ὑποδούλωση ἄλλων, ἀλλιῶς, θά ἀντιφάσκει μέ τό σκοπό τῆς νέας σοσιαλιστικῆς κοινωνίας.

Ὁ ἄνθρωπος στή νέα κοινωνία ἐργάζεται γιά τόν ἑαυτό του γιά νά ἐξασφαλίσει τίς ὑλικές του ἀνάγκες, ἤ ἐργάζεται γιά μιά σοσιαλιστική ἐπιχείρηση στήν παραγωγή τῆς ὁποίας εἶναι συμμέτοχος, ἤ ἐκτελεῖ μιά δημόσια ὑπηρεσία γιά τήν κοινωνία ἡ ὁποία καλύπτει τίς ὑλικές του ἀνάγκες.

Ἡ οἰκονομική δραστηριότητα στή νέα σοσιαλιστική κοινωνία εἶναι παραγωγική δραστηριότητα γιά τήν ἱκανοποίηση ὑλικῶν ἀναγκῶν. Δέν εἶναι μή παραγωγική δραστηριότητα ἤ μιά δραστηριότητα πού ἐπιδιώκει τό κέρδος ὥστε, ἀφοῦ ἱκανοποιήσει τίς ὑλικές ἀνάγκες, νά ἀποταμιεύσει τό πλεόνασμα. Αὐτό εἶναι ἀδύνατο μέ τούς κανόνες τοῦ νέου σοσιαλισμοῦ.

Ὁ νόμιμος σκοπός τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητας τοῦ ἀτόμου εἶναι μόνο νά ἱκανοποιήσει τίς ἀνάγκες του. Γιατί ὁ πλοῦτος τοῦ κόσμου ἔχει ὅρια σέ κάθε στάδιο, ὅπως ἔχει καί ὁ πλοῦτος τῆς κάθε ξεχωριστῆς κοινωνίας. Κατά συνέπεια κανένα ἄτομο δέν ἔχει τό δικαίωμα νά διεξάγει οἰκονομική δραστηριότητα μέ σκοπό νά ἀποκτήσει περισσότερα ἀπ᾽ αὐτόν τόν πλοῦτο ἀπ᾽ ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖα γιά τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν του, γιατί τό πλεόνασμα ἀνήκει σέ ἄλλα ἄτομα. Ἔχει τό δικαίωμα νά ἐξοικονομεῖ ἀπό τίς

ἀνάγκες του καί ἀπό τήν παραγωγή του, ἀλλά ὄχι ἀπό τίς προσπάθειες τῶν ἄλλων, οὔτε σέ βάρος τῶν ἀναγκῶν τους. Γιατί ἄν ἐπιτρέψουμε νά ἐπεκταθεῖ ἡ οἰκονομική δραστηριότητα πέρα ἀπό τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν, τότε, ἕνα ἄτομο θά ἔχει μόνο του περισσότερα ἀπ᾽ ὅσα χρειάζεται, ἐμποδίζοντας κάποιο ἄλλο νά ἀποκτήσει ὅσα χρειάζεται. Τά ἀποθέματα πού εἶναι περισσότερα ἀπό τίς ἀνάγκες κάποιου εἶναι τό μερίδιο κάποιου ἄλλου στόν πλοῦτο τῆς κοινωνίας.

Ἡ ἀναγνώριση τῆς ἰδιωτικῆς παραγωγῆς μέ σκοπό τήν ἀπόκτηση ἀποθεμάτων πού ξεπερνοῦν τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ἴδια τήν ἐκμετάλλευση. Ὅπως καί τό νά ἐπιτρέπεται ἡ χρησιμοποίηση τῶν ἄλλων γιά τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν κάποιου ἤ τό νά ἀποκτᾶ κανείς περισσότερα ἀπ᾽ ὅσα χρειάζεται. Αὐτό μπορεῖ νά γίνει μέ τήν ἐκμετάλλευση ἑνός ἀτόμου γιά νά ἱκανοποιοῦνται οἱ ἀνάγκες τῶν ἄλλων καί μέ τή δημιουργία ἀποθεμάτων γιά τούς ἄλλους σέ βάρος τῶν ἀναγκῶν του.

Ἐργασία ἔναντι ἑνός μισθοῦ εἶναι, ἐκτός ἀπό ὑποδούλωση τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἀναφέρθηκε προηγούμενα, ἐργασία χωρίς κίνητρα γιατί ὁ παραγωγός εἶναι μισθωτός ἐργάτης μᾶλλον παρά συμμέτοχος.

Ὅποιος ἐργάζεται γιά τόν ἑαυτό του εἶναι σίγουρα ἀφοσιωμένος στήν παραγωγική του ἐργασία, γιατί τό κίνητρό του γιά τήν παραγωγή βρίσκεται στήν ἐξάρτησή του ἀπό τήν ἰδιωτική του ἐργασία γιά τήν ἱκανοποίηση τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν του. Ἐπίσης ὅποιος ἐργάζεται σέ μιά σοσιαλιστική ἐπιχείρηση εἶναι συμμέτοχος στήν παραγωγή της. Εἶναι ἀφοσιωμένος, ἀναμφίβολα, στήν παραγωγική του ἐργασία, γιατί ἡ ὤθηση γιά τήν ἀφοσίω-

ση στήν παραγωγή εἶναι ὅ,τι ἱκανοποιεῖ τίς ἀνάγκες του μέσα ἀπό τήν παραγωγή. Ἀλλά ὅποιος δουλεύει γιά ἕνα μισθό δέν ἔχει κίνητρο γιά νά ἐργαστεῖ.

Ἡ ἐργασία γιά μισθό δέν ἔλυσε τό πρόβλημα τῆς αὐξανόμενης καί ἀναπτυσσόμενης παραγωγῆς. Ἡ ἐργασία, εἶτε μέ τή μορφή ὑπηρεσιῶν ἤ τῆς παραγωγῆς, συνεχῶς χειροτερεύει γιατί βασίζεται στούς ὤμους τῶν μισθωτῶν ἐργατῶν.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ· ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΜΗ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Πρῶτο παράδειγμα:

α) Ἕνας ἐργάτης πού παράγει δέκα μῆλα γιά τήν κοινωνία. Ἡ κοινωνία τοῦ δίνει ἕνα μῆλο γιά τήν παραγωγή του. Τό μῆλο ἱκανοποιεῖ πλήρως τίς ἀνάγκες του.

β) Ἕνας ἐργάτης πού παράγει δέκα μῆλα γιά τήν κοινωνία. Ἡ κοινωνία τοῦ δίνει ἕνα μῆλο γιά τήν παραγωγή του. Τό μῆλο δέν ἀρκεῖ γιά νά ἱκανοποιήσει τίς ἀνάγκες του

Δεύτερο παράδειγμα:

Ἕνας ἐργάτης πού παράγει δέκα μῆλα γιά ἕνα ἄλλο πρόσωπο καί παίρνει ἕνα μισθό λιγότερο ἀπό τήν τιμή ἑνός μήλου.

Τρίτο παράδειγμα:

Ἕνας ἐργάτης πού παράγει δέκα μῆλα γιά τόν ἑαυτό του.

Ὁ πρῶτος (α) δέν θά αὐξήσει τήν παραγωγή του γιατί ὅποια κι ἄν εἶναι ἡ αὔξηση, αὐτός θά πάρει μόνο ἕνα μῆλο γιά τόν ἑαυτό του. Εἶναι αὐτό πού ἱκανοποιεῖ τίς ἀνάγκες του. Ἔτσι ὅλοι αὐτοί πού ἐργάζονται γιά μιά τέτοια κοινωνία εἶναι πάντα ψυχολογικά ἀπαθεῖς.

Ὁ πρῶτος (β) δέν ἔχει κίνητρο γιά τήν ἴδια τήν παραγωγή, γιατί παράγει γιά τήν κοινωνία χωρίς νά ἐπιτυγχάνει ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν του. Ὡστόσο εἶναι ὑποχρεωμένος νά συνεχίσει νά ἐργάζεται χωρίς κίνητρο γιατί ἀναγκάζεται νά ὑποταχθεῖ στίς γενικές συνθῆκες ἐργασίας πού ἐπικρατοῦν στήν κοινωνία. Αὐτή εἶναι ἡ περίπτωση τῶν μελῶν αὐτῆς τῆς κοινωνίας.

Ὁ δεύτερος δέν ἐργάζεται ἀρχικά γιά νά παράγει. Ἐργάζεται γιά νά παίρνει μισθό. Ἐφόσον ὁ μισθός του δέν εἶναι ἀρκετός γιά νά ἱκανοποιεῖ τίς ἀνάγκες του, εἴτε θά ψάξει γιά ἄλλο ἀφεντικό καί θά τοῦ πουλήσει τήν ἐργασία του σέ μιά καλύτερη τιμή ἤ θά ὑποχρεωθεῖ νά συνεχίσει τήν ἴδια ἐργασία γιά νά ἐπιβιώσει.

Ὁ τρίτος εἶναι ὁ μόνος πού παράγει χωρίς ἀπάθεια καί χωρίς καταναγκασμό. Στή σοσιαλιστική κοινωνία, δέν ὑπάρχει δυνατότητα γιά ἰδιωτική παραγωγή πού νά ξεπερνᾶ τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀτομικῶν ἀναγκῶν, γιατί ἡ ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν σέ βάρος τῶν ἄλλων, δέν ἐπιτρέπεται. Καθώς τά σοσιαλιστικά ἱδρύματα ἐργάζονται γιά τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀνγκῶν τῆς κοινωνίας, τό τρίτο παράδειγμα ἐξηγεῖ τή σωστή βάση τῆς οἰκονομικῆς παραγωγῆς. Ὡστόσο, σέ ὅλες τίς συνθῆκες, ἀκόμη καί στίς χειρότερες, ἡ πα-

ραγωγή συνεχίζεται γιά τήν ἐπιβίωση. Ἡ καλύτερη ἀπόδειξη εἶναι ὅτι στίς καπιταλιστικές κοινωνίες, ἡ παραγωγή συγκεντρώνεται καί ἐπεκτείνεται στά χέρια μερικῶν ἰδιοκτητῶν οἱ ὁποῖοι δέν ἐργάζονται ἀλλά ἐκμεταλλεύονται τίς προσπάθειες τῶν ἐργατῶν πού ὑποχρεώνονται νά παράγουν γιά νά ἐπιβιώσουν. Ὅμως τό *Πράσινο Βιβλίο* ὄχι μόνο λύνει τό πρόβλημα τῆς ὑλικῆς παραγωγῆς ἀλλά προδιαγράφει τήν πλήρη λύση τῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας ὥστε τό ἄτομο νά μπορέσει νά ἀπελευθερωθεῖ ὑλικά καί πνευματικά... μιά ὁριστική ἀπελευθέρωση γιά νά φτάσει στήν εὐτυχία του.

Ἄλλα Παραδείγματα:

Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι ὁ πλοῦτος τῆς κοινωνίας εἶναι δέκα μονάδες καί ὁ πληθυσμός της εἶναι δέκα πρόσωπα τό μερίδιο τοῦ καθένα στόν πλοῦτο τῆς κοινωνίας εἶναι 10/10 — μόνο μία ἀπό τίς μονάδες γιά κάθε πρόσωπο. Ἀλλά ἄν μερικά ἀπό τά μέλη τῆς κοινωνίας κατέχουν περισσότερες ἀπό μία μονάδες, τότε ἄλλα μέλη τῆς ἴδιας κοινωνίας δέν κατέχουν τίποτε. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι τό μερίδιό τους ἀπό τίς μονάδες τοῦ πλούτου ἔχει παρθεῖ ἀπό ἄλλους. Ἔτσι, ὑπάρχουν φτωχοί καί πλούσιοι στήν κοινωνία ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ ἐκμετάλλευση.

Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι πέντε μέλη αὐτῆς τῆς κοινωνίας κατέχουν δύο μονάδες ὁ καθένας. Σ' αὐτή τήν περίπτωση τά ἄλλα πέντε δέν κατέχουν τίποτε, δηλ. τό 50 στά ἑκατό ἔχει στερηθεῖ τό δικαίωμά του στό δικό του πλοῦτο, γιατί ἡ πρόσθετη μονάδα πού κατέχει τό καθένα ἀπό τά πρῶτα πέντε εἶναι τό μερίδιο τοῦ καθένα ἀπό τά δεύτερα πέντε.

Ἄν ἕνα ἄτομο σ' αὐτή τήν κοινωνία χρειάζεται μόνο μία ἀπό τίς μονάδες τοῦ πλούτου τῆς κοινωνίας γιά νά ἱκανοποιήσει τίς ἀνάγκες του, τότε τό ἄτομο πού κατέχει περισσότερες ἀπό μιά μονάδα, στήν πραγματικότητα, ἐκμεταλλεύεται τό δικαίωμα τῶν ἄλλων μελῶν τῆς κοινωνίας. Ἐφόσον αὐτό τό μερίδιο ξεπερνᾶ αὐτό πού χρειάζεται γιά νά ἱκανοποιήσει τίς ἀνάγκες του, πού ἐκτιμοῦνται μέ μιά ἀπό τίς μονάδες τοῦ πλούτου, τότε τό ἔχει ἁρπάξει γιά νά τό ἀποθησαυρίσει. Αὐτή ἡ ἀποθησαύριση ἐπιτυγχάνεται μόνο σέ βάρος τῶν ἀναγκῶν τῶν ἄλλων, δηλ. μέ τό νά παίρνει κανείς τό μερίδιο τῶν ἄλλων σ' αὐτόν τόν πλοῦτο. Γι' αὐτό ὑπάρχουν αὐτοί πού ἀποθησαυρίζουν καί δέν ξοδεύουν — δηλαδή μαζεύουν ὅ,τι ξεπερνᾶ τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν τους — καί, ὑπάρχουν αὐτοί πού ἀπαιτοῦν καί εἶναι στερημένοι — δηλαδή αὐτοί πού ζητοῦν τά δικαιώματά τους στόν πλοῦτο τῆς κοινωνίας τους καί δέν βρίσκουν τίποτε νά καταναλώσουν. Εἶναι μιά πράξη λεηλασίας καί κλοπῆς, ἀλλά φανερῆς καί νόμιμης κάτω ἀπό τούς ἄδικους καί ἐκμεταλλευτικούς κανόνες πού κυβερνοῦν αὐτή τήν κοινωνία.

Τελικά, ὅλα ὅσα εἶναι πέρα ἀπό τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν πρέπει νά παραμείνουν ἰδιοκτησία ὅλων τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας. Ἀλλά τά ἄτομα ἔχουν μόνο τό δικαίωμα νά ἐξοικονομοῦν ὅσα θέλουν ἀπό τίς δικές τους ἀνάγκες, γιατί ἡ ἀποθησαύριση αὐτῶν πού ξεπερνοῦν τίς ἀνάγκες τους συνεπάγεται σφετερισμοῦ τοῦ δημόσιου πλούτου.

Οἱ ἐπιδέξιοι καί οἱ ἐργατικοί δέν ἔχουν δικαίωμα νά παίρνουν τό μερίδιο τῶν ἄλλων σάν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδεξιότητας καί τῆς ἐργατικότητάς τους. Ἀλλά μποροῦν νά ἐπω-

φεληθοῦν ἀπό αὐτά τά πλεονεκτήματα. Ἐπίσης ἄν ἕνα ἄτομο εἶναι ἀνίκανο ἤ τρελλό, αὐτό δέ σημαίνει ὅτι δέν ἔχει τό ἴδιο μερίδιο ὅπως καί ὁ ὑγιής στόν πλοῦτο τῆς κοινωνίας.

Ὁ πλοῦτος τῆς κοινωνίας εἶναι ὅπως μιά ἐπιχείρηση ἤ μιά ἀποθήκη πού προμηθεύει καθημερινά σ' ἕναν ἀριθμό ἀνθρώπων μιά ὁρισμένη ποσότητα ἐφοδίων, πού εἶναι ἀρκετή γιά νά ἱκανοποιήσει τίς ἀνάγκες αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων στή διάρκεια αὐτῆς τῆς ἡμέρας. Κάθε ἄτομο ἔχει δικαίωμα νά φυλάξει ἀπό αὐτή τήν ποσότητα ὅ,τι θέλει, δηλ. μπορεῖ νά καταναλώσει ἤ νά φυλάξει ὅ,τι θέλει ἀπό τό μερίδιό του. Σ' αὐτό μπορεῖ νά χρησιμοποιήσει τήν ἐπιδεξιότητά του καί τίς ἱκανότητές του. Ἀλλά αὐτός πού χρησιμοποιεῖ τίς ἱκανότητές του γιά νά ἀποκτήσει ἕνα πρόσθετο ποσό γιά τόν ἑαυτό του ἀπό τήν ἀποθήκη τῶν εφοδίων τοῦ δημόσιου εἶναι ἀναμφίβολα ἕνας κλέφτης. Κατά συνέπεια, αὐτός πού χρησιμοποιεῖ τήν ἐπιδεξιότητά του γιά νά κερδίσει πλοῦτο πού ξεπερνᾶ τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν του σφετερίζεται, στήν πραγματικότητα, ἕνα δημόσιο δικαίωμα, δηλαδή, τόν πλοῦτο τῆς κοινωνίας πού εἶναι ὅπως ἡ ἀποθήκη πού ἀναφέρθηκε σ' αὐτό τό παράδειγμα.

Στή νέα σοσιαλιστική κοινωνία διαφορές στόν ἀτομικό πλοῦτο ἐπιτρέπονται μόνο γι' αὐτούς πού προσφέρουν δημόσια ὑπηρεσία. Ἡ κοινωνία διαθέτει γιά αὐτούς ἕνα ὁρισμένο μερίδιο τοῦ πλούτου ἰσοδύναμο αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας.

Τό μερίδιο τῶν ἀτόμων διαφέρει μόνο σύμφωνα μέ τή δημόσια ὑπηρεσία πού προσφέρει τό καθένα. Ἔτσι, τά ἀξιόλογα πειράματα τῆς ἱστορίας ὁδήγησαν σ' ἕνα νέο πείραμα, μιά τελική κορύφωση τοῦ ἀγώνα τοῦ ἀνθρώπου γιά νά πετύχει τήν ἐλευθερία του καί γιά νά φτάσει στήν εὐτυχία ἱκανοποιώντας τίς ἀνάγκες του, ἀποκρούοντας τήν ἐκμετάλλευση ἄλλων, θέτοντας ὁριστικά τέλος στήν τυραννία καί βρίσκοντας ἕνα μέσο γιά τή δίκαιη διανομή τοῦ πλούτου τῆς κοινωνίας. Μέ τό νέο πείραμα ἐργάζεσαι γιά τόν ἑαυτό σου γιά νά ἱκανοποιήσεις τίς ἀνάγκες σου καί δέν ἐκμεταλλεύεσαι ἄλλους γιά νά ἐργάζονται γιά σένα, γιά νά ἱκανοποιοῦν τίς δικές σου ἀνάγκες σέ βάρος τους· ἤ δουλεύοντας νά λεηλατεῖς τίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων. Εἶναι ἡ θεωρία τῆς ἀπελευθέρωσης τῶν ἀναγκῶν γιά νά χειραφετηθεῖ ὁ ἄνθρωπος.

Ἔτσι ἡ νέα σοσιαλιστική κοινωνία δέν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπό μιά διαλεκτική συνέπεια τῶν ἄδικων σχέσεων πού ἐπικρατοῦν σ' αὐτό τόν κόσμο. Πρόσφερε τή φυσική λύση, δηλαδή ἰδιωτική ἰδιοκτησία γιά νά ἱκανοποιεῖ τίς ἀνάγκες χωρίς νά χρησιμοποιεῖ ἄλλους καί σοσιαλιστική ἰδιοκτησία, στήν ὁποία οἱ παραγωγοί εἶναι συμμέτοχοι στήν παραγωγή. Ἡ Σοσιαλιστική ἰδιοκτησία ἀντικατέστησε μιά ἰδιωτική ἰδιοκτησία ἡ ὁποία βασιζόταν στήν παραγωγή τῶν μισθωτῶν ἐργατῶν πού δέν εἶχαν κανένα δικαίωμα σ' αὐτό πού παρῆγαν.

Ὅποιος κατέχει τό σπίτι πού κατοικεῖς, τό ὄχημα πού χρησιμοποιεῖς ἤ τό εἰσόδημα ἀπό τό ὁποῖο ζεῖς, ἁρπάζει τήν ἐλευθερία σου, ἤ μέρος ἀπό τήν ἐλευθερία σου, καί ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀδιαίρετη. Γιατί ὁ ἄνθρωπος γιά νά εἶναι εὐτυχισμένος, πρέπει νά εἶναι ἐλεύθερος καί γιά νά εἶναι ἐλεύθερος, πρέπει νά κυριαρχεῖ στίς ἀνάγκες του.

Ὅποιος κυριαρχεῖ πάνω στίς ἀνάγκες σου, σέ ἐλέγχει ἤ σέ ἐκμεταλλεύεται. Μπορεῖ νά

σέ ὑποδουλώσει ἔστω κι ἄν ὑπάρχει κάποια νομοθεσία πού νά τό ἀπαγορεύει.

Οἱ ὑλικές ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου πού εἶναι βασικές, ἀναγκαῖες ἀλλά καί προσωπικές, ἀρχίζουν μέ τό φαγητό, τό σπίτι, τά ροῦχα καί τίς μεταφορές... Αὐτές πρέπει νά βρίσκονται μέσα στήν ἰδιωτική καί ἱερή ἰδιοκτησία του. Δέν μποροῦν νά ἐνοικιαστοῦν ἀπό ὁποιονδήποτε. Τό νά ἀποκτηθοῦν μέ ἐνοίκιο ἤ μίσθωση, ἐπιτρέπει στούς πραγματικούς ἰδιοκτῆτες, ἀκόμη καί στήν κοινωνία γενικά, νά ἐπέμβουν στήν ἰδιωτική του ζωή, νά ἐλέγχουν τίς βασικές του ἀνάγκες, καί ἔπειτα νά ἐξουσιάζουν τήν ἐλευθερία του καί νά τοῦ στεροῦν τήν εὐτυχία του. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς φορεσιᾶς πού κάποιος ἔχει νοικιάσει, μπορεῖ νά ἐπέμβει γιά νά τήν πάρει, ἀκόμη καί στό δρόμο, καί νά τόν ἀφήσει γυμνό. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὀχήματος μπορεῖ νά ἐπέμβει ἀφήνοντας κάποιον στή μέση τοῦ δρόμου. Μέ τόν ἴδιο τρόπο, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ μπορεῖ νά ἐπέμβει, ἀφήνοντας κάποιον χωρίς στέγη.

Ἀποτελεῖ εἰρωνεία τό γεγονός ὅτι οἱ βασικές ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου ἀντιμετωπίζονται μέ νομικά, διοικητικά ἤ ἄλλα μέτρα. Βασικά, ἡ κοινωνία πρέπει νά στηρίζεται στήν ἐφαρμογή τοῦ φυσικοῦ δικαίου στίς ἀνάγκες αὐτές.

Ὁ σκοπός τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ἡ ὁποία μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ μόνο μέ τήν ὑλική καί πνευματική ἐλευθερία. Ἡ ἐπίτευξη αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας ἐξαρτᾶται ἀπό τό βαθμό στόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἰδιοκτήτης τῶν πραγμάτων πού ἔχει ἀνάγκη· μιά ἰδιοκτησία πού εἶναι προσωπική καί ἐγγυημένη κατά τρόπο ἱερό, δηλ. αὐτό πού ἔχει ἀνάγκη δέν

πρέπει οὔτε νά εἶναι ἰδιοκτησία κάποιου ἄλλου, οὔτε νά ὑπόκειται σέ λεηλασία ἀπό ὁποιοδήποτε τμῆμα τῆς κοινωνίας. Ἀλλιῶς, θά ζεῖς σέ μιά κατάσταση ἄγχους ἡ ὁποία θά διαλύσει τήν εὐτυχία σου καί θά σοῦ στερήσει τήν ἐλευθερία, γιατί ζεῖς μέ τήν ἀνησυχία τῆς ἐπέμβασης ἀπό τά ἔξω στίς βασικές σου ἀνάγκες.

Ἡ ἀνατροπή τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν, μέ σκοπό τή μετατροπή τους ἀπό κοινωνίες μισθωτῶν ἐργατῶν σέ κοινωνίες μετόχων εἶναι ἡ ἀναπόφευκτη διαλεκτική συνέπεια τῆς ἀδικίας τῶν σχέσεων πού βασίζονται στό σύστημα τῶν μισθῶν, τό ὁποῖο δέ λύθηκε.

Ἡ ἀπειλητική δύναμη τῶν συνδικάτων στόν καπιταλιστικό κόσμο εἶναι σέ θέση νά μετατρέψει τίς καπιταλιστικές κοινωνίες τῶν μισθωτῶν ἐργατῶν σέ κοινωνίες μετόχων.

Εἶναι πιθανό ἡ ἔκρηξη τῆς ἐπανάστασης γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ σοσιαλισμοῦ νά ἀρχίσει μέ τήν ἰδιοποίηση ἀπό τούς παραγωγούς τοῦ μεριδίου τους ἀπ' αὐτό πού παράγουν. Ὁ ἀντικειμενικός σκοπός τῶν ἀπεργιῶν τῶν ἐργατῶν θά ἀλλάξει: ἀπό τά αἰτήματα γιά τήν αὔξηση τῶν μισθῶν, στά αἰτήματα γιά τή συμμετοχή στήν παραγωγή. Ὅλα αὐτά θά γίνουν, ἀργά ἤ γρήγορα, μέ τήν καθοδήγηση τοῦ *Πράσινου Βιβλίου*.

Ἀλλά τό τελικό βῆμα εἶναι ὅταν ἡ νέα σοσιαλιστική κοινωνία φτάνει στό στάδιο ὅπου κέρδος καί χρῆμα ἐξαφανίζονται. Καί αὐτό θά γίνει μέ τό μετασχηματισμό τῆς κοινωνίας σέ μιά πλήρη παραγωγική κοινωνία καί μέ τήν ἐπίτευξη στήν παραγωγή τοῦ ἐπιπέδου ὅπου ἱκανοποιοῦνται οἱ ὑλικές ἀνάγκες τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας. Σ' αὐτό τό τελικό στάδιο, τό κέρδος θά ἐξαφανιστεῖ αὐτόματα καί δέν θά ὑπάρχει ἀνάγκη γιά χρῆμα.

Ἡ ἀναγνώριση τοῦ κέρδους εἶναι ἀναγνώριση τῆς ἐκμετάλλευσης. Καί μόνο ἡ ἀναγνώριση τοῦ κέρδους ἀπομακρύνει τή δυνατότητα περιορισμοῦ του. Τά μέτρα πού ἔχουν ληφθεῖ γιά νά τεθεῖ ἕν ὅριο σ' αὐτό, μέ διάφορα μέσα, εἶναι ἁπλές προσπάθειες μεταρρύθμισης, οἱ ὁποῖες δέν εἶναι ριζικές, γιά νά σταματήσουν τήν ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο.

Ἡ τελική λύση εἶναι ἡ κατάργηση τοῦ κέρδους. Ἀλλά καθώς τό κέρδος εἶναι ἡ κινητήρια δύναμη τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητας, ἡ κατάργησή του δέν εἶναι μιά ἀπόφαση πού μπορεῖ νά παρθεῖ ἐπιπόλαια. Θά προκύψει ἀπό τήν ἀνάπτυξη τῆς σοσιαλιστικῆς παραγωγῆς ἡ ὁποία θά ἐπιτευχθεῖ ἄν πραγματοποιηθεῖ ἡ ἱκανοποίηση τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας. Ἡ προσπάθεια γιά τήν αὔξηση τοῦ κέρδους θά ὁδηγήσει τελικά στήν ἐξαφάνισή του.

ΟΙΚΙΑΚΟΙ ΒΟΗΘΟΙ

Οἱ οἰκιακοί βοηθοί εἶναι οἱ σκλάβοι τῆς σύγχρονης ἐποχῆς

Οἱ οἰκιακοί βοηθοί, ἔμμισθοι ἤ ἄμισθοι, εἶναι ἕνα εἶδος σκλάβων. Πράγματι, εἶναι οἱ σκλάβοι τῆς σύγχρονης ἐποχῆς. Ἀλλά ἐπειδή ἡ νέα σοσιαλιστική κοινωνία βασίζεται στή συμμετοχή στήν παραγωγή μᾶλλον παρά στούς μισθούς, τό φυσικό σοσιαλιστικό δίκαιο δέν ἐφαρμόζεται σ' αὐτούς, γιατί προσφέρουν ὑπηρεσίες καί ὄχι παραγωγή. Οἱ ὑπηρεσίες δέν ἔχουν φυσική παραγωγή ἡ ὁποία νά μοιράζεται σέ μερίδια σύμφωνα μέ τό φυσικό σοσιαλιστικό δίκαιο. Οἱ οἰκιακοί βοηθοί, συνεπῶς, δέν ἔχουν ἄλλη ἐναλλακτική λύση ἀπό τό νά ἐργάζονται μέ ἤ χωρίς μισθό κάτω ἀπό ἄσχημες συνθῆκες. Ὅπως οἱ μισθωτοί ἐργάτες, εἶναι ἕνα εἶδος σκλάβων καί ἡ σκλαβιά τους ὑπάρχει ὅσον καιρό ἐργάζονται ἔναντι μισθοῦ, ἔτσι καί οἱ οἰκιακοί βοηθοί βρίσκονται σέ χειρότερη θέση ἀπό τούς μισθωτούς ἐργάτες στά οἰκονομικά ἱδρύματα καί τίς ἐπιχειρήσεις ἔξω ἀπό τά

σπίτια. Ἔχουν, λοιπόν, ἀκόμη περισσότερο δικαίωμα στή χειραφέτηση ἀπό τή σκλαβιά τῆς κοινωνίας ἀπ' ὅ,τι οἱ μισθωτοί ἐργάτες. Οἱ οἰκιακοί βοηθοί ἀποτελοῦν ἕνα ἀπό τά κοινωνικά φαινόμενα πού τοποθετοῦνται κοντά στό φαινόμενο τῶν σκλάβων. Ἡ Τρίτη Παγκόσμια Θεωρία εἶναι ἕνας κήρυκας γιά τίς μάζες πού ἀναγγέλλει τήν ὁριστική σωτηρία ἀπό ὅλα τά δεσμά τῆς ἀδικίας, τοῦ δεσποτισμοῦ, τῆς ἐκμετάλλευσης καί τῆς οἰκονομικῆς ἡγεμονίας. Ἔχει σκοπό τήν ἐγκαθίδρυση τῆς κοινωνίας ὅλου τοῦ λαοῦ, ὅπου ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐλεύθεροι καί ἴσοι σέ ἐξουσία, πλοῦτο καί ὅπλα, ἔτσι ὥστε ἡ ἐλευθερία νά γνωρίσει τόν τελικό καί πλήρη θρίαμβο.

Τό σπίτι πρέπει νά ἐξυπηρετεῖται ἀπό τούς κατοίκους

Τό Πράσινο Βιβλίο προδιαγράφει λοιπόν τό δρόμο τῆς σωτηρίας γιά τίς μάζες τῶν μισθωτῶν ἐργατῶν καί οἰκιακῶν βοηθῶν γιά νά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἀναπόφευκτο, λοιπόν, νά ἀγωνίζεται γιά τήν ἀπελευθέρωση τῶν οἰκιακῶν βοηθῶν ἀπό τήν κατάσταση δουλείας καί τή μεταμόρφωσή τους σέ συμμέτοχους ἔξω ἀπό τά σπίτια, σέ τόπους ὅπου ὑπάρχει ὑλική παραγωγή ἡ ὁποία εἶναι διαιρετή σέ μερίδια σύμφωνα μέ τούς συντελεστές της. Τό σπίτι πρέπει νά ἐξυπηρετεῖται ἀπό τούς κατοίκους του. Ἀλλά ἡ λύση γιά τίς ἀναγκαῖες οἰκιακές ὑπηρεσίες δέν πρέπει νά δίνεται μέ τούς βοηθούς, μέ ἤ χωρίς μισθό, ἀλλά μέ ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νά προάγονται ἐνῶ ἐκτελοῦν τίς οἰκιακές τους ἐργασίες καί μποροῦν νά ἔχουν κοινωνική καί ὑλική προστασία ὅπως κάθε ὑπάλληλος στή δημόσια ὑπηρεσία.

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ

Μερος Τριτο

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ
ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΘΕΩΡΙΑΣ

ΜΟΥΑΜΑΡ ΑΛ ΚΑΝΤΑΦΙ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΘΕΩΡΙΑΣ

Ὁ κοινωνικός παράγοντας, δηλαδή ὁ ἐθνικός, εἶναι τό κίνητρο τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Γιατί ὁ κοινωνικός δεσμός πού συνδέει τίς ἀνθρώπινες ὁμάδες, ἀπό τήν οἰκογένεια ὡς τή φυλή καί τό ἔθνος, ἀποτελεῖ τή βάση τῆς ἐξέλιξης τῆς ἱστορίας.

Οἱ ἥρωες τῆς ἱστορίας εἶναι ἄτομα πού θυσιάζονται γιά τίς κοινές ὑποθέσεις. Ἄλλος ὁρισμός δέν ὑπάρχει. Ἀλλά ποιές εἶναι αὐτές οἱ ὑποθέσεις; Καί γιατί θυσιάζονται γιά τούς ἄλλους; Καί ποιοί εἶναι οἱ ἄλλοι; Ἀσφαλῶς εἶναι ἐκεῖνοι μέ τούς ὁποίους σχετίζονται. Ἡ σχέση μεταξύ τοῦ ἀτόμου καί τῶν ὁμάδων εἶναι κοινωνική σχέση πού συνδέει τούς ἀνθρώπους. Καί ἐφ' ὅσον ἡ βάση τῆς σύστασης ἑνός ἔθνους εἶναι ὁ ἐθνικισμός, ἄρα καί οἱ ὑποθέσεις εἶναι ἐθνικές. Καί οἱ ἐθνικές σχέσεις εἶναι καί σχέσεις κοινωνικές, πού πηγάζουν ἀπό τήν κοινωνία, δηλαδή σχέσεις ἀνάμεσα στά μέλη τῆς κοινωνίας. Ἐπίσης ὁ ἐθνικισμός ἀπορρέει ἀπό τό ἔθνος,

δηλαδή ἀπό τίς σχέσεις ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους. Κατά συνέπεια, οἱ κοινωνικές σχέσεις εἶναι ἐθνικές σχέσεις καί οἱ ἐθνικές σχέσεις εἶναι κοινωνικές, ἐφ' ὅσον οἱ ὁμάδες ἀποτελοῦν τό ἔθνος, καί τό ἔθνος ἀποτελεῖται ἀπό ὁμάδες, ἔστω καί ἄν εἶναι ὀλιγάριθμες, ἡ μία σέ σύγκριση μέ τήν ἄλλη. Κι ἄς παραμερίσουμε τόν γενικότερο ὁρισμό, πού ὑπονοεῖ τήν πρόσκαιρη ὁμάδα, ἄσχετα μέ τίς ἐθνικές σχέσεις πού συνδέουν τά μέλη της. Μιλῶντας ἐδῶ γιά μάζα, ἐννοοῦμε τή μόνιμη, χάρη στούς ἐθνικούς της δεσμούς.

Ἄλλωστε, τά ἱστορικά κινήματα εἶναι μαζικά, δηλαδή ὁμαδικά κινήματα, πού γίνονται γιά τό καλό τῆς ὁμάδας καί τήν ἀνεξαρτοποίηση της ἀπό ἄλλες ὁμάδες καί πού ἔχουν, κατά συνέπεια, ἄλλη συνδετική κοινωνική ὑπόσταση. Πάντοτε, τά ὁμαδικά κινήματα εἶναι κινήματα ἀνεξαρτησίας, γιά τή θεσμοποίηση τῆς ὀντότητας μιᾶς ὁμάδας πού εἶχε νικηθεῖ, ἤ ἀδικηθεῖ ἀπό μιάν ἄλλη ὁμάδα. Καί ὅσον ἀφορᾶ τήν πάλη γιά τήν ἐξουσία, αὐτή παρουσιάζεται καί μέσα στήν οἰκογένεια ἀκόμη, ὅπως ἐξηγεῖται στό πρῶτο μέρος τοῦ Πράσινου Βιβλίου, πού πραγματεύεται τήν πολιτική πλευρά τῆς Γ΄ Παγκόσμιας Θεωρίας. Τό ὁμαδικό κίνημα γίνεται ἀπό μιά ὁμάδα ἀνθρώπων γιά τό καλό της, πού μέ τή φυσική ἑνιαία ροή της ἔχει ἑνιαῖες κοινωνικές ἀνάγκες πού πρέπει νά ἱκανοποιηθοῦν ὁμαδικά, γιατί κάθε ἄλλο παρά μεμονωμένες εἶναι αὐτές οἱ ἀνάγκες. Στήν πραγματικότητα, πρόκειται γιά ἀνάγκες δικαιώματα, αἰτήματα, ἤ ἐπιδιώξεις ὁμαδικές,

πού διεκδικοῦνται ἀπό ἀνθρώπους, συνδεμένους μέ τόν ἴδιο ἐθνικισμό.

Καί ἀκριβῶς γι' αὐτό χαρακτηρίσθηκαν σάν ἐθνικά κινήματα. Ἄρα, τά ἐθνικά κινήματα στήν ἐποχή μας, εἶναι τά ἴδια, κοινωνικά κινήματα, καί δέν πρόκειται νά τερματισθοῦν μέχρις ὅτου ἀπελευθερωθεῖ κάθε ὁμάδα ἀπό τήν κυριαρχία ὁποιασδήποτε ἄλλης ὁμάδας. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ κόσμος περνᾶ σήμερα ἀπό ἕνα κύκλο συνηθισμένων ἱστορικῶν στροφῶν, πού εἶναι ἡ ἐθνικιστική πάλη γιά δικαίωση τοῦ ἐθνικισμοῦ.

Αὐτή εἶναι ἡ ἱστορική πραγματικότητα στόν ἀνθρώπινο κόσμο, πού εἶναι καί ἡ κοινωνική ἀλήθεια. Συνεπῶς μέ ἄλλα λόγια ἡ ἐθνική πάλη, ἡ κοινωνική πάλη ἀποτελεῖ τή βάση τῆς ἱστορίας, γιατί εἶναι ἰσχυρότερη ἀπό ὅλους τούς ἄλλους παράγοντες, δηλαδή εἶναι ἡ πηγή, ἡ βάση, εἶναι ἡ φύση τῆς ἀνθρώπινης ὁμάδας, ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ φύση τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς. Τά ἄλλα, ἐκτός ἀπό τόν ἄνθρωπο, ζῶα ζοῦν ἐπίσης σέ ὁμάδες. Καί ἡ ὁμαδική συσπείρωση εἶναι ἡ βάση τῆς ἐπιβίωσης τῶν ὁμάδων στό βασίλειο τῶν ζώων. Ἔτσι καί ὁ ἐθνικισμός ἀποτελεῖ τή βάση τῆς ἐπιβίωσης τῶν ἐθνῶν.

Στά ἔθνη πού ὁ ἐθνικισμός τους καταστράφηκε ἡ ὕπαρξη τους ἔγινε εὐάλωτη στήν καταστροφή. Καί οἱ μειονότητες, πού ἀποτελοῦν ἕνα ἀπό τά πολιτικά προβλήματα τοῦ κόσμου, δημιουργήθηκαν ἀπό κοινωνικές αἰτίες, γιατί ἦταν ἔθνη πού διαμελίσθηκαν ἀφοῦ καταστράφηκε ὁ ἐθνικισμός τους. Κατά συνέπεια, ὁ κοινωνικός παράγοντας εἶναι

παράγοντας ἐπιβίωσης, καί γι᾽ αὐτό εἶναι τό φυσικό καί τό αὐτόματο κίνητρο τῶν ἀνθρώπων γιά ἐπιβίωση.

Ὁ ἐθνικισμός, στόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων, καί ἡ ὁμαδικότητα, στόν κόσμο τῶν ζώων, εἶναι σάν τήν ἕλξη τῆς βαρύτητας σχετικά μέ τά ἀντικείμενα καί τά οὐράνια σώματα. Ἄν ἐκλείψει ἡ ἕλξη τοῦ ἥλιου, θά διασκορπισθοῦν τά ἀέρια τους καί θά χάσουν τήν ἑνότητα τους, πού εἶναι καί ἡ βάση τῆς ὕπαρξης τους. Ἄρα ἡ ἐπιβίωση στηρίζεται στόν παράγοντα τῆς ἑνότητας καί ὁ παράγοντας πού ἑνώνει ὁποιεσδήποτε ὁμάδες, εἶναι ὁ κοινωνικός, δηλαδή ὁ ἐθνικός παράγοντας. Γι᾽ αὐτό ἄλλωστε ἀγωνίζονται οἱ ὁμάδες χάρη τῆς ἐθνικῆς ἑνότητας τους. Γιατί, σ᾽ αὐτό, συνίσταται ἡ ἐπιβίωση τους.

Ὁ ἐθνικός, πού εἶναι καί κοινωνικός φορέας, ὠθεῖ αὐτόματα τούς ἀνθρώπους πρός τήν ἐπιβίωση, μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ἡ ἕλξη ἐνεργεῖ αὐτόματα γιά τή στήριξη κάθε ἀντικειμένου, σάν ἑνιαίας μάζας, γύρω ἀπό τόν πυρήνα του. Ἡ διασκόρπιση καί ἡ διασπορά τῶν μορίων, στή θεωρία τῆς ἀτομικῆς βόμβας, ὀφείλεται στήν ἔκρηξη τοῦ πυρήνα, πού εἶναι πηγή ἕλξης τῶν γύρω μορίων. Γιατί τότε καταστρέφεται ὁ παράγοντας τῆς ἑνότητας αὐτῶν τῶν σωματιδίων, πού χάνουν τήν ἕλξη τους, ὁπότε διασκορπᾶται κάθε μόριο καί ἡ βόμβα φέρει σάν ἀποτέλεσμα τήν ἀποτίναξη τῶν μορίων καί τῶν ἄλλων σωματιδίων. Αὐτή εἶναι ἡ φυσική ροή τῶν πραγμάτων. Αὐτός εἶναι ὁ σταθερός φυσικός κανόνας πού ἡ παραγνώριση του, ἤ ὁποιαδήποτε σύγκρουση μαζί του, συνεπάγεται καταστροφή τῆς ζωῆς. Ἔτσι καταστρέφεται καί ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἀρχίζει ἡ παραγνώριση τοῦ ἐθνικισμοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ παράγοντα καί τῆς ἕλξης τῆς ὁμάδας πού περικλείει τό μυστικό τῆς ἐπιβίωσης της. Καταστρέφεται ἐπίσης ὅταν ἀρχίζει ἡ σύγκρουση μ᾽ αὐτή.

Στό μεταξύ, ὁ μόνος ἀνταγωνιστής τοῦ κοινωνικοῦ παράγοντα πού ἐπηρεάζει τήν ἑνότητα τῆς ὁμάδας, εἶναι ὁ θρησκευτικός παράγοντας πού μπορεῖ νά διαιρέσει τήν ἐθνική ὁμάδα ἤ καί νά ἑνοποιήσει ὁμάδες ἀπό διάφορες ἐθνικότητες. Ἔτσι συνέβαινε σέ ὅλες τίς ἐποχές. Ἱστορικά κάθε γένος ἔχει τή θρησκεία του. Αὐτό ἀποτελεῖ ὁμοιογένεια. Ὅμως, στήν πραγματικότητα ὑπάρχει διαφοροποίηση, πού ἀποτελεῖ καί τήν πραγματική αἰτία τῆς διένεξης καί τῆς ἀποσταθεροποίησης τῆς ζωῆς τῶν λαῶν.

Βασικά, στήν πορεία τῶν αἰώνων κάθε γένος ἔχει μία θρησκεία. Τό ἀντίθετο ἀποτελεῖ παρατυπία,πού δημιούργησε τήν ἀνορθοδοξία καί τήν πραγματική αἰτία ἀνάφλεξης ἔριδων μέσα στήν ἴδια τήν ἐθνική ὁμάδα. Ἡ μόνη λύση βρίσκεται στήν ἐναρμόνιση μέ τόν φυσικό κανόνα πού ὁρίζει ὅτι κάθε ἔθνος ἔχει τή θρησκεία του. Κι᾽ αὐτό γιά νά ἐναρμονίζεται ὁ κοινωνικός παράγοντας μέ τόν θρησκευτικό, ὁπότε ἐπιτυγχάνεται ἡ ταύτιση καί ἡ ζωή τῶν μαζῶν ἀποκαθίσταται, ἐνισχύεται καί ἀναπτύσσεται φυσιολογικά.

Ἐπίσης, ὁ γάμος ἐπιδρᾶ στόν κοινωνικό παράγοντα, θετικά ἤ ἀρνητικά. Γιατί παρά τό

γεγονός ὅτι ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναίκα εἶναι βασικά ελεύθεροι νά δεχθοῦν ἤ νά ἀπορρίψουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο, σάν ἐλεύθερα ὄντα, ἐν τούτοις εἶναι φυσικό ὁ γάμος νά δυναμώνει τήν ἑνότητα τῆς ὁμάδας καί νά ἐξασφαλίζει ὁμαδική ἀνάπτυξη, ἐναρμονισμένη μέ τόν κοινωνικό παράγοντα.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

῾Η οἰκογένεια, γιά τόν ἄνθρωπο σάν ἄτομο, εἶναι σπουδαιότερη ἀπό τό κράτος. ῾Η ἀνθρωπότητα ἀναγνωρίζει τό ἄτομο (τόν ἄνθρωπο) καί ὁ ἐνάρετος (ἄνθρωπος) γνωρίζει τήν οἰκογένεια, πού εἶναι τό λύκνο του, ἡ ρίζα του καί τό κοινωνικό του στέγαστρο. Φυσιολογικά ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι τό ἄτομο, ἡ οἰκογένεια, ὄχι τό κράτος. ῾Η ἀνθρωπότητα δέν γνωρίζει τό καλούμενο κράτος, πού εἶναι ἕνα καθεστώς πολιτικό, οἰκονομικό, βιομηχανικό καί καμμιά φορά στρατιωτικό, μέ τό ὁποῖο ἡ ἀνθρωπότητα δέν ἔχει καμμιά σχέση, οὔτε δεσμό. ῾Η οἰκογένεια εἶναι σά τόν βολβό στή φύση, πού εἶναι ἡ βάση τοῦ φυτοῦ. Στό μεταξύ ἡ φύση προσαρμοζόμενη σέ χωράφια, κήπους κλπ. ἀποτελεῖ τεχνητή ἐνέργεια πού δέν σχετίζεται μέ τήν φύση τοῦ φυτοῦ τό ὁποῖο ἀποτελεῖται ἀπό κλάδους, φύλλα καί καρπούς, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται μέ τήν οἰκογένεια. Τό γεγονός ὅτι οἱ πολιτικοί ἤ οἱ οἰκονομικοί ἤ οἱ στρατιωτικοί παράγον-

τες συναρμολόγησαν μιά πλειάδα οἰκογενειῶν σέ κράτος, αὐτό δέν ἔχει σχέση μέ τήν ἀνθρωπότητα.

Ἔτσι, ὁποιαδήποτε κατάσταση, ἐνέργεια ἤ συνθῆκες καταλήγουν στή διασκόρπιση τῆς οἰκογένειας, τή διάλυση ἤ τήν ἀπώλεια της. Εἶναι ἀπάνθρωπη καί ἀφύσικη κατάσταση καί μάλιστα βάναυση. Εἶναι ὅμοια μέ κάθε ἄλλη ἐνέργεια, συνθῆκες ἤ πράξη πού συνεπάγεται τό θάνατο τοῦ φυτοῦ, ἤ τή διασκόρπιση τῶν κλάδων του ἤ τήν καταστροφή καί μαρασμό τῶν λουλουδιῶν, ἤ τῶν φύλλων του.

Οἱ κοινωνίες ὅπου ἡ ὕπαρξη καί ἡ ἑνότητα τῆς οἰκογένειας ἀπειλεῖται ἀπό ὁποιεσδήποτε συνθῆκες, εἶναι σάν τό χωράφι καί τά φυτά του πού ἀπειλοῦνται εἴτε ἀπό κατολίσθηση εἴτε ἀπό ἀνυδρία, ἤ κάψα, μαρασμό ἤ ξηρασία. Ὁ ἀνθόσπαρτος κῆπος, ἤ τό σπαρμένο χωράφι εἶναι ὁ τόπος ὅπου τά φυτά ἀναπτύσσονται, ἀνθίζουν, γονιμοποιοῦνται καί στεργιώνουν φυσιολογικά. Ἔτσι εἶναι καί ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία.

Σέ μιά ἀνθοῦσα κοινωνία, τό ἄτομο ἀναπτύσσεται φυσιολογικά μέσα στήν ἀνθοῦσα οἰκογένεια, ὅπου τό ἄτομο στεργιώνει στήν ἀνθρώπινη οἰκογένεια, σάν φύλλο πάνω στό κλαδί, ἤ τό κλαδί στό δένδρο, καί πού ἄν ἀποσπασθεῖ παύει νά ἔχει ἀξία καί στερεῖται τή φυσιολογική ζωή. Αὐτή εἶναι καί ἡ τύχη τοῦ ἀτόμου ἄν ἀποσπασθεῖ ἀπό τήν οἰκογένεια. Μέ ἄλλα λόγια τό ἄτομο χωρίς οἰκογένεια εἶναι ὕπαρξη χωρίς οὐσία καί στερεῖται τήν κοινωνική ζωή. Καί ἄν ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία φθάσει στό σημεῖο νά ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος χωρίς οἰκογένεια, τότε αὐτή θά γίνει ἀλητοκοινωνία, ὅπως καί τά τεχνητά φυτά.

Η ΦΥΛΗ

Ἡ φυλή εἶναι ἡ οἰκογένεια πού μεγάλωσε, σάν ἀποτέλεσμα τῆς γεννητικότητας. Ἄρα, ἡ φυλή εἶναι μιά μεγάλη οἰκογένεια. Καί τό ἔθνος ἐπίσης εἶναι ἡ φυλή πού μεγάλωσε χάρη στή γεννητικότητα. Εἶναι μιά μεγάλη φυλή. Καί ὅλος ὁ κόσμος εἶναι τό ἔθνος, πού διακλαδόθηκε σέ πολλά ἔθνη, σάν ἀποτέλεσμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ. Ἄρα καί ὁ κόσμος εἶναι ἕνα μεγάλο ἔθνος, πού δημιούργησε πολλά ἔθνη.

Ἡ σχέση πού συνδέει τήν οἰκογένεια, εἶναι ἐκείνη πού συνδέει τή φυλή, τό ἔθνος καί τόν κόσμο, ἀλλά πού χαλαρώνει ὅσο πληθαίνει. Συνεπῶς ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι ὁ ἐθνικισμός, καί ὁ ἐθνικισμός εἶναι φυλετισμός, ὁ οἰκογενειακός δεσμός πού χαλαρώνει ὅταν μετατοπίζεται ἀπό τό μικρό στό μεγάλο. Αὐτή εἶναι ἡ κοινωνική πραγματικότητα πού δέν τήν ἀπαρνεῖται παρά ἐκεῖνος πού τήν ἀγνοεῖ.

Ἄρα, ὁ κοινωνικός δεσμός, ἡ συσπείρω-

ση καί ἡ ἑνότητα, ἡ οἰκειότητα καί ἡ ἀγάπη, εἶναι πιό ἰσχυρή στό ἐπίπεδο τῆς οἰκογένειας παρά στό ἐπίπεδο τῆς φυλῆς, καί πιό ἰσχυρή στό ἐπίπεδο τῆς φυλῆς παρά στό ἐπίπεδο τοῦ ἔθνους, καί ἀκόμη πιό ἰσχυρή στό ἐθνικό ἐπίπεδο παρά στό παγκόσμιο.

Τά ὀφέλη, τά προνόμια καί τά ὑψηλά ἰδανικά πού ἀπορρέουν ἀπό τούς κοινωνικούς δεσμούς, βρίσκονται ἐκεῖ ὅπου οἱ δεσμοί αὐτοί εἶναι φυσιολογικά ἰσχυροί καί ἀναμφισβήτητα πηγαῖοι, δηλαδή ἰσχυρότεροι στό ἐπίπεδο τῆς φυλῆς παρά στό ἐπίπεδο τοῦ ἔθνους, καί ἰσχυρότεροι ἐθνικά παρά παγκόσμια. Μέ τόν ἴδιο τρόπο ἐξανεμίζονται ἤ χάνονται αὐτοί οἱ κοινωνικοί δεσμοί, τά ὀφελήματα, τά προνόμια καί τά ἰδανικά τήν κάθε φορά πού ἐξανεμίζονται, ἤ χάνονται ἡ οἰκογένεια, ἡ φυλή, τό ἔθνος καί ἡ ἀνθρωπότητα.

Γι' αὐτό εἶναι πολύ σημαντικό γιά τήν ἀνθρώπινη κοινωνία νά διατηρήσει τή συσπείρωση τῆς οἰκογένειας, τῆς φυλῆς, τοῦ ἔθνους τοῦ κόσμου, γιά νά ὠφελεῖται ἀπό τά ἀγαθά, τά προνόμια τίς ἀξίες καί τά ἰδανικά πού ἐξασφαλίζει ἡ συνοχή, ἡ συσπείρωση, ἡ ἑνότητα, ἡ οἰκειότητα καί ἡ στοργή τῆς οἰκογένειας, τῆς φυλῆς, τοῦ ἔθνους καί τῆς ἀνθρωπότητας.

'Από κοινωνική ἄποψη ἡ οἰκογενειακή κοινωνία εἶναι καλύτερη τῆς φυλετικῆς κοινωνίας, πού κι' αὐτή μέ τή σειρά της εἶναι καλύτερη τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας. Καί ἡ ἐθνική κοινωνία εἶναι καλύτερη τῆς κοινωνίας τῶν λαῶν ἀπό ἄποψη σύμπνοιας, εὐσπλαχνίας, ἀλληλεγγύης καί συμφέροντος.

Τά ὀφέλη τῆς φυλῆς:

Σάν μιά μεγάλη οἰκογένεια, ἡ φυλή ἐξασφαλίζει στά μέλη της ὅσα καί ἡ οἰκογένεια ἐξασφαλίζει στά δικά της μέλη, ὑλικά καί κοινωνικά ὀφέλη. Ἄρα, ἡ φυλή εἶναι μιά οἰκογένεια ἄλλης κατηγορίας. 'Εδῶ πρέπει νά σημειωθεῖ σάν σπουδαῖο στοιχεῖο ὅτι τό ἄτομο ἴσως καμμιά φορά συμπεριφέρεται κατά τρόπο ἐπαίσχυντο, πού δέν θά μποροῦσε νά τό κάμει μπροστά στήν οἰκογένεια, γιατί τό περιβάλλον εἶναι περιορισμένο καί ξεφεύγει ἀπό τήν ἐπίβλεψη της.

'Αντίθετα μέσα στή φυλή τά μέλη δέν αἰσθάνονται ἄνετα, γιατί ἐδῶ διασφαλίζεται ἡ ἐπίβλεψη της. Μέ βάση αὐτά τά κριτήρια ἡ φυλή ἐπιβάλλει μιάν ἀγωγή στά μέλη της, πού μετατρέπεται σέ κοινωνική ἐκπαίδευση, καλύτερη καί εὐγενέστερη ἀπό ὁποιαδήποτε σχολική ἐκπαίδευση. 'Η φυλή εἶναι κοινωνικό σχολεῖο ὅπου τά ἄτομα ἀπό τήν βρεφική τους ἡλικία ἐμποτίζονται μέ ἀνώτερα ἰδανικά, πού μεταβάλλονται σέ βιοτική ἀγωγή καί πού αὐτόματα σταθεροποιεῖται ὅσο μεγαλώνει ὁ ἄνθρωπος, ἀντίθετα πρός τήν ἐκπαίδευση καί τίς ἐπιστῆμες πού διδάσκονται ἐπίσημα καί πού ἐξανεμίζονται βαθμιαία ὅσο μεγαλώνει ὁ ἄνθρωπος. Καί τοῦτο γιατί ἔχουν ἐπίσημη χροιά ταυτίζονται μέ ἐξετάσεις, καί τό ἄτομο αἰσθάνεται ὅτι ὅλα αὐτά τοῦ ὑπαγορεύονται.

'Η φυλή εἶναι τό φυσικό κοινωνικό στέγαστρο πού παρέχει κοινωνική ἀσφάλεια,

καί ἐξασφαλίζει στά μέλη της, σύμφωνα μέ τά ἤθη καί ἔθιμα τῆς φυλῆς, μιά ὁμαδική ρήτρα, ποινή, βεντέτα καί μιάν ὁμαδική ἄμυνα. Ἔτσι, ἐξασφαλίζεται ἡ κοινωνική προστασία.

Βάση στή σύσταση τῆς φυλῆς εἶναι τό αἷμα, ἀλλά δέν στηρίζεται ἀποκλειστικά σ' αὐτό. Καθότι καί ἡ καταγωγή εἶναι συστατικό τῆς φυλῆς. Ὅμως, μέ τήν παρέλευση τοῦ νου, ἐξανεμίζονται οἱ διαφορές μεταξύ τῶν συστατικῶν αἵματος καί καταγωγῆς, καί μένει ἡ φυλή σάν ἑνιαία κοινωνική καί ὑλική μονάδα, πού ἐξακολουθεῖ νά εἶναι βασικά μιά ἕνωση αἵματος καί καταγωγῆς.

ΤΟ ΕΘΝΟΣ

Τό ἔθνος εἶναι ἕνα πολιτικό καί ἐθνικό στέγαστρο τοῦ ἀτόμου, εὐρύτερο τοῦ κοινωνικοῦ πού ἐξασφαλίζει ἡ φυλή στά μέλη της. Στό μεταξύ ὁ «φυλετισμός» καταστρέφει τόν ἐθνικισμό. Γιατί ἡ νομιμοφροσύνη στή φυλή ἐξασθενεῖ τή νομιμοφροσύνη στό ἔθνος καί ἀποβαίνει σέ βάρος του, ὅπως γίνεται μέ τήν οἰκογενειακή νομιμοφροσύνη πού ἐπειδή ἐξασκεῖται σέ βάρος τῆς νομιμοφροσύνης πρός τή φυλή, τήν ἐξασθενεῖ. Καί ὁ ἐθνικός φανατισμός, ἄν καί ἀναγκαῖος γιά τό ἔθνος, ἐν τούτοις ἀποτελεῖ ἀπειλή γιά τήν ἀνθρωπότητα.

Τό ἔθνος στή διεθνῆ κοινωνία, εἶναι ὅπως ἡ οἰκογένεια στή φυλή. Ὅσο περισσότερο ἀλληλοσπαράζονται καί φανατίζονται οἱ οἰκογένειες μιᾶς φυλῆς τόσο καί περισσότερο ἀπειλεῖται ἡ φυλή. Παράλληλα, ἐάν τά μέλη τῆς μιᾶς οἰκογένειας ἀλληλοσπαράζονται καί φανατίζονται τόσο περισσότερο ἡ οἰκογένεια κινδυνεύει.

Καί κάθε ἔθνος πού σπαράζεται καί οἱ φυλές του φανατίζονται κινδυνεύει. Ὁ ἐθνικός φανατισμός καί ἡ χρήση ἐθνικῆς βίας ἐνάντια σέ ἀνίσχυρα ἔθνη, ἤ ἐνάντια στήν ἐθνική πρόοδο, σάν ἐπακόλουθο τῆς κατάκτησης ἑνός ἄλλου ἔθνους, εἶναι πράγμα κακό, ὀλέθριο γιά τήν ἀνθρωπότητα. Ἐντούτοις ὁ ἰσχυρός καί ὁ σοβαρός ἄνθρωπος πού ἀντιλαμβάνεται τίς προσωπικές του εὐθύνες, εἶναι σπουδαῖος καί ὠφέλιμος γιά τήν οἰκογένεια. Καί ἡ αὐτοσεβούμενη καί ἰσχυρή οἰκογένεια πού ἀντιλαμβάνεται τή σπουδαιότητά της, εἶναι,κοινωνικά καί ὑλικά, ὠφέλιμη γιά τή φυλή. Καί τό προηγμένο παραγωγικό καί πολιτισμένο ἔθνος, εἶναι ὠφέλιμο γιά ὅλο τόν κόσμο. Ἐπίσης ἡ πολιτική καί ἐθνική ὑποδομή καταστρέφεται, ἐάν ὑποβιβασθεῖ στό κοινωνικό ἐπίπεδο, δηλαδή στό ἐπίπεδο τῆς οἰκογένειας καί τῆς φυλῆς, καί συνυφανθεῖ μαζί του καί υἱοθετήσει τά κριτήρια του.

Τό ἔθνος εἶναι μιά μεγάλη οἰκογένεια πού ξεπέρασε τίς φάσεις τῆς φυλῆς καί τῆς πληθώρας τῶν φυλῶν πού ἀνήκουν στόν ἴδιο κορμό, καί πού ἀνάγονται μοιραία σ' αὐτόν. Ἀλλά ἡ οἰκογένεια δέν γίνεται ἔθνος παρά ὅταν περάσει τίς φάσεις τῆς φυλῆς, τίς διακλαδώσεις της, καί τῆς καταγωγῆς της μετά ἀπό διάφορες προσμείξεις. Αὐτό, ἀσφαλῶς, συντελεῖται κοινωνικά μετά ἀπό μεγάλο ὁπωσδήποτε χρονικό διάστημα. Ἐντούτοις τό μακροχρόνιο διάστημα, δημιουργώντας νέα ἔθνη, βοηθεῖ στόν κατακερματισμό τῶν παλαιῶν ἐθνῶν. Πάντως, ἡ ἑνιαία ρίζα καί ἡ

μοιραία καταγωγή ἀποτελοῦν τίς δύο ἱστορικές ὑποδομές κάθε ἔθνους. Ἡ ρίζα ὅμως μένει στήν πρώτη βαθμίδα, καί ἡ καταγωγή στή δεύτερη. Γιατί τό ἔθνος δέν εἶναι μόνο ρίζα, ἔστω κι' ἄν αὐτή εἶναι ἡ ὑποδομή καί ἡ πηγή του. Ἀλλά τό ἔθνος ἀποτελεῖ, ἐπιπρόσθετα, ἱστορικές ἀνθρώπινες συσσωρεύσεις, πού ὠθοῦν ἕνα ὅμιλο ἀνθρώπων νά συζεῖ στόν ἴδιο τόπο, νά χαράζει ἑνιαία ἱστορία, νά ἔχει ἑνιαία κληρονομιά καί νά ἀντιμετωπίζει τό ἴδιο πεπρωμένο. Ἔτσι, τό ἔθνος, ἄσχετα ἀπό τό δεσμό τοῦ αἵματος, εἶναι τελικά καί καταγωγή καί μοῖρα.

Ὅμως, γιατί ὁ χάρτης τῆς γῆς ἔγινε μάρτυρας ἀφανισμοῦ μεγάλων χωρῶν, ἀνάβλυσης ἄλλων, καί τό ἀντίθετο; Πολιτική εἶναι ἡ αἰτία, πού δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τήν κοινωνική πλευρά τῆς Γ΄ Παγκόσμιας θεωρίας. Ἤ μήπως εἶναι κοινωνική καί σχετίζεται μέ αὐτό τό μέρος τοῦ Πράσινου Βιβλίου; Ἄς τό δοῦμε: Καμμιά διαφωνία δέν ὑπάρχει ὡς πρός τό γεγονός ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶναι ἕνα κοινωνικό καί ὄχι πολιτικό οἰκοδόμημα. Ἔτσι εἶναι καί ἡ φυλή, ἀφοῦ εἶναι μιά οἰκογένεια πού χάρη στήν ἀναπαραγωγή, πληθύνθηκε καί ἐξελίχθηκε σέ πληθώρα οἰκογενειῶν. Καί τό ἔθνος εἶναι φυλή πού μεγάλωσε, πλήθυνε, διακλαδόθηκε σέ ὁμάδες καί ὕστερα σέ φυλές.

Καί τό ἔθνος εἶναι ἕνα κοινωνικό οἰκοδόμημα πού συνδέεται «ἐθνικά». Καί ἡ φυλή εἶναι κοινωνικό οἰκοδόμημα πού συνδέεται «φυλετικά», ἐνῶ ἡ οἰκογένεια εἶναι κοινωνικό οἰκοδόμημα μέ οἰκογενειακό δεσμό, καί

οἱ λαοί τοῦ κόσμου εἶναι κοινωνική δομή πού τή συνδέει ὁ «ἀνθρωπισμός». Αὐτά εἶναι δεδομένα αὐταπόδεικτα. Ὕστερα ὑπάρχει τό πολιτικό οἰκοδόμημα πού ἀποτελεῖ τό κράτος. Κι αὐτό διαμορφώνει τόν πολιτικό χάρτη τοῦ κόσμου. Ἀλλά γιατί ἀλλάζει ὁ παγκόσμιος χάρτης ἀπό τή μιά ἐποχή στήν ἄλλη; Ἡ αἰτία βρίσκεται στό ὅτι αὐτή ἡ πολιτική διάρθρωση μπορεῖ νά εἶναι, ἀλλά μπορεῖ καί νά μή εἶναι, ἐναρμονισμένη μέ τό κοινωνικό οἰκοδόμημα. Ὅταν ἐναρμονίζεται στό ἑνιαῖο ἔθνος, παραμένει καί δέν ἀλλάζει. Καί ἄν ἀλλάξει, ἀπό τήν ἔξωθεν ἀποικιοκρατία, ἤ ἄν ὑποβαθμισθεῖ, ξανάρχεται μέ τό ἔμβλημα τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνα ἤ τῆς ἐθνικῆς ἀναγέννησης καί τῆς ἐθνικῆς ἑνότητας. Ἐάν ὅμως τό πολιτικό οἰκοδόμημα περιλαμβάνει περισσότερα ἀπό ἕνα ἔθνος, ὁ χάρτης του ξεσχίζεται, γιατί τό κάθε ἔθνος ἀνεξαρτοποιεῖται κάτω ἀπό τό ἔμβλημα τοῦ ἐθνικισμοῦ του. Ἔτσι ξεσχίσθηκε καί ὁ χάρτης τῶν αὐτοκρατοριῶν πού γνώρισε ὁ κόσμος, γιατί περιελάμβανε πολλά ἔθνη, πού τό καθένα δέν ἄργησε νά φανατισθεῖ ἐθνικιστικά καί νά διεκδικήσει τήν ἀνεξαρτησία του, ὁπότε ἡ αὐτοκρατορία διαλύθηκε γιά νά ξαναγυρίσουν στίς κοινωνικές τους ρίζες, τά συστατικά της. Ἄν ξαναδοῦμε τήν κάθε ἐποχή τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ κόσμου, θά βροῦμε τήν τρανή ἀπόδειξη.

Ἀλλά πάλι, γιατί νά σχηματίζονται αὐτές οἱ αὐτοκρατορίες ἀπό διάφορα ἔθνη; Ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στό ὅτι ἡ σύσταση τοῦ κράτους δέν εἶναι μόνο κοινωνικό οἰκοδόμημα ὅπως εἶναι ἡ οἰκογένεια, ἡ φυλή καί τό ἔθνος. Τό κράτος εἶναι πολιτική ὀντότητα πού δημιουργοῦν πολλοί παράγοντες, ὅπου ὁ ἐθνικισμός εἶναι τό πρώτιστο καί τό ἁπλούστερο. Καί τό ἐθνικιστικό κράτος εἶναι ἡ μόνη πολιτική μορφή πού ἐναρμονίζεται μέ τή φυσικοκοινωνική σύσταση, πού εἶναι διατηρητέα, πού δέν ἔχει ὑποταχθεῖ στόν δεσποτισμό ἄλλου ἰσχυρότερου ἐθνικισμοῦ, ἤ δέν ἔχει ἐπηρεασθεῖ σάν πολιτικό οἰκοδόμημα ἀπό τήν κοινωνική του δομή σάν κράτος, ὅπως γίνεται μέ τίς φυλές, τίς φατρίες καί τίς οἰκογένειες. Γιατί ἄν ἡ πολιτική δομή ὑπαχθεῖ στήν κοινωνική, φυλετική, οἰκογενειακή ἤ κοινοτική δομή προσλαμβάνοντας τίς ἰδιότητές τους, τότε θά διαβρωθεῖ.

Ὅσον ἀφορᾶ τούς ἄλλους παράγοντες γιά τή διάρθρωση τοῦ κράτους ἐκτός ἀπό τόν ἁπλό (ἐθνικιστικό κράτος), αὐτοί εἶναι θρησκευτικοί, οἰκονομικοί καί στρατιωτικοί.

Μέ τήν ἑνιαία θρησκεία πιθανόν νά σχηματισθεῖ ἕνα κράτος ἀπό πολλές ἐθνότητες. Τό ἴδιο μπορεῖ νά γίνει ἀπό οἰκονομική ἀνάγκη καί ἀπό τίς στρατιωτικές κατακτήσεις. Ἔτσι κάποτε ὁ κόσμος γίνεται μάρτυρας ἐμφάνισης ἑνός κράτους, ἤ μιᾶς αὐτοκρατορίας πού μετά τή βλέπει νά ἐξαφανίζεται σέ ἄλλη ἐποχή. Γιατί ὅταν τό ἐθνικιστικό πνεῦμα ἐμφανίζεται ἰσχυρότερο τοῦ θρησκευτικοῦ καί ὁ σπαραγμός ἐντείνεται μεταξύ τῶν διαφόρων ἐθνικοτήτων πού περικλείει, ἄς ὑποθέσουμε, ἡ θρησκεία, τό κάθε ἔθνος ἀνεξαρτοποιεῖται γυρίζοντας στήν κοινωνι-

κή ὑποδομή του, καί τότε ἐξαφανίζεται ἡ αὐτοκρατορία. Ὁ θρησκευτικός ρόλος ἐπανέρχεται, ὅταν τό θρησκευτικό πνεῦμα ἐμφανίζεται ἰσχυρότερο τοῦ ἐθνικιστικοῦ. Τότε ἑνώνονται οἱ διάφορες ἐθνότητες κάτω ἀπό τό λάβαρο τῆς ἑνιαίας θρησκείας, ὥσπου νά ξαναπροβάλει ὁ ρόλος τοῦ ἐθνικισμοῦ, κ.ο.κ.

Ὅλα τά κράτη πού ἀποτελοῦνται ἀπό διάφορες ἐθνότητες γιά λόγους θρησκευτικούς, ἤ οἰκονομικούς, ἤ στρατιωτικούς, ἤ δογματικούς θά κατακερματισθοῦν ἀπό τόν ἐθνικό σπαραγμό, ὡσότου ἀνεξαρτητοποιηθεῖ ἡ κάθε ἐθνικότητα καί ὁ κοινωνικός παράγοντας ἐπιβληθεῖ στόν πολιτικό παράγοντα.

Ἔτσι, παρά τίς πολιτικές ἀνάγκες, πού ἐπιβάλλουν τήν ἵδρυση τοῦ κράτους, τό ὑπόβαθρο τῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων εἶναι ἡ οἰκογένεια, κατόπιν ἡ φυλή, ὕστερα τό ἔθνος καί τέλος ἡ ἀνθρωπότητα. Ὁ βασικός παράγοντας εἶναι ὁ κοινωνικός πού εἶναι καί ὁ σταθερός, δηλαδή ὁ ἐθνικισμός. Πρέπει, κατά συνέπεια, νά δοθεῖ ἔμφαση στήν κοινωνική πραγματικότητα καί τήν καλλιέργεια τῆς οἰκογένειας, γιά νά προβάλει ὁ ἀκέραιος καί ὁ μορφωμένος ἄνθρωπος. Καί ὕστερα ἡ φυλή, σάν κοινωνικό στέγαστρο καί φυσικό κοινωνικό σχολεῖο, πού νά ἐκπαιδεύει κοινωνικά τόν ἄνθρωπο, σέ ἐπίπεδο ἀνώτερο ἀπό τήν οἰκογένεια, καί κατοπινά τό ἔθνος. Κι' αὐτό γιατί τό ἄτομο δέν γνωρίζει τίς κοινωνικές ἀξίες, παρά μόνο ἀπό τήν οἰκογένεια καί τή φυλή πού ἀποτελοῦν τήν φυσική κοινωνική δομή πού προχωρεῖ πρός τήν αὐτοδημιουργία της. Καί ἡ καλλιέργεια τῆς οἰκογένειας γίνεται χάρη τοῦ ἀτόμου καί τῆς φυλῆς, χάρη τῆς οἰκογένειας, τοῦ ἀτόμου καί τοῦ ἔθνους, δηλαδή τοῦ ἐθνικισμοῦ. Ὁ κοινωνικός παράγοντας εἶναι ἡ πραγματική καί παντοτεινή κινητήρια δύναμη τῆς ἱστορίας, καί κατά συνέπεια εἶναι ἐθνικός παράγοντας.

Ἡ παραγνώριση τοῦ ἐθνικοῦ δεσμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων ὁμάδων καί ἡ ἀνοικοδόμηση πολιτικοῦ καθεστῶτος πού νά ἀντίκειται στά κοινωνικά δεδομένα, εἶναι ἐφήμερο οἰκοδόμημα, πού θά γκρεμισθεῖ ἐξ αἰτίας τῆς κίνησης τοῦ κοινωνικοῦ παράγοντα τῶν ὁμάδων, μέ ἄλλα λόγια τῆς ἐθνικιστικῆς κίνησης τοῦ κάθε λαοῦ.

Αὐτές εἶναι δεδομένες βασικές ἀλήθειες στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου καί ὄχι συμπερασματικοί λογισμοί, πού πρέπει νά τίς ἀντιληφθεῖ ὁ κάθε ἄνθρωπος στόν κόσμο καί νά ἐργάζεται μέ ἐπίγνωση, γιά νά ἀξιοποιοῦνται οἱ ἐνέργειές του. Μέ ἄλλα λόγια, πρέπει νά γνωρίζει αὐτές τίς ἀτράνταχτες ἀλήθειες, γιά νά μή ὑπάρξει καμμιά ἐκτροπή, ἀβαρία, ἤ ζημιά στή ζωή τῶν ἀνθρώπινων μαζῶν, σάν συνέπεια τῆς μή κατανόησης, ἤ τῆς ἔλλειψης σεβασμοῦ πρός αὐτές τίς ἀρχές τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι τόσον ὁ ἄνδρας ὅσο καί ἡ γυναίκα εἶναι ἀνθρώπινα πλάσματα. Κατά συνέπεια εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἀπό ἀνθρώπινη ἄποψη εἶναι ἴσοι, καί ὅτι ἡ διάκριση τους σέ ἄνδρα καί γυναίκα εἶναι ἀδικαιολόγητη, κραυγαλέα ἀδικία. Γιατί ὅπως τρώει καί πίνει ὁ ἄνδρας, ἔτσι τρώει καί πίνει καί ἡ γυναίκα. Καί ἀγαπᾶ καί μισεῖ σάν τόν ἄνδρα. Σκέπτεται καί μαθαίνει καί ἀντιλαμβάνεται. Ἀκριβῶς ὅπως σκέπτεται, μαθαίνει καί ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνδρας. Καί ἔχει ἀνάγκη στέγης, ἔνδυσης καί μεταφορικοῦ μέσου, ὅπως τά χρειάζεται ἀκριβῶς καί ὁ ἄνδρας. Πεινᾶ καί διψᾶ, ζεῖ καί πεθαίνει, σάν τόν ἄνδρα.

Ὅμως, γιατί ἄνδρας; Καί γιατί γυναίκα; Ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία δέν ἀποτελεῖται μόνο ἀπό ἄνδρες ἤ μόνο ἀπό γυναῖκες, ἀλλά ἀπό ἄνδρες καί γυναῖκες, ὅπως τούς ἔπλασε ἡ φύση. Γιατί δέν πλάστηκαν μόνον ἄνδρες, ἤ μόνον γυναῖκες; Καί ποιά εἶναι ἡ διαφορά

μεταξύ ἀνδρῶν καί γυναικῶν, δηλαδή μεταξύ τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας; Γιατί ἡ πλάση δημιούργησε ἄνδρα καί γυναίκα;

Ἀσφαλῶς ὑπάρχει κάποια φυσική ἀνάγκη γιά τήν ὕπαρξη ἄνδρα καί γυναίκας καί ὄχι μόνο ἄνδρα ἤ μόνο γυναίκας. Ἄρα ὁ ἕνας δέν εἶναι ὁ ἄλλος.

Κατά συνέπεια ὑπάρχει μιά φυσιολογική διαφορά μεταξύ ἄνδρα καί γυναίκας. Καί ἡ ἀπόδειξη εἶναι ὅτι πλάστηκαν ἄνδρας καί γυναίκα πράμα πού σημαίνει, φυσικά, ὅτι ὑπάρχει κάποιος ρόλος γιά τόν καθένα, πού διαφέρει ἀνάλογα μέ τή μεταξύ τους διαφορά. Καί κατ' ἀνάγκη ὑπάρχουν βιοτικές συνθῆκες πού τίς ζεῖ ὁ καθένας τους, μέσα στίς ὁποῖες ἐκτελεῖ τόν διαφορετικό ἀπό τόν ἄλλο ρόλο του, σέ διαφορετικές συνθῆκες, ἕνα ρόλο φυσιολογικά διαφορετικό, καί πού γιά νά τόν γνωρίσουμε, πρέπει νά γνωρίσουμε τή διαφορά στή διάπλαση τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας. Ποιές εἶναι λοιπόν οἱ φυσιολογικές διαφορές μεταξύ τους;

Εἶναι ἡ διαφορά τοῦ φύλου, πού καθορίζει τό «θῆλυ» καί τό «ἄρρεν».

Σύμφωνα μέ τήν ὁρολογία ἑνός γυναικολόγου, «ἡ γυναίκα» ἐμμηνορροεῖ, ἤ ἀδιαθετεῖ κάθε μῆνα, πράγμα πού φυσικά, δέν συμβαίνει στόν ἄνδρα. Σ' αὐτή τήν ἐμμηνοροή ὑπόκειται ἡ γυναίκα φυσιολογικά. Ἄν παύσει νά ἐμμηνορροεῖ, θά ἔχει μείνει ἔγκυος καί τότε ἀδιαθετεῖ ἀπό τήν ἐγκυμοσύνη, γιά ἕνα περίπου χρόνο, δηλαδή μένει ἀδρανής μέχρι νά τεκνοποιήσει. Καί ὅταν γεννήσει ἤ ἀποβάλει, προσβάλλεται ἀπό ἐπιλόχιο πυρετό,

ἀσθένεια πού συνοδεύει τό πλεῖστο τῶν τοκετῶν καί τῶν ἀποβολῶν. Φυσικά ὁ ἄνδρας, ἐφ' ὅσον δέν συλλαμβάνει, δέν ὑπόκειται σέ τέτοιες ἀσθένειες, πού προσβάλλουν τή γυναίκα ἐπειδή εἶναι «θῆλυ». Ὕστερα ἡ γυναίκα θηλάζει τό νεογνό της. Ὁ θηλασμός διαρκεῖ κανονικά δύο χρόνια. Καί φυσιολογικός θηλασμός σημαίνει παραμονή τοῦ βρέφους κοντά στή μητέρα του, τῆς ὁποίας παραλύει ἡ δράση καί γίνεται ἄμεσα ὑπεύθυνη γιά ἕνα ἄλλο ἄνθρωπο, πού ἡ ἴδια τόν βοηθεῖ ν' ἀνταπεξέλθει σέ ὅλες τίς βιολογικές λειτουργίες του. Χωρίς αὐτήν, θά πεθάνει. Ὁ ἄνδρας δέν ἐγκυμονεῖ οὔτε θηλάζει».

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἀφήγηση τοῦ γιατροῦ.

Αὐτά τά φυσιολογικά δεδομένα συνιστοῦν διαφορές δημιουργίας, ὅπου δέν μποροῦν νά ἐξισωθοῦν ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναίκα. Αὐτές καθαυτές, ἀποτελοῦν πραγματικότητα πού δείχνει τήν ἀνάγκη ὕπαρξης ἀρσενικοῦ καί θηλυκοῦ γένους, καί ὅτι τόσον ὁ ἄνδρας ὅσο καί ἡ γυναίκα, ἔχουν ὁ καθένας διαφορετικό ἀπό τόν ἄλλο ρόλο, ἤ λειτούργημα, πού ἀποκλείουν τό «ἄρρεν» νά ἀντικαταστήσει τό «θῆλυ». Δηλαδή, δέν μπορεῖ ὁ ἄνδρας νά ἐκτελεῖ, ἀντί τῆς γυναίκας, αὐτές τίς φυσιολογικές λειτουργίες. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι αὐτές οἱ λειτουργίες ἀποτελοῦν βαρύ φορτίο γιά τή γυναίκα, πού τῆς στοιχίζει κόπο καί ταλαιπωρία, ὄχι εὐκαταφρόνητα. Χωρίς αὐτό τό λειτούργημα πού ἐκτελεῖ ἡ γυναίκα σταματᾶ ἡ ἀνθρώπινη ζωή. Κατά συνέπεια εἶναι φυσιολογικό λειτούργημα, οὔτε προαιρετικό, οὔτε ὑποχρεωτικό. Καί, ἐπί πλέον, εἶναι

ἀναγκαῖο, ἐφ' ὅσον τό μόνο ἐναλλακτικό πού ἀπομένει εἶναι ἡ ὁλική διακοπή τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Ὡστόσο ὑπάρχει ἡ θεληματική παρέμβαση κατά τῆς ἐγκυμοσύνης πού εἶναι ἐναλλαγή τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ὅπως ὑπάρχει καί ἡ μερική θεληματική παρέμβαση ἐνάντια στήν ἐγκυμοσύνη, καθώς καί ἡ παρέμβαση γιά νά τερματισθεῖ τό θήλασμα. Ὅλα αὐτά εἶναι κρῖκοι στήν ἁλυσσίδα τῶν ἐνεργειῶν ἐνάντια στή φυσιολογική ζωή, μέ ἐπιστέγασμα τόν φόνο: νά σκοτώσει, δηλαδή, ἡ γυναίκα τόν ἑαυτό της γιά νά μή μείνει ἔγκυος καί γιά νά μή θηλάσει. Ὅλα αὐτά δέν διαφέρουν ἀπό τίς λοιπές τεχνητές παρεμβάσεις ἐνάντια στή φύση τῆς ζωῆς πού συνίσταται στήν κύηση, τόν θηλασμό, τή μητρότητα καί τόν γάμο, ἄν καί ποικίλλουν στή βαθμολογική κατάταξη.

Ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ φυσικοῦ ρόλου τῆς μητρότητας πού ἀντικαθιστᾶ τή μητέρα μέ βρεφοκομεῖα, εἶναι ἡ ἀρχή τῆς ἄρνησης τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, καί μετατροπῆς της σέ βιολογική κοινωνία καί τεχνητή ζωή. Ἡ ἀπόσπαση τῶν παιδιῶν ἀπό τή μητέρα τους καί τό στοίβαγμα στά βρεφοκομεῖα, τά μετατρέπει σέ εἶδος νεοσσῶν, μέσα σέ βρεφοκομεῖα, πού μοιάζουν μέ ὀρνιθοτροφεῖα, ὅπου συγκεντρώνουν τούς νεοσσούς μετά τήν ἐκκόλαψη τους. Στό ἀνθρώπινο γένος αὐτό δέν ἁρμόζει. Δέν ταιριάζει μέ τή φύση του καί οὔτε συμβαδίζει μέ τό γόητρο του. Ἐκεῖνο πού ἁρμόζει εἶναι ἡ φυσική μητρότητα. Μέ ἄλλα λόγια τό παιδί πρέπει νά τό

μεγαλώσει ἡ μητέρα του, νά ἀνατραφεῖ μέσα σέ οἰκογένεια ὅπου ὑπάρχει μητρότητα, πατρότητα καί ἀδελφότητα, καί ὄχι σέ ὀρνιθοτροφεῖα, παρ' ὅλο πού καί οἱ ὄρνιθες ἔχουν ἀνάγκη ἀπό μητρότητα, σά φυσιολογική ἀνάγκη, ὅπως καί ὅλα τά ἄλλα ὄντα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἡ ἀνάπτυξη τους σέ τροφεῖα ὅμοια μέ βρεφοκομεῖα ἀντινομεῖ πρός τή φυσική ἐξέλιξη τους. Ἀκόμη καί αὐτό τό κρέας τους μοιάζει μᾶλλον μέ τό τεχνητό κρέας, παρά μέ τό νωπό. Τό κρέας τῶν πτηνῶν σέ σταθμούς πάχυνσης εἶναι ἄνοστο, καί ἴσως νά μήν εἶναι ὠφέλιμο, γιατί προέρχεται ἀπό πτηνά πού δέν ἀναπτύχθηκαν φυσιολογικά, δηλαδή δέν μεγάλωσαν στή θαλπωρή τῆς φυσιολογικῆς μητρότητας. Τά ἄγρια πουλιά εἶναι πιό νόστιμα καί πιό ὠφέλιμα, γιατί μεγάλωσαν κανονικά σέ μητρικό περιβάλλον καί τράφηκαν φυσιολογικά. Ὅσο γιά κείνους πού δέν ἔχουν οἰκογένεια, οὔτε στέγη, ἡ κοινωνία εἶναι ὁ κηδεμόνας τους. Καί μόνο γι' αὐτούς πρέπει ἡ κοινωνία νά ἱδρύσει τά ὀρφανοτροφεῖα καί τά ἀνάλογα ἱδρύματα, γιατί εἶναι προτιμότερο νά τούς φροντίζει τό κοινωνικό σύνολο, παρά ξένοι πού δέν εἶναι γονεῖς τους.

Ἄν γίνει μιά σφυγμομέτρηση γιά νά φανεῖ ποιά εἶναι ἡ αὐθόρμητη προτίμηση τοῦ παιδιοῦ ἀνάμεσα στή μητέρα καί τό βρεφοκομεῖο, τότε θά διαπιστωθεῖ ὅτι τό παιδί θά στραφεῖ πρός τή μητέρα του καί ὄχι πρός τό βρεφοκομεῖο. Καί ἐφ' ὅσον τό παιδί προτιμᾶ φυσιολογικά τή μητέρα του, ἡ μητέρα εἶναι τό φυσιολογικό καί σωστό στέγαστρο. Ἡ

τοποθέτηση τοῦ παιδιοῦ στό βρεφοκομεῖο, ἀποτελεῖ ἐξαναγκασμό καί βαναυσότητα σέ βάρος τῆς ἐλεύθερης φυσιολογικῆς κλίσης του.

῾Η φυσιολογική ἀνάπτυξη τῶν πραγμάτων εἶναι ἡ σωστή καί ἡ ἐλεύθερη ἀνάπτυξη. Καί ἡ μετατροπή τοῦ βρεφοκομείου σέ μάνα, ἀποτελεῖ καταπίεση, πού ἀντίκειται στήν ἐλεύθερη καί σωστή ἀνάπτυξη.

῎Αλλωστε ἡ μεταφορά τῶν παιδιῶν στά βρεφοκομεῖα γίνεται καταπιεστικά, ἤ μέ ἐκμετάλλευση τῆς ἀφέλειας καί ἀγαθότητας τοῦ παιδιοῦ, γιά καθαρά ὑλιστικούς λόγους, ὄχι κοινωνικούς. ῎Αν ἀπαλλάξουμε τά παιδιά ἀπό τήν καταπίεση καί τήν παιδική ἀφέλεια, τότε θά ἀπαρνηθοῦν τά βρεφοκομεῖα καί θά προσκολληθοῦν στή μητέρα τους. Μέ κανένα τρόπο δέν δικαιολογεῖται αὐτή ἡ παρά φύση καί μή ἀνθρώπινη ἐνέργεια.

Στό μεταξύ ἡ γυναίκα δέν ἐναρμονίζεται μέ τή φύση της, γιατί εἶναι ἀναγκασμένη νά ἀναλάβει καθήκοντα ἀντικοινωνικά καί ἀντιμητρικά.

῾Η γυναίκα, πού ὁ σωστός ρόλος πού τῆς χάρισε ἡ φύση, διαφέρει ἀπό τό ρόλο τοῦ ἄνδρα, πρέπει νά διέπεται ἀπό καταστάσεις διαφορετικές ἀπό τόν ἄνδρα, κάτω ἀπό τίς ὁποῖες νά ἐκτελεῖ τόν ρόλο της.

῾Η μητρότητα εἶναι λειτούργημα τοῦ γυναικείου φύλου καί ὄχι τοῦ ἀνδρικοῦ. Γι᾿ αὐτό εἶναι φυσικό τά παιδιά νά μή ἀποχωρίζονται τίς μητέρες. Καί ὁποιαδήποτε ἀπόπειρα ἐνάντια σ᾿ αὐτό ἀποτελεῖ καταπίεση καί δεσποτισμό. Καί ἡ μητέρα πού ἀπαρνεῖται τή

μητρότητα ἀντιβαίνει τόν φυσιολογικό ρόλο της στή ζωή. ᾿Επίσης πρέπει νά τῆς διασφαλισθοῦν ὅλα τά δικαιώματα καί οἱ κατάλληλες συνθῆκες, χωρίς τήν παραμικρή καταπίεση καί ἐξαναγκασμό, πού ὑποχρεώνουν τή γυναίκα νά ἐκτελεῖ τό φυσιολογικό της ρόλο μέσα σέ ἀφύσικες συνθῆκες. Αὐτό δημιουργεῖ μιά κατάσταση ἀντιφατική, γιατί ἄν ἡ γυναίκα ἀποποιηθεῖ ὑποχρεωτικά τό φυσιολογικό ρόλο της στήν τεκνοποίηση καί τή μητρότητα, τότε ἐκτίθεται στήν καταπίεση καί τόν δεσποτισμό. ῾Η γυναίκα πού ὑποχρεώνεται σέ μιά δουλειά πού τήν καθιστᾶ ἀνίκανη νά ἐκτελέσει τή φυσιολογική ἀποστολή της δέν εἶναι ἐλεύθερη καί ὑποχρεώνεται νά τό κάμει ἀπό ἀνάγκη. Κατά συνέπεια ἡ ἐλευθερία ἔγκειται στήν ἀνάγκη.

Οἱ συνθῆκες πού εἶναι κατάλληλες καί ἀπαραίτητες, ἐπίσης, στή γυναίκα γιά νά ἐπιτελέσει τή φυσιολογική ἀποστολή της (διαφορετική βέβαια ἀπό τή ἀποστολή τοῦ ἄνδρα) εἶναι κεῖνες πού ταιριάζουν σέ μιά ἐξασθενημένη ὕπαρξη, βαρυμένη μέ τήν ἐγκυμοσύνη, σ᾿ ἕνα ἄνθρωπο πού φέρνει μέσα του ἕνα ἄλλον ἄνθρωπο, πράγμα πού ὑποβιβάζει τό βαθμό τῆς σωματικῆς του ἀντοχῆς. Καί εἶναι ἄδικο, μέσα σ᾿ αὐτές τίς συνθῆκες, ἡ γυναίκα πού περνᾶ μιά ἀπό τίς φάσεις τῆς μητρότητας νά τοποθετεῖται σέ μία τέτοια ἀσυμβίβαστη κατάσταση σωματικῆς ἐργασίας.

Αὐτό στήν πραγματικότητα ἀποτελεῖ τιμωρία γι᾿ αὐτήν, γιατί προδίδει ἀνθρωπιστικά τή μητρότητα. ᾿Αποτελεῖ, ἐπίσης,

χαράτσι μέ τό όποῖο ἐπιβαρύνεται, γιατί μπῆκε στόν κόσμο τῶν ἀνδρῶν πού ἐξυπακούεται, δέν ἀνήκουν στό φύλο της.

Δέν ἀνταποκρίνεται στήν ἀλήθεια αὐτό πού ἰσχυρίζονται μερικοί (ἀνάμεσα σ' αὐτούς καί γυναῖκες) ὅτι ἡ γυναίκα ἐργάζεται θεληματικά. Τό κάνει γιατί ἡ σκληρή ὑλιστική κοινωνία τήν ἐξαναγκάζει νά τό κάνει κάτω ἀπό συνθῆκες καταπιεστικές, χωρίς ἡ ἴδια νά τό συναισθάνεται. Καί δέν μπορεῖ παρά νά ἐνδώσει στίς συνθῆκες αὐτῆς τῆς κοινωνίας, νομίζοντας ὅτι ἐνεργεῖ ἐλεύθερα.

Καί ὅμως, δέν εἶναι ἐλεύθερη μέσα στά πλαίσια τοῦ κανόνα πού ὁρίζει ὅτι «καμμιά διαφορά, μεταξύ ἄνδρα καί γυναίκας, δέν ὑπάρχει σέ ὅλα».

Ὁ ὅρος «ὅλα» ἀποτελεῖ μεγάλη ἀπάτη γιά τή γυναίκα. Αὐτός καταστρέφει τίς κατάλληλες καί ἀπαραίτητες προϋποθέσεις πού ἀποτελοῦν, γιά τή γυναίκα, καί ὄχι γιά τόν ἄνδρα, μιάν ἀνάγκη πού πρέπει νά εἶναι ἀποκλειστικό προνόμιο της, σύμφωνα μέ τή φύση πού τῆς χάρισε ἕνα ὁμαλό ρόλο νά παίζει στή ζωή.

Ἡ ἰσότητα, μεταξύ ἄνδρα καί γυναίκας στά βάρη πού ἐπωμίζονται εἶναι ἀδικία καί βαναυσότητα ὅταν ἡ γυναίκα ἐγκυμονεῖ. Καί, ἡ ἐξίσωση τους στή νηστεία καί τίς κακουχίες, ὅταν ἡ γυναίκα θηλάζει εἶναι ἐπίσης ἄδικη καί βάναυση. Καί ἰσότητα μεταξύ τους, σέ μία βρώμικη ἐργασία, ἀποτελεῖ παραμόρφωση τῆς ὀμορφιᾶς της καί ἀπέχθεια πρός τή θηλυκότητα της. Ἔτσι, κι ἐδῶ ὑπάρχει ἀδικία καί βαναυσότητα. Τό ἴδιο μπορεῖ νά

λεχθεῖ ἄν τή μάθουμε νά κάμνει μιά δουλειά ἀνάρμοστη μέ τή φύση της. Πουθενά, σέ κάθε τι τό ἀνθρώπινο, δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει διαφορά μεταξύ γυναίκας καί ἄνδρα. Ἔτσι, δέν ἐπιτρέπεται νά παντρεύονται χωρίς τή θέληση τους, ἤ νά χωρίζουν χωρίς μιά δίκαιη ἐκδίκαση πού νά δικαιώνει τόν ἕνα ἤ τόν ἄλλον, ἤ χωρίς κοινή συναίνεση, ἤ νά παντρεύεται ἡ γυναίκα χωρίς προκαταβολική συμφωνία γιά τό διαζύγιο, ἤ νά παντρεύεται ὁ ἄνδρας χωρίς συμφωνία, ἤ διαζύγιο. Στό μεταξύ τό σπίτι ἀνήκει στή γυναίκα, γιατί τό σπίτι εἶναι μιά ἀπό τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τή γυναίκα, πού ἐγκυμονεῖ, ἀδιαθετεῖ, γεννᾶ καί ἐκτελεῖ τά καθήκοντα τῆς μητέρας.

Καί ἡ στέγη τῆς μητρότητας, δηλαδή τό σπίτι, ἀνήκει στή γυναίκα. Αὐτό συμβαίνει ἀκόμη καί στόν κόσμο τῶν ἄλλων ζώων, πού ἡ φύση τά προίκισε μέ τό καθῆκον τῆς μητρότητας. Κατά συνέπεια εἶναι βάναυση ἡ στέρηση τῶν παιδιῶν ἀπό τή μητέρα τους, ἤ ἡ στέρηση τῆς μητέρας ἀπό τά παιδιά της.

Ἡ γυναίκα εἶναι «θῆλυ», δηλαδή μία βιολογική ἰδιοσυγκρασία διαφορετική ἀπό τόν ἄνδρα, πού εἶναι «ἄρρεν». Καί ἡ βιολογική ἰδιοσυγκρασία τῆς γυναίκας, πού εἶναι διαφορετική ἀπό τόν ἄνδρα, τῆς ἔδωσε ἰδιοτυπίες διαφορετικές στήν ἐμφάνιση καί τήν οὐσία. Ἔτσι διαφέρει ἡ εἰκόνα τῆς γυναίκας ἀπό τόν ἄνδρα, ὅπως διαφέρει καί τό θηλυκό γένος τῶν ὑπαρκτῶν φυτῶν, ζώων, στήν ὄψη καί στήν οὐσία, ἀπό τό ἀρσενικό. Αὐτή εἶναι μιά φυσική ἀλήθεια, πού δέν ἐπιδέχεται

συζήτηση. Τό ἀρσενικό, στό ζωϊκό καί τό φυτικό βασίλειο, πλάστηκε φυσιολογικά δυνατό καί τραχύ, ἐνῶ τό θηλυκό στά φυτά, τά ζῶα καί τόν ἄνθρωπο, πλάστηκε φυσιολογικά ὅμορφο καί τρυφερό. Αὐτά εἶναι ἀλήθειες φυσικές καί αἰώνιες πού διέπουν τήν πλάση τῶν ὄντων, πού ὀνομάζονται ἄνθρωπος, ζῶο, ἤ φυτό.

Μέ βάση λοιπόν τή διαφοροποίηση αὐτῆς τῆς πλάσης, καί τῶν κανόνων τῆς φύσης, τό «ἄρρεν» ἄσκησε ἀβίαστα τόν ρόλο τοῦ δυνατοῦ καί τοῦ τραχύ, ἁπλῶς γιατί ἔτσι πλάστηκε. Καί τό «θῆλυ» ἐπιδόθηκε μοιραῖα στόν τρυφερό καί ὡραῖο ρόλο, γιατί ἔτσι πλάστηκε.

Αὐτή ἡ φυσική βάση ἀποτελεῖ ἀπόδοση δικαιοσύνης, γιατί εἶναι φυσιολογική, ἀπό τήν μιά, καί ἀποτελεῖ βασική ὑποδομή τῆς ἐλευθερίας ἀπό τήν ἄλλη, γιατί τά δημιουργήματα πλάστηκαν ἐλεύθερα, καί κάθε παρέμβαση ἐνάντια στόν κανόνα τῆς ἐλευθερίας ἀποτελεῖ αὐθαιρεσία. Ἡ μή συμμόρφωση πρός αὐτούς τούς φυσικούς ρόλους καί ἡ παραβίαση τῶν πλαισίων τους, ἀποτελεῖ περιφρόνηση αὐτῶν τῶν ἴδιων ἀξιῶν τῆς ζωῆς καί καταστροφή τους. Ἄλλωστε, ἔτσι καθιερώθηκε ἡ φύση, νά βρίσκεται σέ ἁρμονία μέ τή διακίνηση τῆς ζωῆς στό παρόν καί στό μέλλον. Τό ὄν ὅταν δημιουργεῖται, παραμένει ἀσφαλῶς ὄν καί ζεῖ μέχρις ὅτου πεθάνει. Ἡ ἐπιβίωση λοιπόν μεταξύ τῆς ἀρχῆς καί τοῦ τέλους, στηρίζεται στόν φυσικό νόμο τῆς δημιουργίας, ὅπου δέν ὑπάρχει οὔτε ἐπιλογή, οὔτε ἐξαναγκασμός. Εἶναι φυσιολογική. Εἶναι ἡ φυσική ἐλευθερία. Καί στό ζῶο καί στό φυτό καί στόν ἄνθρωπο, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ὕπαρξη ἀρσενικοῦ καί θηλυκοῦ, ἀπό τή δημιουργία μέχρι τό τέλος. Καί ὄχι μόνο ἡ ὕπαρξη τους, εἶναι ἀπαραίτητη, ἀλλά ἐπίσης εἶναι ἀπαραίτητο τό νά ἐκτελοῦν τόν φυσιολογικό τους ρόλο γιά τόν ὁποῖο πλάστηκαν, καί μάλιστα μέ ἀπόλυτη ἱκανότητα, γιατί ἀλλοιῶς διαταράσσεται ἡ πορεία τῆς ζωῆς, πού ἀπορρέει ἀπό κάποιες συνθῆκες.

Ἡ κατάσταση πού ἐπικρατεῖ σήμερα στίς κοινωνίες, παντοῦ σχεδόν στόν κόσμο, ὀφείλεται στή σύγχυση, πού διέπει τόν ρόλο τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας, σάν συνέπεια τῶν ἐνεργειῶν νά μεταβληθεῖ ἡ γυναίκα σέ ἄνδρα. Ἐναρμονιζόμενοι μάλιστα πρός τήν πλάση καί τούς σκοπούς της, ὀφείλουν νά ἐπιτελοῦνται οἱ ρόλοι τους στήν ἐντέλεια. Τό ἀντίθετο ἀποτελεῖ ὀπισθοδρόμηση. Εἶναι κατεύθυνση ἀντίθετη πρός τή φύση, πού γκρεμίζει τήν ὑποδομή τῆς ἐλευθερίας. Εἶναι κάτι ἀντίθετο στή ζωή καί τήν ἐπιβίωση. Πρέπει ὁ καθένας τους νά ἐκτελεῖ τό ρόλο γιά τόν ὁποῖο πλάστηκε καί νά μή τόν ἀπεκδύεται. Γιατί ἡ ἐγκατάλειψη του, ἔστω καί κατά ἕνα μέρος, μόνο σέ ἀνορθόδοξες συνθῆκες συμβαίνει, δηλαδή μόνο σέ περιπτώσεις ἔκτακτες. Ἡ γυναίκα πού ἀπόσχει γιά λόγους ὑγείας ἀπό τήν ἐγκυμοσύνη, τόν γάμο, τό στόλισμα καί τήν τρυφερότητα της παραιτεῖται ἀπό τόν φυσικό ρόλο της στή ζωή, κάτω ἀπό αὐτές τίς ἔκτακτες συνθῆκες ὑγείας. Καί ἡ γυναίκα πού λόγω ἐργασίας ἀπόσχει ἀπό τήν ἐγκυμοσύνη, τόν γάμο τή

μητρότητα κλπ., παραιτεῖται ἀπό τό φυσιολογικό ρόλο της, πάλι κάτω ἀπό αὐτές τίς ἔκτακτες συνθῆκες ἀνάγκης. Τό ἴδιο, καί ἡ γυναίκα πού ἀποφεύγει, χωρίς νά μεσολαβήσει οὐσιαστική αἰτία τήν ἐγκυμοσύνη, τόν γάμο ἤ τή μητρότητα κλπ., παραιτεῖται ἀπό τόν φυσικό ρόλο της, κάτω ἀπό συνθῆκες ἔκτακτης ἀνάγκης, ἤ πνευματικῆς διαστροφῆς, ἀπό τίς ἐπιταγές τῆς φύσεως καί τῆς πλάσεως.

Λοιπόν, ἡ μή ἐπιτέλεση τοῦ φυσικοῦ ρόλου τῆς γυναίκας ἤ τοῦ ἄνδρα στή ζωή, δέν μπορεῖ νά γίνεται παρά ὕστερα ἀπό ἔκτακτες συνθῆκες πού ἀντίκεινται στήν ἐλευθερία, καί ἐκθέτουν τήν ἐπιβίωση σέ κίνδυνο. Ἔτσι ἀπαραίτητη εἶναι μιά παγκόσμια ἐπανάσταση, γιά νά ξεριζώσει ὅλες τίς ὑλικές συνθῆκες πού ἐμποδίζουν τή γυναίκα νά ἐκτελέσει τό φυσικό της ρόλο στή ζωή καί πού τῆς ἐπιβάλλουν νά ἐκτελεῖ τά καθήκοντα τοῦ ἄνδρα γιά νά ἐξισωθεῖ μαζί του στά δικαιώματα. Αὐτή ἡ ἐπανάσταση θά ἔρθει ὁπωσδήποτε, εἰδικά στίς βιομηχανικές κοινωνίες, σάν ἀντίδραση τοῦ ἔνστικτου τῆς ἐπιβίωσης, καί μάλιστα χωρίς ὑποκίνηση γι' αὐτή τήν ἐπανάσταση, ὅπως γίνεται π.χ. μέ τό Πράσινο βιβλίο.

Σήμερα ὅλες οἱ κοινωνίες βλέπουν τή γυναίκα ἀποκλειστικά σάν εἶδος. Καί ἡ μέν Ἀνατολή τή βλέπει σάν ἐμπόρευμα πού ἀγοράζεται καί πουλιέται, ἐνῶ ἡ Δύση τή βλέπει ὄχι σάν «θηλυκό».

Ἡ ἐξώθηση τῆς γυναίκας πρός τήν ἀνδρική ἐργασία, ἀποτελεῖ ἄδικη προσβολή

τῆς θηλυκότητας μέ τήν ὁποία τήν προίκισε ἡ φύση, γιά ἕνα ἀπαραίτητο στή ζωή σκοπό. Ἡ ἀνδρική ἐργασία ἐξαφανίζει τά ὡραῖα χαρακτηριστικά τῆς γυναίκας, πού ἡ πλάση θέλησε νά δημιουργήσει, γιά νά τήν κάμει νά διαδραματίσει ἕνα ρόλο διαφορετικό ἀπό ἐκεῖνο πού ταιριάζει σέ ὅσους δέν εἶναι «θήλεις». Εἶναι ἀκριβῶς σάν τά λουλούδια πού δημιουργήθηκαν γιά νά ἑλκύουν τή γονιμοποίηση καί νά παράγουν, τούς σπόρους, πού ἄν ἐκλείψουν θά τερματισθεῖ ὁ ρόλος τῶν φυτῶν στή ζωή. Εἶναι οἱ ζωγραφιές πού χάραξε ἡ φύση στή πεταλούδα, τά πουλιά καί ἄλλα θηλυκά, πουλιά.ζῶα, γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν φυσικό, ζωτικό σκοπό. Ἄν ἡ γυναίκα ἐπιδοθεῖ στήν ἐργασία τοῦ ἄνδρα, τότε θά πρέπει νά μεταβληθεῖ σέ ἄνδρα, ἐγκαταλείποντας τόν ρόλο της καί τήν ὀμορφιά της.

Ἡ γυναίκα ἔχει ἀκέραια τά δικαιώματα της, χωρίς νά ἐξαναγκάζεται νά μετατραπεῖ σέ ἄνδρα ξεφεύγοντας ἀπό τή θηλυκότητα της.

Ἡ σωματική διάπλαση πού φυσιολογικά εἶναι διαφορετική στόν ἄνδρα καί διαφορετική στή γυναίκα, ὁδηγεῖ σέ μιά διαφοροποίηση τῆς λειτουργίας τῶν ὀργάνων τῆς γυναίκας καί τοῦ ἄνδρα. Κι αὐτό μέ τή σειρά του ὁδηγεῖ σέ διαφοροποίηση τῆς λειτουργίας τῶν μελῶν τῶν δύο φύλων, στή διαφοροποίηση τῶν διαθέσεων τῆς ψυχολογίας, τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τῆς μορφῆς τοῦ σώματος. Ἡ γυναίκα εἶναι εὔσπλαχνη, ὄμορφη, ξεσπᾶ εὔκολα σέ λυγμούς, φοβᾶται. Γενικά, σάν συνέπεια τῆς φυσιολογικῆς διάπλασης της,

εἶναι λεπτή, ἐνῶ ὁ ἄνδρας εἶναι τραχύς.

Ἡ παραγνώριση τῶν φυσιολογικῶν διαφορῶν μεταξύ τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας καί ἡ σύγχυση τῶν ρόλων τους, ἀποτελοῦν ἐντελῶς ἀπολίτιστη τακτική, ἀντίθετη πρός τούς νόμους τῆς φύσεως, καταστρεπτική γιά τήν ἀνθρώπινη ζωή, καί εἶναι βασική αἰτία τῆς δυστυχίας μέσα στήν κοινωνική ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ βιομηχανικές κοινωνίες στήν ἐποχή μας, πού προδιάθεσαν τή γυναίκα γιά τήν σωματική ἐργασία ὅπως στόν ἄνδρα, σέ βάρος τῆς θηλυκότητας της, καί τοῦ φυσικοῦ ρόλου της στή ζωή, ἀπό ἄποψη ὀμορφιᾶς, μητρότητας, καί ἠρεμίας, εἶναι ἀπολίτιστες καί ὑλιστικές. Καί ἀποτελεῖ ἠλιθιότητα καί κίνδυνο ἡ ἀπομίμηση τους, τόσο γιά τόν πολιτισμό ὅσο καί γιά τήν ἀνθρωπότητα.

Τό ζήτημα, λοιπόν δέν εἶναι ἄν πρέπει νά ἐργασθεῖ ἡ γυναίκα ἤ ὄχι, γιατί εἶναι ἀνοησία νά τοποθετεῖ τό θέμα μέ αὐτόν τόν τρόπο, ἀφοῦ ἡ κοινωνία ὀφείλει νά ἐξασφαλίσει ἐργασία γιά ὅλα τά ἱκανά καί ἔχοντα ἀνάγκη νά ἐργασθοῦν μέλη της, ἄνδρες καί γυναῖκες. Ἀλλά νά ἐργασθεῖ ὁ καθένας στόν τομέα πού τοῦ ἁρμόζει, καί νά μή ἐξαναγκάζεται κάτω ἀπό καταπίεση, νά ἐκτελεῖ μιάν ἐργασία πού δέν τοῦ ταιριάζει.

Καί εἶναι ἀδικία καί δεσποτισμός νά ὑποχρεώνονται τά παιδιά νά ἐργάζονται κάτω ἀπό συνθῆκες πού διέπουν τούς μεγάλους. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς γυναῖκες πού ὑποχρεώνονται νά ἐργασθοῦν κάτω ἀπό τίς ἴδιες συνθῆκες πού διέπουν τούς ἄνδρες.

Ἐλευθερία σημαίνει νά ἀποκτᾶ κανείς τίς γνώσεις πού τοῦ ἁρμόζουν καί πού τοῦ ἐξασφαλίζουν τά προσόντα γιά μιά ἐργασία πού τοῦ ταιριάζει. Ὡστόσο εἶναι δεσποτισμός νά διδάσκεται ὁ ἄνθρωπος γνώσεις πού δέν τοῦ ταιριάζουν καί πού τόν ὁδηγοῦν σέ μιάν ἀκατάλληλη γι' αὐτόν ἐργασία. Καί ἐργασία πού ἁρμόζει στόν ἄνδρα δέν ἁρμόζει στή γυναίκα. Ἐνῶ ἡ γνώση πού ταιριάζει στό παιδί, δέν εἶναι ἡ γνώση πού ταιριάζει στόν μεγάλο.

Στά ἀνθρώπινα δικαιώματα δέν ὑπάρχει διαφορά μεταξύ ἄνδρα καί γυναίκας, μεγάλου ἤ μικροῦ. Καί ὑπάρχει ἀπόλυτη ἰσότητα μεταξύ τους, σέ ὅτι ἀφορᾶ τά καθήκοντα πού ὀφείλουν νά ἐπιτελέσουν.

ΟΙ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ

ΟΙ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ

Τί εἶναι ἡ μειονότητα; Ποιά τά ὑπέρ καί ποιά τά κατά; Καί πῶς μπορεῖ νά λυθεῖ τό πρόβλημα τῆς μειονότητας, στό φῶς τῶν λύσεων πού προβλέπει ἡ Γ΄ Παγκόσμια θεωρία, γιά τά διάφορα προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ μειονότητες εἶναι μόνο δύο εἰδῶν: Μειονότητα πού ἀπορρέει ἀπό ἔθνος καί ἔχει σάν κοινωνικό πλαίσιο τό ἔθνος της, καί μειονότητα χωρίς ἐθνικό ὑπόβαθρο, καί πού ἔχει αὐτούσιο κοινωνικό πλαίσιο. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ μειονότητες ἀποτελοῦν ἱστορικό καταστάλαγμα, πού χάρη στήν καταγωγή τους καί τήν κοινή μοῖρα, μετατρέπονται σέ ἔθνος. Αὐτές οἱ μειονότητες ἔχουν, ὅπως διαπιστώσαμε, αὐτούσια δικά τους κοινωνικά δικαιώματα, πού εἶναι ἄδικο νά θιγοῦν ἀπό τήν ὁποιαδήποτε πλειονότητα. Τό κοινωνικό χαρακτηριστικό τους εἶναι αὐτόνομο καί δέν μπορεῖ νά ἐκχωρηθεῖ ἤ νά ἀφαιρεθεῖ. Ὅσο γιά τά πολιτικά καί οἰκονομικά τους προβλή-

ματα, αὐτά δέν λύνονται παρά μέσα στήν κοινωνία τῶν μαζῶν πού πρέπει νά κατέχουν τήν ἐξουσία, τόν πλοῦτο καί τόν ὁπλισμό. Εἶναι ἀδικία καί δεσποτισμός νά θεωρεῖται ἡ μειονότητα, πολιτικά καί οἰκονομικά, σάν μειονότητα.

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ

Οἱ μαῦροι θά ἐπικρατήσουν στόν κόσμο. Ἡ τελευταία ἐποχή σκλαβιᾶς, ἦταν ἡ ἐποχή πού ἡ λευκή φυλή ὑποδούλωσε τή μαύρη φυλή. Αὐτή ἡ ἐποχή θά μείνει χαραγμένη στό μυαλό τοῦ μαύρου ἀνθρώπου, μέχρις ὅτου αἰσθανθεῖ ὅτι ἡ ὑπόληψη του ἔχει ἀποκατασταθεῖ.

Αὐτό τό τραγικό ἱστορικό συμβάν, ἡ πικρία πού δημιουργεῖ καί ἡ ψυχολογική ἀναζήτηση ἱκανοποίησης, μέ τήν ἀποκατάσταση τῆς ὑπόληψης μιᾶς ὁλόκληρης φυλῆς, ἀποτελεῖ τήν ψυχολογική αἰτιολογία πού δέν μπορεῖ νά παραγνωρισθεῖ στό κίνημα τῆς μαύρης φυλῆς ὡσότου πάρει ἐκδίκηση καί κυριαρχήσει. Ἄς προστεθεῖ σέ ὅλα αὐτά τό ἀναπόφευκτο τῶν κοινωνικο-ιστορικῶν κυκλωμάτων, πού ἕνα ἀπ᾽ αὐτά εἶναι ὅτι ἡ κίτρινη φυλή εἶχε κυριαρχήσει στόν κόσμο, ὅταν προχώρησε ἀπό τήν Ἀσία πρός τίς ἄλλες ἠπείρους. Ὕστερα ἦρθε ἡ σειρά τῆς λευκῆς φυλῆς, πού πραγματοποίησε μιά

εὐρεία ἀποικιοκρατική ἐπέλαση καί ἔζωσε ὅλες τίς ἠπείρους τοῦ κόσμου. Τώρα, ἦρθε ἡ σειρά τῆς μαύρης φυλῆς νά κυριαρχήσει κι αὐτή.

Ἡ μαύρη φυλή βρίσκεται σέ πολύ καθυστερημένη κοινωνική θέση. Ἐντούτοις, αὐτή ἡ καθυστέρηση ἐργάζεται ἀριθμητικά γιά τήν ὑπεροχή αὐτῆς τῆς φυλῆς. Γιατί τό χαμηλό ἐπίπεδο διαβίωσης τῶν μαύρων τούς κράτησε μακρυά ἀπό τοῦ νά μάθουν τούς τρόπους ἐλέγχου τῶν γεννήσεων καί τοῦ οἰκογενειακοῦ προγραμματισμοῦ. Ἐπίσης οἱ κοινωνικές τους συνήθειες, καθυστερημένες κι αὐτές, γίνονται αἰτία νά πολλαπλασιάζονται ἀσυγκράτητα ἐνῶ λιγοστεύει ὁ ἀριθμός τῶν ἄλλων φυλῶν, ἐξ αἰτίας τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων, τῆς μείωσης τῶν γάμων καί τῆς συνεχιζόμενης ἀπασχόλησης στήν ἐργασία, ἀντίθετα ἀπό τούς μαύρους, πού βρίσκεται σέ κατάσταση νωθρότητας κάτω ἀπό τό συνεχῆ καύσωνα.

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

῾Η παιδεία, ἤ ἡ μάθηση, δέν βρίσκεται στό μεθοδευμένο πρόγραμμα ἤ τήν ταξινομημένη ὕλη, πού ἀναγκάζει τή νεολαία ν᾿ ἀποστηθίζει ἀπό τά ἔντυπα βιβλία, μέσα σέ καθορισμένες ὧρες, καθισμένη στίς σειρές τῶν θρανίων.

Αὐτή ἡ μέθοδος διδασκαλίας, πού κυριαρχεῖ τώρα σέ ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου, ἀντίκειται στήν ἐλευθερία. ῾Η ὑποχρεωτική διδασκαλία, γιά τήν ὁποία ὑπερηφανεύονται τά κράτη σ᾿ ὅλο τό κόσμο πού κατορθώνουν ἑκάστοτε νά τήν ἐπιβάλλουν στή νεολαία τους, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά μέσα καταπίεσης τῆς ἐλευθερίας. Εἶναι μιά ἀναγκαστική ἐξαφάνιση τῶν ἀνθρώπινων προσόντων. Εἶναι μιά ἐξαναγκαστική καθοδήγηση πρός ἀνθρώπινες προτιμήσεις. Εἶναι δεσποτική πράξη, πού σκοτώνει τήν ἐλευθερία, γιατί ἐμποδίζει τόν ἄνθρωπο νά κάνει ἐλεύθερη ἐκλογή, νά θαυματουργήσει καί νά διακριθεῖ. ᾿Αποτελεῖ δεσποτισμό ὁ ἐξαναγκασμός τοῦ ἀν-

θρώπου νά μάθει κάτι τό συγκεκριμένο πού πάντα τοῦ ἐπιβάλλει ἡ συγκεκριμένη ὕλη τῆς διδασκαλίας.

῾Η ὑποχρεωτική παιδεία, καί ἡ μεθοδευμένη παιδεία εἶναι στήν πραγματικότητα ὑποχρεωτική ἀποβλάκωση τῶν μαζῶν. Καί ὅσα κράτη καθορίζουν τήν πορεία τῆς διδασκαλίας μέ ἐπίσημες μεθόδους, ὑποχρεώνοντας τούς ἀνθρώπους νά συμμορφωθοῦν μέ τόν ἐπίσημο καθορισμό τῆς διδακτέας ὕλης τῶν γνώσεων, καταπιέζουν τούς πολίτες τους. Ὅλες οἱ μέθοδοι διδασκαλίας πού ἐφαρμόζονται παντοῦ στόν κόσμο, πρέπει νά καταστραφοῦν μέ παγκόσμια ἐπανάσταση, πού νά ἀπελευθερώσει τό μυαλό τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τίς μεθόδους τοῦ φανατισμοῦ καί τῆς ἐσκεμμένης προσαρμογῆς τοῦ γούστου τῶν ἀντιλήψεων καί τῆς νοοτροπίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅμως αὐτό δέν σημαίνει καί κλείσιμο τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων, ὅπως μπορεῖ νά φαντασθοῦν οἱ ἐπιπόλαιοι, διαβάζοντας τίς παραπάνω γραμμές, οὔτε καί ἀποστροφή ἀπό τή μάθηση. Ἀντίθετα, τοῦτο ἐξασφαλίζει παντός εἴδους ἐκπαίδευση στήν κοινωνία, καί ἐλεύθερη αὐτόβουλη ἐκλογή, γιά τήν ἐκπαίδευση πού ὁ καθένας προτιμᾶ. Ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι ἡ ἐπάρκεια τῶν ἐκπαιδευτηρίων γιά ὅλα τά εἴδη τῆς γνώσης. Ἄν δέν ἐπιτευχθεῖ ἐπάρκεια, τότε ἡ ἀνθρώπινη ἐλευθερία περιορίζεται καί ὁ ἄνθρωπος ἐξαναγκάζεται νά διδαχθεῖ ὁρισμένες γνώσεις, ὅσες εἶναι προσιτές, καί ταυτόχρονα νά στερηθεῖ τό φυσικό δικαίωμα του, σάν ἀποτέλεσμα ἔλλειψης τῶν λοιπῶν γνώσεων. Καί

οἱ κοινωνίες πού ἐμποδίζουν τή γνώση καί τή μονοπωλοῦν, εἶναι κοινωνίες ἀντιδραστικές, πού ἀπό φανατισμό πρεσβεύουν τήν ἀμάθεια, καί ἐχθρεύονται τήν ἐλευθερία. Τό ἴδιο καί οἱ κοινωνίες πού ἐμποδίζουν τή διδαχή τῆς θρησκείας,ὅπως ἔχει, εἶναι ἀντιδραστικές κοινωνίες, πού ἀπό φανατισμό πρεσβεύουν τήν ἀμάθεια καί ἐχθρεύονται τήν ἐλευθερία. Αὐτό ἰσχύει ἐπίσης καί γιά τίς κοινωνίες πού μονοπωλοῦν τήν θρησκογνωσία. Ἀλλά καί οἱ κοινωνίες πού παραμορφώνουν τίς θρησκεῖες τῶν ἄλλων, τόν πολιτισμό καί τήν ἀγωγή τους, εἶναι φανατισμένες, ἀντιδραστικές καί ἐχθρικές πρός τήν ἐλευθερία.

Ἐπίσης, οἱ κοινωνίες πού ἐμποδίζουν τή διάδοση τῆς ὑλιστικῆς γνώσης, εἶναι κοινωνίες ἀντιδραστικές πού ἀπό φανατισμό πρεσβεύουν τήν ἀμάθεια καί ἐχθρεύονται τήν ἐλευθερία, ὅπως ἀκριβῶς καί ἐκεῖνες πού μονοπωλοῦν τήν ὑλιστική γνώση. ῾Η γνώση εἶναι φυσικό δικαίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου, καί κανένας δέν δικαιοῦται νά τοῦ τή στερήσει μέ ὁποιαδήποτε δικαιολογία, ἐκτός ἄν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἐνεργήσει μέ τέτοιο τρόπο πού θά τοῦ τή στερήσουν.

῾Η ἀμάθεια θά ἐκλείψει, ὅταν τό καθετί παρουσιάζεται ὅπως ἀκριβῶς ἔχει καί ὅταν ἡ γνώση γιά τό καθετί ἐξασφαλισθεῖ στόν ἄνθρωπο, μέ τόν τρόπο πού τοῦ ταιριάζει.

ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΕΣ

ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΕΣ

Ὁ ἄνθρωπος θά ἐξακολουθεῖ νά παραμένει καθυστερημένος, ἐφόσον θά εἶναι ἀνίκανος νά ἐκφράζεται μέ μιά γλώσσα. Καί ὡσότου ὁ ἄνθρωπος ὑλοποιήσει αὐτή τήν ἀνθρώπινη προσδοκία, πού φαίνεται ὡστόσο ἀνέφικτη, ἡ ἔκφραση τῆς χαρᾶς καί τῆς λύπης, τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, τῆς ὀμορφιᾶς καί τῆς ἀσχήμιας, τῆς θνητότητας καί τῆς ἀθανασίας τῆς ἀγάπης καί τοῦ μίσους, τῶν χρωμάτων καί τῶν αἰσθήσεων, τοῦ γούστου καί τῆς διάθεσης, θά περιορίζεται στή γλώσσα πού μιλᾶ αὐθόρμητα ὁ κάθε λαός. Καί ἡ ἀγωγή θά ἐξαρτᾶται ἀπό τό αἴσθημα πού δημιουργεῖ ἡ γλώσσα στήν ἀντίληψη τοῦ ἀτόμου.

Ἡ ἐκμάθηση μιᾶς γλώσσας, ὅποιας κι ἄν εἶναι, δέν ἀποτελεῖ λύση. Πρός τό παρόν τό ζήτημα θά μένει ὁπωσδήποτε ἄλυτο, ὥσπου νά ξεπερασθεῖ ἡ διαδικασία τῆς ἑνιαίας γλώσσας ἀπό χρονικές περιόδους καί γενεές, καί ὑπό τόν ὅρο νά ἐκλείψει ἀπό τίς γενεές

αὐτές ὁ κληρονομικός παράγοντας μέ τήν παρέλευση ἀρκετοῦ χρόνου, ἐπειδή οἱ αἰσθήσεις, ἡ καλαισθησία καί οἱ διαθέσεις τῶν προγόνων καί πατέρων διαμορφώνουν τίς αἰσθήσεις, τήν καλαισθησία καί τίς διαθέσεις τῶν ἀπογόνων. 'Εάν λοιπόν οἱ προπάτορες ἐκφράζονταν μέ διάφορες γλῶσσες καί οἱ ἀπόγονοι μέ μιά μόνο, αὐτοί, οἱ ἀπόγονοι δέν θά συμμερίζονται μεταξύ τους τή δική τους καλαισθησία ἀκόμη καί ὅταν μιλοῦν μιάν ἑνιαία γλώσσα. 'Η κοινότητα τῆς καλαισθησίας δέν ἐπιτυγχάνεται παρά ὅταν ἡ νέα γλώσσα δημιουργήσει τήν καλαισθησία καί τίς αἰσθήσεις τῶν ἀλληλοδιαδόχων γενεῶν.

"Αν μιά ὁμάδα ἀνθρώπων στίς θλίψεις της ντύνεται στ' ἄσπρα καί ἡ ἄλλη ντύνεται στά μαῦρα, γιά τό ἴδιο γεγονός, οἱ αἰσθήσεις τῆς κάθε ὁμάδας θά διαμορφώνονται ἀνάλογα μέ τά δύο χρώματα. Μέ ἄλλα λόγια ἡ μιά θ' ἀντιπαθεῖ τό μαῦρο καί ἡ ἄλλη θά τό συμπαθεῖ, καί τό ἀντίθετο. Αὐτή εἶναι ἡ αἴσθηση πού ἐπιδρᾶ ὑλιστικά στά κύτταρα καί σέ ὅλα τά μόρια καί τίς κινήσεις τους στό σῶμα. "Ετσι ἡ διαμόρφωση μεταβιβάζεται κληρονομικά καί ὁ κληρονόμος θά μισεῖ τό χρῶμα πού μισεῖ ὁ κληροδότης του. Καί οἱ λαοί δέν θά ἐναρμονίζονται παρά μέ τίς τέχνες καί τίς ὑποθῆκες τους, ὄχι ὅμως μέ τίς τέχνες τῶν ἄλλων, ἀπό κληρονομικότητα, ἔστω κι' ἄν αὐτοί οἱ λαοί, διαφορετικῆς προελεύσεως, μιλᾶνε τώρα ἑνιαία γλώσσα.

Αὐτή ἡ διαφοροποίηση φαίνεται, στό κατώτατο ἐπίπεδο της, ἀκόμη καί μεταξύ τῶν κοινοτήτων τοῦ ἴδιου λαοῦ.

'Η ἐκμάθηση μιᾶς γλώσσας δέν ἀποτελεῖ πρόβλημα καί ἡ κατανόηση τῶν ξένων τεχνῶν σάν ἀποτέλεσμα τῆς γνώσης τῆς γλώσσας τῶν ἄλλων, δέν εἶναι πάλι πρόβλημα. "Ομως τό πραγματικό πρόβλημα βρίσκεται στήν ὁλόψυχη πραγματική ἀναπροσαρμογή πρός τή γλώσσα τῶν ἄλλων.

Κι' αὐτό θά εἶναι ἀδύνατο νά συντελεσθεῖ, μέχρις ὅτου ἐκλείψει ἡ ἐπίδραση τῆς κληρονομικότητας πάνω στό ἀνθρώπινο σῶμα πού μεταστρέφεται πρός τήν ἑνιαία γλώσσα.

'Η ἀνθρωπότητα ἐξακολουθεῖ νά εἶναι πολύ ὀπισθοδρομική, ἐπειδή ὁ ἄνθρωπος δέν συνεννοεῖται μέ τόν συνάνθρωπο του μέ μία κοινή γλώσσα, πού τήν κληρονόμησε καί δέν τή διδάχθηκε. 'Η ὑλοποίηση αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ἀπό τήν ἀνθρωπότητα, εἶναι θέμα χρόνου, ἐκτός ἄν ὁ πολιτισμός ὑποστεῖ ὑποτροπή.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ, ΙΠΠΑΣΙΑ ΚΑΙ ΘΕΑ-ΜΑΤΑ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ, ΙΠΠΑΣΙΑ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ

῾Ο ἀθλητισμός ἀσκεῖται εἴτε κατ᾽ ἰδίαν, ὅπως γίνεται μέ τήν προσευχή, πού κάνει ὁ ἄνθρωπος μόνος του, ἔστω καί μέσα σ᾽ ἕνα κλειστό δωμάτιο, εἴτε δημόσια στά διάφορα γήπεδα, ὅπου πάλι γίνονται ὁμαδικές προσευχές στούς τόπους λατρείας. ῾Ο κατ᾽ ἰδίαν ἀθλητισμός ἀφορᾶ τό ἴδιο τό ἄτομο, ἐνῶ ὁ δεύτερος ἐνδιαφέρει ὅλο τό λαό καί κανένας δέν μπορεῖ νά τόν ἐξασκήσει ἀντί αὐτοῦ. Γιατί, ὅπως εἶναι ἀδιανόητο νά μποῦν τά πλήθη σ᾽ ἕνα τόπο λατρείας γιά νά γίνουν θεατές ἑνός ἤ περισσοτέρων ἀτόμων πού προσεύχονται, χωρίς αὐτά τά πλήθη νά λαμβάνουν μέρος στήν προσευχή, ἔτσι εἶναι ἀδιανόητο νά μπαίνουν τά πλήθη στά γήπεδα καί στούς στίβους γιά νά δοῦν ἕνα παίκτη ἤ πολλούς παῖκτες, χωρίς αὐτά νά ἀγωνίζονται στό ἴδιο ἄθλημα.

῾Ο ἀθλητισμός εἶναι σάν τήν προσευχή, τό φαγητό, τή θέρμανση καί τόν ἐξαερισμό. Μήπως δέν εἶναι ἀδιανόητο νά μπαίνουν οἱ

ἄνθρωποι σ' ἕνα ἑστιατόριο γιά νά δοῦν ἕνα ἄτομο, ἤ μιά ὁμάδα ἀνθρώπων νά τρώγει; Ἤ ἕνα ἄτομο, ἤ μιά ὁμάδα νά ἀπολαμβάνει τή θέρμανση καί νά ζεσταίνεται γιά λογαριασμό τῶν πολλῶν; Ἔτσι εἶναι παράλογο ἡ κοινωνία νά ἐπιτρέπει σ' ἕνα ἄτομο ἤ μιάν ὁμάδα νά μονοπωλεῖ τόν ἀθλητισμό, καί νά ἐπιβαρύνεται (ἡ κοινωνία) μέ τά ἔξοδα τῆς μονοπώλησης πρός ὄφελος ἑνός ἀτόμου ἤ μιᾶς ὁμάδας. Ὅπως ἀκριβῶς δέν δικαιολογεῖται, δημοκρατικά, ὁ λαός νά ἐπιτρέπει σ' ἕνα ἄτομο ἤ μιά ὁμάδα, ἄς εἶναι καί κόμμα, τάξη, κοινότητα, φυλή ἤ συμβούλιο, νά ρυθμίζει, ἀντί αὐτοῦ τήν τύχη του καί νά αἰσθάνεται ἀντί αὐτοῦ, τίς ἀνάγκες του.

Ὁ ἰδιωτικός ἀθλητισμός δέν ἐνδιαφέρει παρά ὅποιον τόν ἐξασκεῖ μέ εὐθύνη του καί μέ ἔξοδα του. Ὅμως ὁ δημόσιος ἀθλητισμός εἶναι δημόσια ἀνάγκη γιά τούς ἀνθρώπους, καί κανένας δέν τούς ἀντικαθιστᾶ στήν ἐξάσκηση του, ὑλικά καί δημοκρατικά. Γιατί, ὑλικά μέν αὐτός ὁ ἐκπρόσωπος δέν μπορεῖ νά μεταβιβάσει στούς ἄλλους ὅσα ὀφέλη ἀποκόμισε γιά τό σῶμα καί πνεῦμα του. Καί δημοκρατικά γιατί κανένα ἄτομο ἤ ὁμάδα δέν δικαιοῦται, παραγνωρίζοντας τούς ἄλλους, νά μονοπωλήσει τόν ἀθλητισμό, τήν ἐξουσία, τόν πλοῦτο, ἤ τά ὅπλα.

Οἱ ἀθλητικές λέσχες πού εἶναι σήμερα ἡ ὑποδομή τοῦ παραδοσιακοῦ ἀθλητισμοῦ στόν κόσμο καί πού ἀπορροφοῦν ὅλες τίς δημόσιες δαπάνες καί δυνατότητες, τίς προοριζόμενες γιά τίς ἀθλητικές δραστηριότητες σέ κάθε κράτος εἶναι μόνο κοινωνικά μονο-

πωλιακά ὄργανα, ὅμοια μέ τά πολιτικά δικτατορικά ὄργανα πού μονοπωλοῦν τόν πλοῦτο, ἀντί τῆς κοινωνίας, καί τά παραδοσιακά στρατιωτικά ὄργανα, πού κι αὐτά μονοπωλοῦν τά ὅπλα, ἀντί τῆς κοινωνίας.

Καί ὅπως ἡ ἐποχή τῶν μαζῶν καταστρέφει τά ὄργανα μονοπώλησης τοῦ πλούτου, τῆς ἐξουσίας καί τῶν ὅπλων ἔτσι δέν μπορεῖ νά μή καταστρέψει καί τά ὄργανα μονοπώλησης τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητας, πού εἶναι ὁ ἀθλητισμός, ἡ ἱππασία κλπ... Τά πλήθη πού παρατάσσονται γιά νά ὑποστηρίξουν ἕνα ὑποψήφιο, ὥστε νά τά ἐκπροσωπήσει ὅταν κρίνεται ἡ τύχη τους, ἔστω, κι' ἄν ὑποθέσουμε τό ἀδύνατο,ὅτι αὐτός θά εἶναι σέ θέση νά τά ἀντιπροσωπεύσει καί νά ἐπωμισθεῖ ἀντί αὐτῶν τό γόητρο, τήν κυριαρχία καί ὅλα ὅσα τούς ἀφοροῦν, ἔτσι πού αὐτά τά πλήθη, στερημένα ἀπό τήν θέληση καί τό γόητρο, νά μή παραμένουν θιασῶτες ἑνός ἔργου πού εἶναι φυσικό αὐτά τά ἴδια τά πλήθη νά ἐπιτελοῦν, αὐτά τά πλήθη θά εἶναι σάν τό κοινό πού δέν ἐπιδίδεται τό ἴδιο στόν ἀθλητισμό γιά δικό του ὄφελος, ἐπειδή εἶναι ἀνίκανο νά τό πράξει λόγω ἄγνοιας καί ἐπειδή τά ὄργανα τῆς μονοπώλησης τό ἐξαπατοῦν καί φροντίζουν νά τό ἀπασχολοῦν μέ τέτοιο τρόπο ὥστε μόνο νά γελᾶ καί νά χειροκροτεῖ, ἀντί νά ἀσκεῖται στόν ἀθλητισμό, πού βρίσκεται στά χέρια τῶν μονοπωλιακῶν ὀργάνων. Καί ὅπως οἱ μάζες, πρέπει νά ἐξασκοῦν τήν ἐξουσία, ἔτσι καί ὁ ἀθλητισμός πρέπει νά εἶναι μαζικός. Καί ὅπως ὁ πλοῦτος ἀνήκει σέ ὅλες τίς μάζες καί τά ὅπλα στόν

λαό, ἔτσι καί ὁ ἀθλητισμός πρέπει, σάν κοινωνική δράση, ν' ἀνήκει στίς μάζες.

Ὁ δημόσιος ἀθλητισμός ἀφορᾶ ὅλες τίς μάζες. Εἶναι δικαίωμα ὅλου τοῦ λαοῦ γιά ὑγιεινή καί ἀπολαυστική ὠφέλεια του, καί θά ἦταν ἠλίθιο νά ἀφεθοῦν ὁρισμένα ἄτομα καί ὅμιλοι νά μονοπωλοῦν καί νά νέμονται μόνοι τους τά ὑγιεινά καί ἠθικά προνόμια, ἐνῶ τά πλήθη θά προσφέρουν τίς διευκολύνσεις καί τίς δυνατότητες, καί θά πληρώνουν τά ἔξοδα τοῦ δημόσιου ἀθλητισμοῦ. Οἱ χιλιάδες πού κατακλύζουν τίς κερκίδες τῶν σταδίων γιά νά παρακολουθήσουν, νά χειροκροτήσουν καί νά γελάσουν, εἶναι οἱ χιλιάδες τῶν ἀνόητων πού εἶναι ἀνίκανοι οἱ ἴδιοι νά ἐπιδοθοῦν στόν ἀθλητισμό. Καί ἔτσι παρατάσσονται στά «ράφια» τῶν σταδίων γιά νά χειροκροτήσουν, νωχελικά, τούς ἥρωες, πού ἀπόσπασαν τήν πρωτοβουλία, κυριάρχησαν στά γήπεδα, ἐπιβλήθηκαν στόν ἀθλητισμό, καί ἐκμεταλλεύθηκαν ὅλες τίς δυνατότητες πού τά πλήθη πρέπει νά ἐξασφαλίζουν γιά δική τους ὠφέλεια. Οἱ κερκίδες τῶν δημοσίων σταδίων ἔγιναν βασικά γιά νά κρατοῦν τά πλήθη μακρυά ἀπό τά γήπεδα καί τά στάδια, μέ ἄλλα λόγια γιά νά ἐμποδίζουν τά πλήθη νά φθάσουν στούς ἀθλητικούς στίβους. Οἱ κερκίδες αὐτές θά ἐρημώσουν, καί ὕστερα θά καταργηθοῦν, τήν ἡμέρα πού θά ἐφορμήσουν τά πλήθη γιά νά ἐπιδοθοῦν ὁμαδικά στόν ἀθλητισμό μέσα στά στάδια, καί στά ἀθλητικά γήπεδα, ἀντιλαμβανόμενα ὅτι ὁ ἀθλητισμός ἀποτελεῖ δημόσια δράση πού πρέπει νά ἀσκεῖται καί ὄχι νά γίνεται θέαμα. Τό ἀντίθετο θά ἦταν

νοητό ἄν ἡ ἀνίκανη ἤ ἡ νωχελική μειονότητα ἦταν ὁ θεατής.

Οἱ κερκίδες θά ἐξαφανισθοῦν ὅταν δέν θά ὑπάρχει κανείς πού νά κάθεται πάνω σ' αὐτές. Ὅσοι ἀδυνατοῦν νά παίξουν πρωτεύοντα ρόλο στή ζωή καί ὅσοι ἀγνοοῦν τά ἱστορικά δεδομένα, ὅσοι εἶναι ἀνίκανοι νά ὁραματισθοῦν τό μέλλον καί στεροῦνται τήν ἀναγκαία σοβαρότητα στή ζωή, εἶναι οἱ ἄσημοι, πού καταλαμβάνουν τά καθίσματα στά θέατρα καί στίς ἐκδηλώσεις γιά νά παρακολουθήσουν τήν πορεία τῆς ζωῆς, νά μάθουν πῶς πορεύεται, ἀκριβῶς σάν τούς μαθητές πού γεμίζουν τά θρανία τῶν σχολείων γιατί, στήν ἀρχή, δέν ἔχουν διδαχθεῖ καί μάλιστα εἶναι ἀγράμματοι.

Ὅσοι φτιάχνουν μόνοι τους τή ζωή δέν ἔχουν ἀνάγκη νά γίνουν θεατές τοῦ τρόπου τῆς ἐξέλιξης τῆς ζωῆς, μέσω ἠθοποιῶν πάνω στή σκηνή τοῦ θεάτρου, ἤ στήν αἴθουσα προβολῆς. Ἔτσι καί οἱ ἱππεῖς πού καβαλλικεύουν τά ἄλογά τους δέν ἔχουν θέση στά καθίσματα τοῦ ἱππόδρομου. Ἄν λοιπόν εἶχε ὁ καθένας τό ἄλογό του, δέν θά ὑπῆρχαν θεατές πού νά περιορίζονται σέ χειροκροτήματα. Καί κατά συνέπεια οἱ καθήμενοι θιασῶτες εἶναι μόνο ὅσοι δέν μποροῦν νά ἐπιδοθοῦν στό ἄθλημα, γιατί δέν εἶναι ἱππεῖς.

Οἱ λαοί τῶν Βεδουΐνων δέν ἐνδιαφέρονται μέ τό θέατρο καί τά θεάματα, γιατί τούς διακρίνει ἡ σεμνότητα καί ἡ ἔντονη σκληραγωγία στή ζωή. Εἶναι δημιουργοί ἑνός σεμνοῦ βίου καί γι' αὐτό χλευάζουν ὅσους ὑποκρίνονται. Ἐπίσης οἱ Βεδουΐνοι γίνονται

θιασῶτες ἠθοποιῶν, ἀλλά ὀργανώνουν ὁμαδικές ἐκδηλώσεις καί παιχνίδια, γιατί αἰσθάνονται αὐθόρμητα τήν ἀνάγκη. Καί ἐπιδίδονται σ' αὐτά αὐθόρμητα.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν πυγμαχία καί τήν πάλη μέ τίς διάφορες μορφές τους, αὐτές ἀποτελοῦν ἀπόδειξη ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα δέν ἔχει ἐντελῶς ἀπαλλαγεῖ ἀπό τήν ἀπάνθρωπη ἀγωγή. Ὅμως θά τό κατορθώσει, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀνέβει ἀκόμη μερικές βαθμίδες πιό ψηλά στήν κλίμακα τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ μονομαχία μέ πιστόλια, καί νωρίτερα ἡ προσφορά ἀνθρωπίνων θυσιῶν, ἦταν συνηθισμένη πράξη σέ μιά ἀπό τίς φάσεις τῆς ἐξέλιξης τῆς ἀνθρωπότητας. Ἀλλ' αὐτές οἱ βάρβαρες ἐνέργειες τέλειωσαν πρίν ἀπό ἑκατοντάδες χρόνια, καί ὁ ἄνθρωπος χλευάζει τώρα τόν ἑαυτό του καί ταυτόχρονα λυπᾶται γι' αὐτές τίς πράξεις του. Ἔτσι θά γίνει καί μέ τήν πυγμαχία καί μέ τήν πάλη, ὕστερα ἀπό δεκάδες ἤ ἑκατοντάδες χρόνια. Στό μεταξύ οἱ πνευματικά ἀνώτεροι εἶναι ἐκεῖνοι πού μποροῦν τώρα νά μή ἐνθαρρύνουν καί νά μή ἀσκοῦν αὐτές τίς βάρβαρες ἐνέργειες.